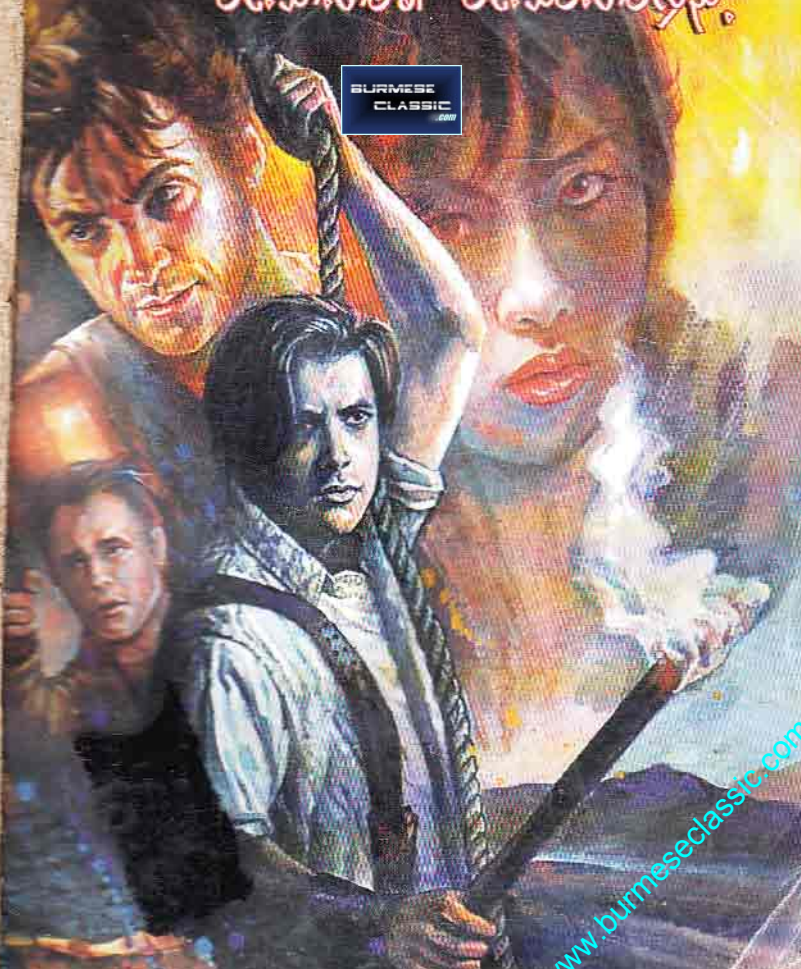

စောညို

မင်းသားတစ်ပါး မင်းသမီးတစ်လှည့်

BURMESE CLASSIC .COM

စောညို

မင်းသားတစ်ခါ၊ မင်းသမီးတစ်လှည့်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၁၁၈၉၉၁၁၀၈

မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၀၂၂၀၁၀၉

၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ

ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး - ၁၀၀/-

အုပ်ရေ - ၅၀၀အုပ်

ထုတ်ဝေသူ ... ဦးကျော်လှိုင်(ဝဥဂ္ဂေ) စေတနာစာပေ
အမှတ်(၅၉)၊ ၁၉ လမ်း၊ လသာဗြို့နယ်၊
ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်သူ ... ဦးကျော်လှိုင်(၅၅၇၃) စေတနာ OFFSET
အမှတ်(၅၉)၊ (၁၉)လမ်း၊ ရန်ကုန်။

BURMESE
CLASSIC
.COM

မိမိ

မောင်ကျော်လှိုင်
(စေတနာစာပေ)

စောညို

မင်းသားတစ်ခါ၊ မင်းသမီးတစ်လှည့်

သင်္သင်္ဂါတေ

- လေဝှပ်လေခွေ (က)
- လေပုဆိုးသော
- သင်္သင်္ဂါတေ
- ယနေ့ငါသည်
- ငါ့တစ်သက်မှာ
- အားသည်သာငါ
- ငါ့အားငါ့ကိုး
- ငါ့အားငါ့ရူး

ငါ့ကျွေးငါ့ဆိုး
မလိုအတ္တ၊
လေပိုမကြွား၊
ပလွှားမရှိ၊
မြတ်ကောင်းတောင်းဆိုနေသူ။ ။

စောညို

ကျွန်တော်သည်

- (၁) ရတနာသုံးပါးကိုဦးညွှတ်၏။ (၁)
- (၂) နိုင်ငံတော်ကိုဦးညွှတ်၏။
- (၃) မိဘဆရာကိုဦးညွှတ်၏။
- (၄) စာဖတ်ပရိသတ်ကိုဦးညွှတ်၏။
- (၅) ကျွန်ုပ်တို့ရွေးဖွားပေးသော စာရေးသူကိုဦးညွှတ်၏။

စနေထွန်း (၁) ကျက်စနေ

✽ တတ်လမ်းစဉ် (၁) ✽

ဖေဖေနှင့်မပြောရဘဲ မေမေနှင့်သာပြောရသည်။
ပြောဖို့တာဝန်က မိဘနှစ်ပါးတွင်ရှိသော်လည်း ခုက်စွမှာ မေမေက
သာ ဦးစီးဦးဆောင်လုပ်နေသည်။

“သားရှေ့ရော့အတွက် ကောင်းစေချင်လို့ပါသားရယ် ...
ခုက်စွသာအောင်မြင်သွားရင် ဖေဖေအတွက်လည်းကောင်း
တယ် ... အနာဂတ်မှာ သားရော့ဖေဖေပါ ဖျက်နာပွင့်စရာ
ပဲ ...”

“သားမှ သူ့ကိုမချစ်တာဘဲမေမေရော့ ... သူ့နဲ့သိဖူးကျွမ်းဖူး
ရုံလောက်သာရှိတာ ...”

“သားမှာရည်းစားမရှိဘူး ... ချစ်သူမရှိသေးဘူးဆိုတာ မေမေ သိတယ် ... ဒါကြောင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ်နဲ့ ပြောရဲဆိုရဲ စိမ့်ရဲတာပေါ့ ... ”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကိုယ်ကမချစ်ဘဲလက်ထပ်ရ တယ်ဆိုတာ ထမင်းပွဲတစ်ခုမှာ ကိုယ်မကြိုက်တဲ့ဟင်းကို စားရတာနဲ့ဘာထူးမှာလဲ ... အောင့်သိအောင့်သက်နဲ့အောင့် ပြီးဖားရတာပဲမေမေ ... အရသာလည်းမရှိဘူး ... အနံ့ အသက်လည်း မကြိုက်ဘူး ... စားချင်စိတ်မရှိဘူးမေမေ”

“ဗိုကိုပြည့်သွားတာတော့ လိုရင်းပဲမဟုတ်လား ... သင်းပျံ့ နွယ်ကို သုံးလက်ထပ်လိုက်ရင် သားအအိမ်(မ်)(A.M) ကနေဂျီအိမ်(G.M)ဖြစ်သွားမယ် ... ပြီးတော့ အင်(မ်)ဒီတစ် ယောက်လည်းဖြစ်လာနိုင်တယ်၊ ဖေဖေကလည်း ပီအိမ်(မ်) (P.M)ကနေ သည်ထက်အဆင့်တိုးသွားနိုင်တယ် ... သားနဲ့ သင်းပျံ့နွယ်နေဖို့ တိုက်အိမ်ကြီးတစ်လုံးကောင်းကောင်းရ မယ် ... ခေတ်မီကားတစ်စီးရမယ် ... ဘဏ်မှာသိန်းသုံး ထောင်ကို သားတို့အတွက် ထည့်ပေးဦးမယ် ... သန်းချီနေ တဲ့စိန်ထည်လက်ဝတ်လက်စားတွေကို ဦးမင်းနွယ်တို့က

မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့အဖြစ် သားတို့မင်္ဂလာဆောင်မှာ လက်ဖွဲ့ဦး မယ် ... ဒါတွေဟာ မကြိုက်တဲ့ဟင်းစားပေမဲ့ ဗိုကိုပြည့်တာ နဲ့ အတူပဲမဟုတ်လား ... ”

“မေမေတို့က ရုပ်ဝတ္ထုဘက်ကချည်း ထည့်ထွက်နေတာ ကိုး၊ သားရဲ့ စိတ်ချမ်းမြေ့မှုကိုကော ထည့်မတွက်တော့ဘူး လား၊ အဲဒီလိုပဲ သင်းပျံ့နွယ်ဘက်ကကော သားကို ယူလိုက် ရလို့ စိတ်ကနိပြည်မယ် မေမေတို့ထင်သလား ... သူ့မိဘက ကော ထင်သလား ... ”

“ဟဲ့ ... ဒါက သူ့မိဘတွေနဲ့ သင်းပျံ့နွယ်သဘောတူ စီစဉ် ကြတာပဲဟာ ... သားကို ယူလိုက်ရလို့ သူကော သူ့ဘဝပါ မနစ်မွန်းပါဘူးဟယ် ... ”

“ဟုတ်တယ် ... ကျွန်တော်က နစ်မွန်းတယ် ... ချစ်သူ ရည်းစားတောင်မထားခဲ့ဘူးတဲ့ ကျွန်တော်က ဗိုကိုတစ်လုံး နဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ကို ယူရတယ်ဆိုတာ ဘယ်လောက် နစ်နာသွားလဲ ... ”

“ဘိုဘို ... ငါ့ဗိုကိုကတော့မယ်နော် ... ”
စနေထွန်းရဲ့ငယ်နာမည်က ဘိုဘို။

www.burmeseclassic.com

မေမေက နိုင်ပေါက်ကိုင်သည်။ ဖေဖေနှင့်မေမေ
စကားစစ်ပွဲထိုးလို့ မေမေရှုံးလျှင် မေမေကုန်သည်။

သူမ၏မျက်စည်လက်နက်အောက်တွင် ဖေဖေအညံ့
ခံရ၏။ ထိုနည်းအတူ စနေထွန်းခေါ် ဘိုဘိုကိုပြောမရဆိုမရဘူးဆို
လျှင် မေမေနိုင်ကွက်ကအင်။

စနေထွန်းခေါ် ဘိုဘိုသိတတ်လာသည့်အရွယ်မှစ၍
ဘိုဘိုအရုံးပေးရလေရဲ့။

ခုလည်း မေမေမျက်နှာလှလှကလေးက ငိုတော့
မလို့ မွဲတဲ့တဲ့။

အသံကလည်း ဝမ်းနည်းသံပါလာသည်။

“မေမေရယ် ... သားက အပေါစားဖြစ်သွားမယ့်အရေးတွေ
ပြီးပြောမိတာပါ ... မငိုလိုက်ပါနဲ့ ... မိဘတို့မျက်စည်မြေဝယ်
မကျကောင်းဘူးဆိုတာ သားသိပါတယ် ... နာဂစ်မုန်တိုင်း
ထက်ဆိုးတဲ့အဖြစ်မျိုးလည်း သားမခံပါရစေနဲ့ ... ”

စနေက အရုံးပေးသည့်လေသံ။

ဖေဖေက သည်အချိန်မှာဝင်လာသည်။ ဖေဖေသည်
မေမေမျက်နှာကိုစူးစမ်းသည့်အကြည့်နှင့် ...

“ဘယ်လိုလဲမျိုးမျိုး ညှိနှိုင်းလို့ရပါလား ... ”

မေမေအမည်က ဒေါ်ခင်မျိုး၊ ဖေဖေကအစ ရင်းနှီး
သူတွေက မေမေကို မျိုးမျိုးလို့ပဲခေါ်ကြသည်။

“ကဲ ... သား ... ဖေဖေကလည်း မေးနေပြီ ... ဘယ်လိုလဲ”
စနေ သက်ပြင်းချသည်။ မေးလိုက်သောမေမေကို

မကြည့်ဘဲ ...

“မေမေတို့သဘောပဲ ... ”

“အကြပ်အတည်းရှိလို့ပါသားရယ် ... ဦးမင်းနွယ် ... ဒေါ်လှ
စိန်ဆိုတာ ဖေဖေတို့အလုပ်ရှင်ပဲ ... ဖေဖေက သူ့လက်
အောက်မှာလုပ်နေရပေမယ့် သူတို့နှုတ်ရင်းနှီးတယ် ... သူတို့ရဲ့
လက်ဝေခံပုံစံထဲမှာဝင်နေတယ် ... အငြိအငြင်မခံချင်ဘူး
သား ... ”

ဖေဖေကပြောတော့ စနေက အောင့်သက်သက်
လေသံနှင့် ...

“ဒါနဲ့ပဲ သားကိုအပေါစားကုန်ပစ္စည်းလို သူတို့လက်ထဲ ထိုး
အပ်လိုက်တယ်ပေါ့ဖေဖေ ... ရပါတယ် ... သားက မိနိုင်
ဘနိုင်သားပါ ... မိဘတွေစိတ်ချမ်းသာဖို့မွေးလာတယ်လို့ပဲ

မှတ်လိုက်ပါဖေဖေ ... ကျေးဇူးကန်းတတ်သူမဟုတ်ပါဘူး”
“ဖေဖေတို့လည်း စိတ်ချမ်းမြေ့တယ်မထင်လိုက်ပါနဲ့ ...
ဘယ်သူမဆို ကိုယ့်သားသမီးကိုပန်းကောင်းအညွန့်ကျိုး
မဖြစ်စေချင်ပါဘူး ... ”

ဖေဖေကပြောပြီး သက်ပြင်းကိုလေးတွဲစွာချသည်။

ပြီးမှဆက်၍ ...

“ခုဟာက ဦးမင်းနွယ်တို့အတွက် အရှက်ကွဲမယ့်ကိန်းဆိုက်
နေတယ် ... သင်းပျံ့နွယ်မှာ မဖုံးနိုင်မဖိနိုင်ဖြစ်လာတော့
တိုင်ပင်စရာဆိုလို့ ဖေဖေတို့ပဲရှိတယ် ... တကယ်မိုးဦးဆို
တဲ့ကောင်ကလည်း သူမယားကြီးက သင်းပျံ့နွယ်နဲ့ ထက်
မိုးဦးအကြောင်းကိုသိလာတော့ ယူမှာမဟုတ်ဘူး၊ တကယ်
လို့ ထက်မိုးဦးကိုယူခဲ့ရင်လည်း ဒီကောင့်မိန်းမက သတင်း
စာကနေ ရှေ့နေနဲ့ကြေညာအရှက်ခွဲပစ်မယ်ပြောတယ်၊
အဲဒီလိုဆိုရင် သင်းပျံ့နွယ်သာမက သူမိဘတွေ သူတို့
လုပ်ငန်းတွေကိုပါ ထိခိုက်ကုန်မယ် ... သင်းပျံ့နွယ်ကိုလည်း
သူ့အကောင် ထက်မိုးဦးက ခပ်ရှောင်ရှောင်လုပ်နေတော့
ဒီအချိန်မှာ တွယ်မိတွယ်ရာဆိုလို့ ဦးမင်းနွယ်တို့အဖို့ ဖေဖေ

တို့ပဲရှိနေတယ်လေ ... ဒါကြောင့် သူက အကူအညီတောင်း
တဲ့အနေနဲ့ သူတို့အရှက်မကွဲရအောင် သားကပဲ သူ့သမီးကို
လက်ထပ်ဖို့နဲ့ သားရဲ့ရှေ့ရေးကိုသူတို့ကြည့်မယ့်အကြောင်း”
“တော်ပါဖေဖေရယ် ... ဖေဖေတို့အတွက်ကော မပါဘူး
လား”

“မင်းဒီလိုမပြောနဲ့စနေ ... ငါတို့က ငါတို့အတွက်ရှေ့ရေးကို
လည်းမတွက်ဘူး ... မင်းရဲ့ရှေ့ရေးတိုးတက်မှု၊ အားလုံး
စိတ်ချမ်းသာမှုအတွက်ပါ ... ဘာ ... မင်း တို့ကို ဒီတစ်ခု
ကျေးဇူးဆပ်လိုက်ပါ ... ”

“သားပြောခဲ့ပြီမဟုတ်လား ... ဖေဖေတို့သဘောပါလို့”
ပြောပြီးစနေက ဖေဖေတို့ရှေ့မှထွက်လာခဲ့သည်။
ဖေဖေနှင့်မေမေကတော့ တစ်ယောက်ကို တစ်
ယောက်ကြည့်ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

စနေက အိမ်နံရံတွင်ချိတ်ထားသော အက်ဒီးဒပ်(စ်)
ဗျာထိုးဦးထုပ်ကိုကောက်ဆောင်းသည်။

မိုးရိပ်မိုးသားတို့ကင်းမဲ့သည့်ကောင်းကင်အောက်
နေပူထူထူထဲတွင်လျှောက်လာမိ၏။

www.burmeseclassic.com

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ဘဝကိုတော့ နှမြောမိသည်။ သူ့
ဘဝသည် အချုပ်အချယ်ကင်းခဲ့သော လွတ်လွတ်လပ်လပ်ဘဝ။

သူ့ကိုလိုချင်သဖြင့် လာရောက်စပ်ဟပ်ကြသော
အဆင့်မြင့် အဆင့်တူတွေတစ်ပုံတစ်ပင်။

ဒါပေမဲ့ မိန်းမဆို စိတ်မဝင်စားခဲ့သော အလှအပ
တွင် မရင့်ကျူးခဲ့သော သူသည် မသိလိုက်မသိဘာသာပင်နေလိုက်
သည်။ ကောင်မလေးတွေက သူ့ကို ကြိုချင်သော်လည်း ဟော
ဟောရမ်းရမ်းမရှိသော မကလက်သော သူ့အနေအထိုင်တွေကြောင့်
ဘဝင်မြင့်သည်။ မာနကြီးသည်ဟု ပြောတတ်ကြ၏။

သူ၏တည်ကြည်မှုကြောင့် 'လူ့ဘုန်းကြီး'ဟု မကြား
သည်လည်းရှိ၊ ကြားသည်လည်းရှိ ခေါ်တတ်ကြ၏။

စနေမမူပါ။

သူက ကိုညွှတ်လင်းဖွင့်သည့် ညွှတ်နီ၊ ညွှတ်နတ်
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့လာသည်။

'ညွှတ်နီ၊ ညွှတ်နက်'လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲတွင်
လက်ဖက်ရည်ထိုင်သောက်ရင်း 'ရွှေမေတ္တာ'ကုမ္ပဏီကားကိုစော
န၏။ ရွှေမေတ္တာကုမ္ပဏီက ဦးမင်းနွယ်ကုမ္ပဏီဖြစ်သည်။

သူ့ကုမ္ပဏီတွင် ကုမ္ပဏီမြောက်များစွာရှိ၏။

အိမ်ဆောက်ပစ္စည်းကုမ္ပဏီ၊ အလှကုန်ကုမ္ပဏီ၊ ရေ
ထွက်နှင့် နို့ထွက်ပစ္စည်းကုမ္ပဏီ၊ ရေသန့်နှင့်ဆေးရောင်းချသည့်
လုပ်ငန်းကုမ္ပဏီ၊ အခြားကဲ့ထုတ်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီ စတာတွေဖြစ်
သည်။

ထိုကုမ္ပဏီများအနက် အိမ်ဆောက်ပစ္စည်းကုမ္ပဏီ
နှင့် ရေထွက်နို့ထွက်ပစ္စည်းကုမ္ပဏီကို အုပ်ချုပ်ရသောမန်နေဂျာ
အဖြစ် စနေလုပ်ကိုင်ရသည်။

သူ ယခုထမင်းစားပြီးထွက်အလာတွင် ... အိမ်
ဆောက်ပစ္စည်းများ နိုင်ငံခြားမှဝင်လာမှုစာရင်းကိုကြည့်ပြီး ပစ္စည်း
ထိန်းသိမ်းရေးဦးစီးဌာနသို့ သွားစစ်ဆေးရမည်ဖြစ်၏။

ကားလာသည်။ ဖိမိခံကားမဟုတ်။

အလုံပိတ်ကားဖြစ်သည်။ ညွှတ်နီညွှတ်နက်တွင်
လာကြိုကြကားဖြစ်သည်။ စနေ ထိုကားနှင့် အလုံမှစ်ရှင်လမ်းတစ်
နေရာတွင် ရှိသောအဆောက်အဦးများ ဆောက်လုပ်ရာတွင် အသုံး
ပြုသောပစ္စည်းတွေကိုသွားကြည့်၏။

ဝိုဒေါင်မှ ပစ္စည်းတာဝန်ခံနှင့် တွေ့ဆုံသည်။ စာရင်း

ချိန်ကိုက်သည်။

ပစ္စည်းအဝင်နည်းတာတွေကို မှတ်သည်။ အလုပ်
သမားများအား သူက ညွှန်ကြားပြောဆိုစရာရှိတာတွေကို ပြောဆို
မှာကြားစဉ် မိုးတွေရွာလာသည်။

ကုမ္ပဏီသည် သူ့အတွက် ကားသက်သက်မပေး
ထားသော်လည်း ကြိုရာကား၊ တွေ့ရာကား၊ ကြိုက်ရာကားကို သုံး
ခွင့်ပေးထားသည်။ မိုးတိတ်သည်အထိ စောင့်လိုက်၏။

ဖိုဒေါင်မှာပဲ အချိန်ကုန်သွားသည်။

လက်ပတ်နာရီက ညနေလေးနာရီထိုးရန် ဆယ့်ငါး
မိနစ်ကို ညွှန်ပြနေသည်။

သူ့ဂျီအက်(စ်)အမ်(စ်)ကိုထုတ်သည်။ သူလိုသော
နံပါတ်ကိုခေါ်သည်။ နားတွင်ကပ်လိုက်သည်။

လက်တစ်ဝါးမရှိတရှိလက်ကိုင်ဖုန်းထဲသို့ အသံဝင်
လာသည်။

“ဟလို ...”

“ဟေး ... သင်းပျံ့”

“ကိုစနေလား ...”

“ဟုတ်တယ်ကိုယ်ပဲ ...”

“ပြောစရာရှိလား ...”

သင်းပျံ့အသံမှာ မှန်မှန်ပဲဖြစ်သည်။ သူမသည်
လောကတွင် အထင်ကြီးစရာနှစ်ဦးပဲရှိ၏။

သူမကိုယ်သူမနှင့် သူမချစ်ခဲ့ပါသည်ဆိုသော ထက်
မိုးဦး။

“ခုနစ်နာရီပိုင်းလောက်က စိတ်ညစ်စရာတွေ့ခဲ့တယ် ...”

အဲဒီစိတ်ညစ်စရာကိုပြောချင်တယ် ...”

“ကိုစနေ ... သင်းပျံ့တို့တွေ့ဆုံဆွေးနွေးကြရင်မကောင်းဘူး
လား ...”

“ဒါအစကတည်းက ဖြစ်သင့်တယ် ... တွေ့ချင်တွေ့လေ ...
ကိုယ်ကတော့ အဲဗျားရယ်ဒီပဲ ...”

“အဲဗျားရယ်ဒီထက်ပါဝါကလည်း ပိုကောင်းပါတယ်”

“အဲဒီပါဝါဟာ ကိုယ်ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့ ...”

“ညွှန်းမနေနဲ့ ... ချိန်းရာကိုသာလာခဲ့ပါ ...”

သူတို့ချိန်းရာ သည်မြို့တွင် စားသောက်ဆိုင်တစ်ခု
ဖြစ်သည်။ ထိုဆိုင်တွင် အသားကင်ပေါင်းစုံရသည်။ အသားကင်

စေတနာစာပေ

အချို့ကိုမှာယူစားသောက်ကြသည်။ အချို့ရည်သောက်ကြသည်။
စားသောက်ရင်း သင်းပျံ့နွယ်နှင့် စကားပြောဖြစ်
သည်။

သင်းပျံ့နွယ်သည် အလှကြီးလှသူမဟုတ်ပါ။ အသာ
က ညိုလွန်းသဖြင့် မည်းသည့်အရောင်ဘက်လှနေ၏။

အရပ်အမောင်မဆိုးသော်လည်း လူကနည်းနည်း
သဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်ကြောင့် ပုနေသလိုထင်ရသည်။

မျက်နှာက အရပ်မဆိုးသော်လည်း ဝတာကြောင့်
မျက်နှာမှာ ပုအိုင်အိုင်နှင့်ပြနေသည်။

ပြင်ဆင်နိုင်လွန်း၍သာ သို့မဟုတ် ခေတ်မီအလှ
ကိုလိုယာတို့၏စွမ်းဆောင်ချက်ကြောင့် လှသလိုထင်ရသော်လည်း
အသေချာချာကြည့်လျှင်မလှပါ။

သူမက လက်ရှိအခြေအနေတွင် ထက်မိုးဦးကို
မကျေနပ်သလို စနေနှင့်လက်ထပ်ရမှာကိုလည်း နှစ်သိမ့်နိုင်သည်
မဟုတ်ပါ။

သို့သော် သူမဘဝက အကျဉ်းအကြပ်ထဲကျနေတာ
မို့ မိဘစကားကို လက်ခံသည့်သဘောသာရှိသည်။

စနေကလည်း သူမသဘောကိုသို့ပင်ဖြစ်ကြောင်း
ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပင်ပြောသည်။ ဒါတင်မက ...

“လှည်းကျိုးထမ်းတဲ့နွားဟာနွားသိုးပဲ ... နွားသိုးနဲ့လှည်း
ကျိုးလို့ ဆိုရိုးစကားရှိတယ်မဟုတ်လား ... တို့နွားသိုးတော့
အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး ... ”

“လွယ်ပါတယ်ကိုစနေ ... ရှင်နွားသိုးအဖြစ်မခံဖို့ ကျွန်မနဲ့
လက်ထပ်ပြီးရင် တစ်လအကြာမှာ ရှင်ကို ကျွန်မကွာပေး
လိုက်ပါ့မယ် ... ဒီတော့ ရှင်လည်း တံပိုးလွတ်ရောပေါ့”

သူမအမူအရာက ပမာမခန့်ရှိ၏။

“အေး ... ကိုယ်ကလည်း ဒီစကားပဲစောင့်နေတာပဲ ... ”

“ကိုထက်ကပြောတော့ နွားသိုးရှာဖို့ပဲလိုတယ် ... စနေ
ထွန်းဟာ နွားသိုးဖြစ်ထိုက်တယ်လို့ပြောတယ် ... ”

“သူက ဒီလိုပြောသလား ... ”

စနေထွန်းရင်ထဲ ထောင်းခဲထသွား၏။ မျက်နှာက

လည်း တင်းခနဲ။

“ဟုတ်တယ် ... ဒီလိုပဲပြောတယ် ... ”

“သင်းပျံ့ ဒီစကားက မင်းပါးစပ်ကထွက်တာနော် ... ကိုယ်

www.burmeseclassic.com

ထက်မိုးဦးနဲ့တွေ့ပြီးရှင်းမယ် ... ”
 “အဲမယ် ... သင်းပျံ့ဘာလို့လိမ့်ရမှာလဲ ... ပိုင်အိုးနီးယား
 မှာကော ဂျေဂျေမှာကော ဒီလိုပဲ ကျွန်မကိုပြောခဲ့တာပဲ
 ကိုစနေ ... ”
 “ကိုယ်နွားသိုးမဟုတ်ဘူး ... လူမှုရေးအရ မင်းရဲ့အရှက်နဲ့
 သိက္ခာကို ကာကွယ်ဖို့လက်ခံလိုက်တာ ... မိဘစကားနား
 ထောင်တာလည်းပါတာပေါ့ ... ”
 “ကျွန်မကတော့ သူပြောသလိုပြောရတာပဲလေ ... အားနာ
 ပါတယ် ... ”

စနေကိုကြည့်လိုက်သောအကြည့်က လှောင်သလို
 လို့၊ အထင်သေးသလိုလို့။

သူမအဖေလက်အောက်မှာ အလုပ်လုပ်နေသော
 စနေကို ဂရုစိုက်စရာမလိုကြောင်းထင်ရှားသည်။

စနေခံပြင်းသည်။ ထရပ်သည်။

“ထိုင်လေ ... ဘာလုပ်တာလဲ ... ”
 “မထိုင်ဘူး ... ထက်မိုးဦးဆိုတဲ့ကောင်နဲ့တွေ့မယ် ... သူ
 ပြောတဲ့စကားကိုရှင်းမယ် ... ”

“ရှင်ကလည်း ဒေါသချည်းပဲ ... သူ့စကားကို ကျွန်မလက်
 မခံရင်ပြီးတာပဲ ... ”

“မင်းလက်ခံတာ လက်မခံတာအရေးမဟုတ်ဘူး ... လက်
 တလောမှာ ငါ့ဂုဏ်နဲ့သိက္ခာကိုထိခိုက်တယ် ... ငါကနွားသိုး
 ဆိုတော့ နွားမရွံ့ပိတ်ပြီး ... နွားသိုးကိုနွားမနဲ့ပေးစားတဲ့
 သဘောသက်ရောက်နေတာကိုလည်း မင်းစဉ်းစားဦး”

“ ဒေါသကြောင့် စကားပြောနည်းနည်းရင့်သီးသွား
 သည်။ စနေက အဲဒါကိုစဉ်းစားမိပြီး ... ”

“မင်းရှေ့မှာ ငါစကားကြမ်းကြမ်းပြောမိတယ် ဆောရီး ... ”

“ရှင်ပြောတာမလွန်ပါဘူး ... ရှင်ကိုနွားသိုးလို့ပြောတော့
 နွားသိုးနဲ့ပေါင်းရမယ့်ကျွန်မလည်း အလိုလိုနေရင်း နွားမဖြစ်
 သွားတာပေါ့ ... ဟုတ်တယ် ... ဒါလည်း ကျွန်မကိုတစ်ဖက်
 တစ်လမ်းကစော်ကားတာပဲ ... လူကိုသူကအသုံးချ ...
 ဟင်း ... ”

သူမသည်လည်း “မခံချင်စိတ်ဖြစ်လာပုံပဲ။ စကားကို
 ဆုံးအောင်တောင်မပြော။

မျက်နှာကလေးတင်းခနဲ။

“အေး ... ဒီကိစ္စသွားရှင်းမယ် ... မင်းပါလိုက်ခဲ့ ...”

မဆိုင်းမတွပင် သူမခေါင်းညိတ်သည်။

စားသောက်ဆိုင်မှထွက်ပြီး သူမမောင်းသော မစ်ဆူ
ဘစ်ရှိဆလွန်းကားပေါ်တွင် စနေလိုက်လာ၏။

ကားပေါ်တွင် သူမကစနေအား ထက်မင်းဦး၏
ယုတ်မာသောစိတ်နှင့် သူ၏ဖြစ်ပျက်ပုံတစ်တံတဒေသကို ပြောပြ
သည်။

ထက်မင်းဦး မိန်းမပွေသည်။ သူတွင် မယားကြီးရှိ
ငြားသော်လည်း မိမိကိုဖြူဆွယ်ခဲ့လို့ မိမိမှားခဲ့ကြောင်း၊ သို့သော်
သူမက သူ့ကို ယနေ့အထိသံယောဇဉ်ရှိခဲ့ကြောင်းပြောခဲ့ရုံမက
ထက်မင်းဦးတွင် ညီမတစ်ယောက်ရှိကြောင်း၊ ထိုညီမသည် မဟာ
ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရယူပြီး အကြံမူလတန်းကျောင်းတစ်ကျောင်းကိုဖွင့်ကာ
ကျောင်းအုပ်ဆရာမလုပ်နေခဲ့ကြောင်း။ သူမသည် ကျောင်းကြိုကား
မောင်းသူ ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်နှင့် ချစ်ကြိုက်ပြီး လိုက်ပြေးသဖြင့်
ထက်မင်းဦးအရှက်ရကာ သူ့ညီမကိုယ်ပစ်ထားခဲ့ကြောင်း။ သူ့ညီမ
နာမည်မှာ ထက်အာကာဇော်ဟုခေါ်ကြောင်းတွေပြောပြ၏။

တကယ်တော့ သင်းပျံ့နွယ်သည် ထက်မင်းဦးကို

ကျေးမနပ်နှင့်အပုပ်ချနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း စနေသိသည်။ စနေစိတ်
မဝင်စားပါ။

ဘယ်အချိန်ဘယ်နေရာတွင် ထက်မင်းဦးရှိတတ်
ကြောင်းသင်းပျံ့နွယ်ကသိသည်။

သူမ၏ပြောပြချက်အရ ကမ္ဘာအေးစေတီလမ်းမှဖွဲ့
ဆင်းသော လမ်းတစ်လမ်းအတိုင်း သူဝင်လိုက်ခဲ့၏။

လမ်းထဲတွင် ခြံတွေအိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းတွေရှိ၏။
ထိုအိမ်ကြီးတစ်လုံးက ခြံကျယ်ကြီးထဲတွင်ရှိသည်။

ထိုတိုက်အိမ်ကြီး၏ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လှပသော
ထိုက်တွေရှိသည်။ သင်းပျံ့နွယ်က တိုက်တစ်တိုက်ကို လက်ညှိုးထိုး
၍ ထိုတိုက်တစ်တိုက်တွင် နာမည်ကြီးရုပ်ရှင်မင်းသမီးဘယ်သူနေ
ကြောင်းပြောပြ၏။

စနေစိတ်မဝင်စားပါ။

ခြံထဲသို့အလွယ်တကူဝင်မရပါ။

ယူနီဖောင်းဝတ်လူတစ်ယောက်က သူတို့ကို ဆီး
မင်း၏ ခြံဝင်းတံခါးကြီးကိုဖွင့်ပေးပေးသေးဘဲ ...

“မမလေးလာရင်ဖွင့်ပေးပါနဲ့လို့ ဆရာကပြောထားတယ်

ခင်ဗျ ...”

သည်စကားကြောင့် သင်းပျံ့နွယ်မျက်နှာပျက်သွား

၏။

“ဟဲ့ ... ဘာဖြစ်လို့ မဖွင့်ရမှာလဲ ... ငါအမြဲတမ်းလာတာ ...”

“ဒါတော့ ကျွန်တော်မသိဘူး ...”

သင်းပျံ့နွယ်၏ပျက်နေသောမျက်နှာတွင် ဒေါသအိမ်တွေ လူးလာသည်။ သူမက သူမလွယ်ထားသောလက်ပွေ့အိမ်ကြီးထဲမှ ဆယ်လူလာစကားပြောဖုန်းကို ထုတ်သည်။ ခေါ်သည့်

ချက်ချင်းပင် နားထဲသို့ ယောက်ျားသံတစ်သံ

လာသည်။ ထက်မိုးဦးရဲ့အသံ။

“ကိုထက် ... ဒါဘာသဘောလဲ ... သင်းပျံ့လာတာ အိပ်ဝင်းထဲမဝင်ရဘူးဆို ... ဘာအပေါက်ချိုးတာလဲ ...”

“သင်းပျံ့ ... မင်းနဲ့တို့မဆိုင်တော့ဘူးလေကွာ ... မင်းဟာ မင်းနေစမ်းပါ ... မလာပါနဲ့ ...”

“အို ... ဘာလို့မလာရမှာလဲ ... သင်းပျံ့ ကိုထက်နဲ့စကားပြောစရာရှိတယ် ...”

“မင်းနဲ့မတွေ့ချင်လို့ပေါ့ကွာ ... မင်းက ပိုင်သူဆိုင်သူရှိတော့ မယ်မဟုတ်လား ...”

“အို ... ကိုထက်ဒီစကားမပြောနဲ့ ... ပိုင်သူဆိုင်သူဖြစ်လာရအောင် ဘယ်သူလုပ်သလဲ ... အမှန်ကိုအမှန်ပြောပါ ...”

သင်းပျံ့ကိုမစော်ကားပါနဲ့ ...”

“မင်းကို တို့အခုစကားပြောနေတာအချိန်ကုန်တယ် ... တို့နားမှာ အသစ်တစ်ယောက်လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ရှိနေတယ်ဆိုရင် မင်းပြန်ဖို့သင့်နေပြီ ... မင်းမလာနဲ့တော့”

“ရှင် ...”

သူမစကားဆက်မပြောနိုင်တော့ပါ။

သူမနားတွင်တော့ထားသော လက်ကိုင်ဖုန်းကို စနောက ဆတ်ခနဲဆွဲယူခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ စနောက လက်ကိုင်ဖုန်းကို ပါးစပ်တွင်တေ့၍ ...

“ဟေ့ကောင် ထက်မိုးဦး ... ငါစကားပြောနေတယ် ... စနောထွန်းဆိုတဲ့ငါပါလာတယ် ...”

တစ်ဘက်မှ ခဏတိတ်သွားပြီးမှ အသံမာမာထွက်

လာ၏။

www.burmeseclassic.com

“စနေထွန်း ... ဟောကောင် ... မင်းကဘာဆိုလို့ ငါ့ဆီလာ ရတာလဲ ...”

“ရှင်းစရာရှိလို့ပေါ့ကွ ... မင်းက ငါ့ကိုနွားသိုးလို့ပြောတယ် ဆို ... လှည်းကျိုးထမ်းတဲ့နွားသိုးလို့ပြောတယ် ... မင်းရှေး စကားပြောတာလား ...”

တစ်ဘက်မှ ငြိမ်သွား၏။ ပြီးမှ ဒေါသသံနှင့် ...

“မင်းကို ဘယ်သူပြောလဲ ...”

“သင်းပျံ့ပြောတာ ... မင်းဘာလူပါးဝတာလဲ ...”

သည်တော့ တစ်ဘက်မှရယ်သံထွက်လာ၏။

ရယ်သံသည် မလေးမစားလှောင်ရယ်သံပင်ဖြစ်သည်။

“ရွေးလေးကျပ်အဆင့်ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ကိုငါပြောတာ ဘာဖြစ်လဲ ... မင်းငါ့အတွက် လှည်းကျိုးဝင်ထမ်းလို့ ဝုတ် ပြုတဲ့စကားပဲကွ ...”

“မင်း ... တောက်”

စနေဒေါသထွက်နေသည်။ သူက ဒေါက်ချုပ်တည်း

၍ စကားကိုဆက်ပြောသည်။

“မင်း အဲဒီပြောတဲ့အတွက် သက်ရောက်တဲ့တန်ပြန်မှုတစ်ခု

ရမယ်ဆိုတာကော မသိဘူးလား ...”

တစ်ဘက်မှ စကားမှတုံ့ပြန်။

တစ်ဘက်ဖုန်းလိုင်းပိတ်လိုက်ပြီ။

စနေထပ်ခေါ်သည်။ တစ်ဘက်မှအသံမထွက်လာ

တော့ပါ။

စနေက ဖုန်းကို သင်းပျံ့လက်ထဲပြန်အပ်ရင်း ...

“ဒီကောင် ကိုယ့်အကြောင်းကိုသိအောင်တော့ တစ်ခုခုလုပ် မှဖြစ်မယ် ...”

“အပြင်ကနေ အော်ဆဲမလား ... ဒါကြီးတော့မလုပ်ချင်ပါဘူး ကိုစနေထွန်းရယ် ... ရှက်စရာကြီး ...”

“ဟာ ... ဒီအောက်တန်းကျတဲ့အလုပ်ကို ဘယ်လုပ်မလဲ ... သူနဲ့တွေ့ပြီး သူ့စကားအတွက်တောင်းပန်ခိုင်းမယ် ... မရ ရင်တော့ ယောက်ျားချင်းစီးချင်းထိုးရုံပဲ ...”

ပြောပြီး ခြံတွင်းမှ အစောင့်လူအား လက်ယပ်ခေါ်

လိုက်သည်။ သံဗန်းတံခါးနားသို့ အစောင့်ကကပ်လာ၏။

“ကိုယ့်ဆရာ ... မင်းဘော့(စ်)ကပြောနေတယ် ... ခြံထဲကို ဝင်ခွင့်ပြုတယ်တဲ့ ...”

“ဟုတ်ပါမလား ...”

မယုံသင်္ကာစိတ်နှင့် ငတ်ကပြန်ပြောပြီး ခါးတွင်ချိတ်ထားသော ဆက်သွယ်ရေးလက်ကိုင်ဖုန်းကိုထုတ်သည်။ သူက ဖုန်းကိုဖွင့်ပြီး နံပါတ်နှိပ်နေစဉ် စနေ၏လျှင်မြန်လွန်းလှသောလက်တစ်ဖက်က ဆတ်ခနဲ သံပန်းတံခါးအပေါက်ထဲဝင်သွားသည်။

ဖုန်းကို အာရုံသွင်းနေမိသော ခြံစောင့်လူ၏လည်မျိုကို သူ့လက်ချောင်းတွေက ညှစ်လိုက်ပြီးဖြစ်သည်။

သံညှပ်တစ်ခုလိုပင် စနေ၏ လေ့ကျင့်ထားသော လက်ချောင်းတွေက တောင့်တင်းသန်မာလှ၏။

“အဟွတ် ... အဟွတ်”

လည်မျိုအသက်ရှူကြွပ်ပြီး ခြံစောင့်ချောင်းဆိုးသံ ထွက်လာ၏။ စနေက သူ့လက်ချောင်းတွေထဲမှ မေးအောက်မေ့ကြောသို့ အသာအားထည့်ပေးသည်။

ပထမတွင် ငနဲသားက ရုန်းကန်ပါသေးသည်။ ရုန်းကန်၍မရဘဲ တစ်ခဏအကြာတွင် မျက်ဖြူဆိုက်ကာ ဇက်ကြီးသွားသည်။

“အမယ်လေး ...”

သင်းပျံ့နွယ်က မတိုးမကျယ်အော်လိုက်၏။

“မကြောက်ပါနဲ့ မသေပါဘူး ... မေ့သွားရုံလောက်ပါ သင်းပျံ့”

ခပ်တိုးတိုးလေးစနေပြောသည်။

သံတံခါးပေါက်ထဲ လက်လျှိုထည့်၍ ထိုကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ခြံစောင့်၏ဘောင်းဘီအိတ်ထဲတွင် သေ့ကိုစမ်းသည်။

ဇွတ်နာတွင် အပြုံးကလေးပေါ်လာ၏။

သေ့ကိုယူသည်

မေ့နေသူကို လွှတ်ချလိုက်သည်။ ခွေခနဲလဲကျသွားသည်။

အတွင်းမှ သေ့ခလောက်ကိုလက်နှစ်ဖက်လျှိုပြီး သေ့နှင့်ဖွင့်သည်။

မျောက်လက်ကိုဆွဲ၍ သံပန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်၏။

သူ အုံအားသင့်သွား၏။

ခြံဝထဲတွင် ဖြစ်အပျက်သမျှကို တွေ့မြင်နိုင်သော မြင်သံကြားအသံဖမ်းစက်ကိုတပ်ထား၏။

“သင်းပျံ့မလိုက်နဲ့နေခဲ့ ...”

“ရှေ့တွင် ဘယ်သို့ဖြစ်ပျက်ဦးမည်မသိ။

သင်းပျံ့ကိုသတိပေးသည်။ ထားပုံစံခဲ့သည်။ သင်း

ပျံ့ကလည်း အရှုပ်အထွေးအရုန်းအကန် ပဋိပက္ခတွေ့ကြောက်ပြီး မလိုက်ခဲ့ပါ။

စနေက ကျောက်ခင်းလမ်းအတိုင်း ဣန္ဒြေမပျက် လျှောက်သွားသည်။ သကြားပင်များကြားမှ ... ရှေ့ကိုက်တစ်ရာ လောက်တွင် လှပခန့်ထည်သောတိုက်အိမ်ကြီးရှိနေ၏။

ထိုတိုက်အိမ်ကြီးဆီသို့ စနေထွန်းရောက်သွားသည်။ ဗွီဒီယို၊ ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို တိုက်အပေါ်ထပ်လသာဆောင်တွင် တစ်ယောက်နှင့်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရပ်ကာ သူ့ကိုဆီးကြည့် နေသည်။

လူမှာ အဝတ်အစားမသေမသပ်နှင့်ရပ်နေသည်။

ကောင်မလေးမှာလည်း အဝတ်အစားဖရိုဖရဲ။

သူမ၏ဘလောက်(စ်)အင်္ကျီအောက်စတွေက ဖျော်ဘောင်းဘီအပြင်ဘက်တစ်ဝက်တစ်ပျက်ထွက်နေသည်။

“ဟေ့ကောင် မလာနဲ့ပြန်ထွက်သွား ...”

အမျိုးသားက ထက်မိုးဦး။ သူက စနေကိုအမိန့်ပေး သံနှင့် အထက်မှဆီးကြိုပြောသည်။

ကြောက်စရာပါလား။

၂* စာတ်လမ်းစဉ် (၂) *၂

“ငါပြန်ဖို့လာတာ မဟုတ်ဘူး ... တောင်းပန်ခိုင်းဖို့လာတာ”

စနေ၏မျက်နှာနှင့်အသံက အခြေအနေအရတင်းမာနေသည်။

အထက်မှ ထက်မိုးဦးကရယ်သည်။

“စကားစစ်တွေမထိုးချင်ပါဘူးကွာ... မင်းပြန်သွားပါ ...”

“စကားစစ်မထိုးချင်ရင် လက်သီးချင်းထိုးချင်တယ်ဟေ့ ထက်မိုးဦး ...”

ဒါက ... အောက်တက်မှ စနေ၏ဒေါသနှင့်စိန်ခေါ်

သံ။

သိည်ကောင်အကြောင်းကို နဂိုကတည်းက

သည်။

စီးပွားရေးမှာကော လူမှုရေးမှာပါ ချမ်းသာကြွယ်
မှုကိုကြည့်ပြီးရှုပ်တဲ့ကောင်။

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

ထက်မိုးဦးက ရယ်သံပေးပြီး သူ့ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ
မှ စကားပြောဖုန်းကိုထုတ်သည်။

တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောနေသည်။

ပြီး သူ့ဘေးမှ ဧယ်မကလေး၏ခါးကွပ်ကွပ်ကလေး
ကိုဖက်လိုက်၏။

“အခုပဲ ပွဲပြီးသွားမှာပါ လှိုင် ...”

သူ့စကားအဆုံးတွင် တိုက်ခန်းထဲမှ လူသုံးဦးထွက်
လာ၏။

မိုက်တီမိုက်ကန်းမျက်နှာပေးတွေနှင့် ဘယ်သူ့ကို
လူမထင်သည့်ဒီဇိုင်းရှင်တွေ။

လက်ထဲမှာတော့ ဘာမှမပါ။

ထက်မိုးဦး၏ အစေအပါးတွေပဲ။

စနေက မထေမဲ့မြင်နှင့် လက်ညှိုးကလေးကိုကွေး

ထား ကွေးကာ ...

“လာပါလာပါမကြည့်ရဲ့ ... မျှော်ကာစောင့်တဲ့အချိန် ...
ပေါ်လာကြတဲ့ကိုကလိန် ... ဝင်တော်မူပါကိုကလိန် ကိုက
လိန် ...”

သူက ရှေးဟောင်းသီချင်းတစ်ပုဒ်ထဲမှ မိရရာ သီချင်း
တစ်ပိုဒ်ကိုအသံနေအသံထားနှင့်ဆိုလိုက်သည်။

လူသုံးယောက်သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်

ကြည့်၍ ...

“ဒီကောင် စိတ်မနှံ့ဘူးထင်တယ် ...”

“ရူးနေပါတယ်ကွာ ... သီချင်းဆိုတာကြည့်ပါလား”

“အရူးပဲဖြစ်ဖြစ် ... ငမူးပဲဖြစ်ဖြစ် ဆွဲထုတ်ပစ်လိုက်ကွာ ...
ဘော့(စ်)က တို့ကိုဖုန်းနဲ့ပြောပြီးပြီ ...”

သူတို့ပြောပြီး စနေဆီသို့ ပေါ့ပေါ့ဆဆချဉ်းကပ်လာ

ကြသည်။

မမျှော်လင့်သော တိုက်ကွက်က ဝင်လာသည်။

စနေ၏ကိုယ်သည် လေထဲခုန်လွှားသွားသည်။

လေးငါးခြောက်ပေတွင်ရှိသော လူတစ်ယောက်၏ မျက်နှာကို လေထဲတွင် ခုန်ကာ ညာခြေနှင့်ဆန့်တန်းကန်ပစ် သည်။

ဘယ်လက်ဝါးစောင်းက လူတစ်ယောက်၏မျက်နှာ အလယ်ကို လက်ပြန်ခုတ်ထည့်ပြီးဖြစ်သည်။

“ဘုန်း ...”

“ဒုတ် ...”

ပြင်းထန်သောအသံတွေ။

“အား ...”

“အား ...”

အထိအခုတ်ခံရသူနှစ်ယောက်၏ နာကျင်မှုနှင့်အော် သံ။

နှစ်ယောက်လုံး မြေပေါ်တွင် လဲသွားသည်။

မမျှော်လင့်သော တိုက်ခိုက်မှုကို သူတို့ခံရတော့ ကျန်တစ်ယောက်မှာ ကြောင်သွားသည်။

ရုတ်တရက် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။

အထက်မှကြည့်နေသော ထက်မိုးဦးပင် ကြောင် သွားသည်။

စနေ ဒါလောက်လျှင် ဒါလောက်မြန်တာကို သူ့ အသက် သုံးဆယ့်နှစ်နှစ်ရှိနေသည့်အတွင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ သူမမြင် ခဲ့တူးပေ။

ထိုစဉ် ကြောင်နေသော လူက သတိရသည်။

ပါးစပ်မှ ကြိုးဝါးအော်ဟစ်သည်။ စနေကို တယ်မြတ် ထတ်သီးနှင့် ညာဖြတ်လက်သီးသုံးရွှံ့ ဝင်ဆော်သည်။

သူ့ဘော်ဒါတွေ၏ဖြစ်ရပ်ကို သူမခံနိုင်။

ပထမဖြတ်လက်သီးကို စနေက ခေါင်းတိမ်းရှောင်

မျက်နှာနားက လက်သီးရိပ်မြင်စဉ် ဒုတိယ ထတ်သီးရိပ်ကဝင်လာသည်။

ညာကျားပုတ်နှင့် ယင်းဝင်လက်သီးကို အတွင်းသို့ ဆီထုတ်ပေးလိုက်သည်။

လွတ်သွားသည်။

စနေဘယ်လက်သီးက ရန်သူအရှိက်ထဲသို့ ချားအော်

နှင့် ပင့်တင်ပေးသည်။

ဟင်္သာခနဲ လေတွေက တစ်ဘက်လှလည်ချောင်းထဲမှ လျှံထွက်လာသည်။

နောက်ထပ် ညာပင့်လက်သီးတစ်လုံးကိုမူလ နေရာတွင်ပင် ထည့်သွင်းဝတ်ပြုလိုက်၏။

ပြီးတော့ အဲဒီလူ၏ကိုယ်ကိုဝင်ထမ်းကာ ကိုယ်ပေါ်မှ ကိုင်ပေါက်ပစ်ချလိုက်၏။

သုံးယောက်လုံး ဝပ်စင်းကာ ပက်လက်တစ်မျိုး၊ မှောက်ခုံသဖွယ်။

“အိမ်တော်စောင့်ရွေးတွေလာကြဦးလေ ...”

လျှောင်တောင်တောင်နှင့် စနေကဆိုပြီး ထက်မိုးဦးကိုငေါ့ကြည့်ကာ ...

“ခင်ဗျားရွေးတွေ မြေပေါ်မှာအိပ်ကုန်ပြီဗျ ... ရွေးခေါင်းဆောင်ကြီးရဲ့ ... ခင်ဗျား ကျွပ်ကိုနွားသိုးလို့ခေါ်တဲ့အတွက် ခင်ဗျားတောင်းပန်ရင်တောင်းပန် ... မတောင်းပန်ရင်တော့ ခင်ဗျားရွေးတွေကနဲ့သလို ကန့်သွားစေမယ် ရွေးခေါင်းဆောင်ကြီးရဲ့ ...”

စနေတစ်သက်တွင် သည်မျှလောက်ကြမ်းတမ်းသောစကားကို မပြောဘူးပါ။ ဒေါသဖြစ်နေသောကြောင့် စကားတွေကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းသုံးပြီးမှ သူ့ရှက်သွားသည်။

အဲဒီအတွင်းမှာပဲ နှုတ်မှအော်ဟစ်သံနှင့်အတူ ဆယ့်ငါးပေလောက်မြင့်သော ပေါ့တီကိုလသာဆောင်ပေါ်မှ ထက်မိုးဦးကျော်လွှားခုန်ချလာ၏။

သူ့အထူးစပါယ်ရှယ်ဖိနပ်တွင် စပလိန်တပ်ထားသည်။ အောက်ခြေမြေကြီးနှင့်တွေ့ပြီး သူ့ကိုယ်က ပြန်ခုန်သွားသည်။

မြောက်တက်ကာပြန်ကျလာသည်။

အဲဒီအကျတွင် စနေကိုလက်သီးတွေ တရုန်းကြမ်းထိုးသည်။ သူသည် သာမန်လူမဟုတ်ဘဲ အသတ်အပုတ်ကျွမ်းကျင်သည်။ အလေ့အကျင့်များပုံရသည်။

သူ့လက်သီးများအနက် တစ်ချက်က စနေနဖူးကိုထိသည်။ နဖူးဟက်ခနဲကွဲသွားသည်။ ဒုတိယလက်သီးချက်က ရှောင်နိုင်သော်လည်း ပခုံးကိုပွတ်ထိသွားသည်။

စနေက နောက်ဆုတ်ရှောင်စဉ် လဲနေသူတစ်

www.burmeseclassic.com

ယောက်နှင့် ခလုတ်တိုက်မိကာလဲသွား၏။
ထက်မိုးဦးတစ်ကိုယ်လုံး သူ့ကိုယ်ထဲပစ်ဝင်လာ
သည်။

သူ့လိုမိမိပေးသည်။
ထရပ်သည်။ အချိန်မီရုံလေးပဲရပ်နိုင်သည်ဆိုပါမို့။
မျက်လုံးထဲ မည်းခနဲမြင်လိုက်တာကြောင့် သူ့ဘေး
သို့ ခုန်ရှောင်သည်။

တစ်ဘက်မြေပေါ်သို့ ဟိုကောင်ကျသွား၏။ ပိနပ်
အောက်တွင်တပ်ထားသော စပလိန်၏တွန်းကန်အားကြောင့် သူ
ကိုယ်ပြန်မထိန်းနိုင်ဘဲ ပြန်မြောက်တက်သွား၏။

စနေက အကျကိုစောင့်သည်။

သည်တစ်ခါထက်မိုးဦးကိုယ်က ပြန်ကျပြီး မြေကြီး
နှင့်ထိခိုက်မှာ စနေကလေထဲခုန်ကာ ထက်မိုးဦးခြေတွေ မြေကြီး
အထိ သူ့ခြေထောက်နှစ်ဖက်နှင့် အလျားလိုက်ဘေးစောင်းကန်ပစ်
လိုက်သည်။

ထက်မိုးဦးကိုယ်အလယ်ပိုင်းကို ထိထိမိမိကြီးဝင်
သွားသည်။

“အား ... အလားလား ...”
ထက်မိုးဦး၏တုတ်ခိုင်ခိုင်ကိုယ်ကြီးမှ ညည်းတွား
နာကျင်သံ။

လဲသွားသော ထက်မိုးဦးဆီသို့ စနေပြေးသွားသည်။
မျက်နှာကို ညာလက်သီးနှင့် နှစ်ချက်ဆင့်ထိုးသည်။
နာခေါင်းရိုးကျိုးသွားသည်။ နှုတ်ခမ်းကွဲသွားသည်။
ထက်မိုးဦး မလှန်နိုင်သလို မထနိုင်တော့။

“တော်ပါတော့ ... တော်ပါတော့”
အော်သံလေးကြားရသည်။ အော်သံလေးနှင့်အတူ
ပြေးဝင်လာသူက သင်းပျံ့နွယ်ရယ်။

သူမက လဲနေသော ထက်မိုးဦးကိုပြေးပွေ့လိုက်
သည်။ နှုတ်မှစိုးရိမ်သံကြင်နာသံနှင့် ...

“ကိုထက် ... ကိုထက်”
သတိလစ်သလိုဖြစ်နေသော ထက်မိုးဦး၏နာခေါင်း
နှင့်နှုတ်ခမ်းမှထွက်နေသောသွေးတွေကို သူမလက်ဖဝါးနုနုကလေး
နှင့်သုတ်၍ သွေးတွေကိုကြည့်သည်။

ပြီးတော့ စနေကိုကြည့်ကာ ဒေါသနှင့် ...

www.burmeseclassic.com

“ရှင်ဘာလုပ်လိုက်တာလဲဟင် ...”

“ဟော့ဗျာ ... မင်းပဲစောစောက ထက်မိုးဦးကိုသတ်ချင်ပါတယ် ... ခုဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ ...”

“ရှင်သိပ်ရက်စက်ပါလား ... လူတစ်ယောက်ကို ဒါလောက်လုပ်ရသလား ...”

“ယောက်ျားချင်းသတ္တိဖလှယ်ကြတာပဲ ... ငါ့ကိုနားသိုးလို့ နောက်မခေါ်နိုင်အောင် ဝှေ့ပြုလိုက်တာ ... မင်းက သူ့ဘက်က နာရသလား ... ကျွတ် ... ကျွတ် ... ကျွတ် ... မိန်းမတွေ တော်တော်အံ့သြစရာကောင်းတာပဲ ...”

အထက်ထပ်မှ မိန်းကလေးပြေးလာသည်။

သူမသည် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့်ပွေ့ထားသော သင်းပွဲနွယ်ကို တွန်းဖယ်လိုက်သည်။

“ဖယ်ပါ ... ဖယ်ပါ ... ရှင်ဘယ်သူလဲ ... ဖယ်”

သင်းပွဲနွယ်ရင်ခွင်ထဲမှ ထက်မိုးဦးကို သူမရင်ခွင်ထဲ ဆွဲယူလိုက်သည်။ သင်းပွဲနွယ်အံ့အားသင့်သွားသည်။ နောက် နားလည်သဘောပေါက်သွားသည်။

မေ့သလိုဖြစ်သွားသော ထက်မိုးဦးသတိပြန်လည်

လာသည်။ မိန်းမချောလေးက ထက်မိုးဦးကိုကိုင်လှုပ်၍ ...

“ထက်ထက် ... ထက်ထက် ...”

ငိုသံပါကလေးနှင့် ခေါ်သည်။ ထက်မိုးဦးက စနေကို ဦးစွာမြင်သည်။ ဒေါသလှိုင်းပြင်းသော်လည်း သူ့ဘာမှမလုပ်နိုင်တော့ပြီကိုသိသည်။

သင်းပွဲနွယ်ကိုမြင်သည်။

ခြံရံမြင်သံကြားဖမ်းစဉ်တွင် သူမသည် စနေနှင့် ပါလာသည်ကိုသိပြီးဖြစ်သည်။ သူ့အားဖုန်းဆက်သည်ကိုလည်း သိပြီးဖြစ်သည်။

“ခွေးမ ... အယုတ်တမာမ ...”

နှုတ်မှ ဆဲဆိုသံနှင့်အတူ ခြံဘက်သို့အားယူလက်ညှိုး

ထိုးကာ ...

“ထွက်သွား ... ထွက်သွား ... နင့်မျက်နှာကော ... ဟိုကောင့်မျက်နှာပါ ငါမကြည့်ချင်ဘူး ...”

“ကိုထက် ... သင်းပွဲ ကိုထက်ကိုချစ်ပါတယ် ... သင်းပွဲကိုထက်ကို မခွဲနိုင်ဘူး ...”

“မလိုဘူးသွား ... နင့်ကိုငါမပေါင်းချင်ဘူး ... ငါမယူဘူး”

ဒေါသနှင့်ပြောကာ သူ့အားပွေ့ထားသော မိန်းကလေးအား ...

“လှိုင် ... ဒီကောင်မကို နှင်ထုတ်လိုက်စမ်းပါ ...”

လှိုင်ဆိုသောမိန်းကလေးက သင်းပျံ့အားကြည့်

ကာ ...

“ရှင့်ကို သူကမလိုချင်ဘူးတဲ့ ... ထွက်သွားပါ ...”

သင်းပျံ့အောက်နှုတ်ခမ်းကလေးကိုအပေါ်သွားကလေးနှင့်ခဲထားသည်။ မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်လျှံတက်လာသည်။

ဝတုတ်တုတ်ကိုယ်လေးမှာ ဒေါသကြောင့်လား ဝမ်းနည်းမှုကြောင့်လားမသိတုန်နေသည်။

“အပေါစားမ ... ဂလေမ ... နင့်လိုအောက်တန်းစားကငါ့ကို ...”

ရိုက်နှက်သံတစ်ချက်ပေါ်လာသည်။ မိန်းမချင်း ရန်ဖြစ်လျှင် ဘာကစလုပ်သည်ကို မိတ်ဆွေစာရှုသူသိပါလိမ့်မည်း ထိုထက်ပိုပြီး မရေးလိုတော့ပါ။

ခေါင်းကလေးစောင်းငဲ့သွားသော လှိုင်ကို ထိုရိုက်ချက်တစ်ချက်တည်းနှင့်ပင် ကျေနှပ်သွားရသည်။ သင်းပျံ့ပြေးထွက်

သွား၏။ ငိုရိုက်သံကြားရသည်။

စနေက သက်ပြင်းချသည်။

ခေါင်းယမ်းသည်။

တစ်ခုတော့ စိတ်ချသွားသည်။

နွားသိုးကြီးလို့ အခေါ်ခံရတော့မည်မဟုတ်ပါ။

❖ စာတ်လမ်းစဉ် (၃) ❖

သည်အမှုကို စနေက ထက်မိုးဦး ရဲတိုင်မည်လားဟု
စောင့်စားနေသည်။

ထက်မိုးဦး ရဲမတိုင်ပါ။

မိမိ၏နဖူးကွဲသောဒဏ်ရာကို ဆေးခန်းတစ်ခန်းတွင်
ဝင်ပြုသည်။ ကားလက်ကိုင်ဘီးနှင့်ခေါင်းကို တိုက်မိလို့ နဖူးကွဲရတာ
ပါဟု ဆရာဝန်မကိုအကြောင်းပြုသည်။

အိမ်ကိုလည်း ထို့အတူအကြောင်းပြုသည်။ သူ
အကြောင်းပြုချက်ကို အားလုံးက လက်ခံ၏။

သင်းပျံ့ကိုလည်း သည်အဖြစ်ကို ဘယ်သူမှမသိပါ
စေနင့်ဟု ပိတ်ပင်ထားသည်။

စနေက ဖက်တီးမကို စိတ်မဆိုး၊ စိတ်မကောက်ပါ။

ထက်မိုးဦးကို ချစ်စိတ်တွေ့မှန်ပြီး စနေကိုပြောမိ
ပြောရာ ပြောခဲ့တာပဲဟု စနေက ယူဆသည်။

သင်းပျံ့မှာ စနေကိုစိတ်ပြေသွားပုံရသည်။

တောင်းပန်သည်။

စနေက သင်းပျံ့အိမ်သို့ အဝင်အထွက်မပြုသော်
လည်း ဖေဖေနှင့်အမေမေက ဝင်ထွက်ပါဟုပြောသဖြင့် သူ ဝင်ထွက်
သွားလာရသည်။ ယောက္ခမလောင်းတွေနှင့်လည်း ရင်းနှီးသည်။

သင်းပျံ့နှင့်လည်း ပိုရင်းနှီးလာရ၏။

သူတို့ကို စနေမကြိုက်တာရှိ၏။

သူတို့မိသားစုသုံးယောက်သည် ဘယ်သူ့ကိုမှ လူ
မထင်ဘဲ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုကိုအကြောင်းပြု၍ သူတို့ကိုယ်မှ သူတို့
လူထင်တတ်ကြသည်။

ဒါကို စနေအထူးသတိထားရသည်။

စနေကို ပထမတွေ့စက ဒီကောင်ရုပ်ကလေးချော

ပြီး ဘီအက်စီအောင်လို့ ကွန်ပျူတာလေးကိုဝင်တတ်တာပဲဟု ဦးမင်း
နွယ်က အထင်ရှိသော်လည်း စနေ၏ရိုးဖြောင့်မှု၊ အလုပ်ကြိုးစားမှု
အလုပ်တွင် အမြင်ကွယ်မှုတွေကြောင့် အလားအလာရှိသူဟုထင်
ခြင်လာမိ၏။

ဒါကြောင့် သူ့သမီးမှာ ထက်မိုးဦးနှင့်ဖြစ်ကာ လူ
လောကကွင်းလယ်တွင် ဘောလုံးပိုက်မိသော သူ့သမီးကို ကွင်း
လယ်ဒိုင်လူကြီးနှင့် ပေးစားရန် စနေကိုဒိုင်လူကြီးအဖြစ်ထားခဲ့ခြင်း
ဖြစ်၏။

သူရွေးသော သူ့သမက်သည် မှန်ကန်သောသမက်
ဟုထင်ထား၏။

စနေ၏နဖူးမှဒဏ်ရာလည်းပျောက်ကင်းသွား၏။

မြန်မာသမားတော်ကြီးတစ်ဦး၏ တိုင်းရင်းမြန်မာဆေးထဲမှ ဆေး
ဇွမ်းကောင်းကြောင့် နဖူးတွင် အမာရွတ်ထင်မည့်ဘေးမှ ကင်းဝေး
ကာ သူ့ရူပကာချောချောလေးက အရင်ကအတိုင်းပဲ အော်ရီဂျင်နယ်
ခဲဟု ဆိုနိုင်၏။

ထက်မိုးဦးကိုတော့ ထပ်မတွေ့ရတော့ပါ။

သည်ကောင် အလုပ်ကိစ္စနှင့် စင်္ကာပူသွားပြီဟုသိရ

www.burmeseclassic.com

၏။ သူမိန်းမက စင်္ကာပူတွင်နေသည်။

စင်္ကာပူသူ တရုတ်အမျိုးသမီးဂျင်နီဖြစ်သည်။ သူမ၏ ကောင်ကံ တစ်ရွာတစ်ကျိအောက်သူဟုဆိုနိုင်၏။

ထိုင်းသွားလျှင် ထိုင်းမှာတစ်ယောက်။

မလေးသွားလျှင် မလေးမှာတစ်ယောက်။

ဂျပန်သွားလျှင် ဂျပန်မှာတစ်ယောက်။

မိန်းမများသူ လူတွေကသိသော်လည်း လက်ဆွဲ လက်ကိုင်မပြနိုင်ပါ။

ဦးမင်းနွယ်သည် သူကြီးပွားလာတာ ထက်မိုးဦး အကူအညီတွေများစွာရခဲ့၏။

ထက်မိုးဦးကိုတော့ ဦးမင်းနွယ်အထင်ကြီးသူ ဒါကြောင့် သူ့သမီးနှင့်လွှတ်ပေးထားခြင်းဖြစ်၏။

ထက်မိုးဦးက သင်းပျံနွယ်ကို ချိတ်တော့ သင်း နွယ်ကိုအထင်ကြီးစိတ်နှင့်သဘောကျ၏။ ကိုထက်ကိုထက်နှင့် များလေးတွင် အမည်သိပြီး နှလုံးတွင်အချစ်တွေခိုအောင်းစေခဲ့

သင်းပျံတွင် မလွတ်မလပ်ရှိလာတော့ ထက်မိုး နွယ်လည်းသည်အတွင်း သူမိန်းမဂျင်နီက စင်္ကာပူမှလိုက်

သည်။

ယောက်ျားသားပေပဲဟု လွတ်တုန်းကလွတ်ထား သော်လည်း ဘောလုံးပိုက်မိသော သင်းပျံကိုထက်မိုးဦးအထင်ကရ သိမ်းပိုက်မှာကိုမလိုလားပါ။

ဒါကြောင့် စင်္ကာပူသူက သင်းပျံအား ထက်မိုးဦး အား လက်ထပ်ခဲ့ပါလျှင် သူမသာလျှင် နံပါတ်တစ်နေရာဖြစ်ပြီး သင်းပျံအား အရှက်ခွဲမည်။ သူမ၏မိဘတွေအား စီးပွားရေးအနှောင့် အယှက်ပေးပြီး အရှက်ခွဲမည်ဟုဆို၏။

ဒါကို သင်းပျံထက် ဦးမင်းနွယ်တို့လင်မယားက သိ၏။ သည်အထဲ သင်းပျံက ဘောပိုက်သမားဖြစ်လာတော့ စနေ နှိုက်သမက်အဖြစ်ရွေးချယ်ခဲ့သည်။

ငြင်းပယ်မည့်သူမဟုတ်သည်မို့ အဖြစ်မှန်ကို စနေ နှိုက်၏ မိဘများမှတစ်ဆင့် စနေကိုသိစေခဲ့၏။

ယခုတော့ မိဘတွေ၏မျက်နှာကိုထောက်ရှုပြီး စနေလက်ခံခဲ့ပါသည်။

သင်းပျံနှင့် သူ့အိမ်ထောင်ကျခြင်းသည် အပိုင်းထဲ ထောင့်တူညီသလို အံ့မဝင်ခွင့်မကျဖြစ်မည်ကိုသိ၏။

www.burmeseclassic.com

ပေါ်ကြော့နေတတ်သော သင်းပျံသည် အိမ်ထောင်
ရေးကို နိုင်နင်းစွာကိုင်တွယ်တတ်မည်မဟုတ်ပေ။

သည်အတွက် သူမ၏မိဘတွေက သူတို့၏ထမင်း
ချက်၊ ဟင်းချက်စားဖို့မှူးဒေါ်မြကို စနေတို့အိမ်ထောင်ကျပြီး ထည့်
ပေးဖို့စီမံထားသည်။

စနေတို့အတွက် အိမ်တဆောင်မီးတပြောင်၊ ခြံတစ်
ဝင်း၊ ကားတစ်စင်းဖြစ်ရေးအတွက် သူတို့ကပင် တာဝန်ယူကြ၏။

စနေသူငယ်ချင်းတွေက အကြောင်းမသိတော့ စနေ
ကို အားကျကြသည်။ ချမ်းသာကြွယ်ဝသော သူဌေးသမက်ဖြစ်ရ
တာ ကံကောင်းသည်ဟု ပြောဆိုကြသည်။

သင်းပျံအဖွဲ့က သင်းပျံကို စနေလိုရုပ်ချောသဘော
ကောင်းရတာ အင်မတန် ကုသိုလ်ကံကောင်းသည်ဟု ဝိုင်းဝန်းပြော
ဆို ချီးမွမ်းကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်၏မင်္ဂလာပွဲကားဆီဒိုးနားဟိုတယ်
မှာပဲဖြစ်သည်။

ဆီဒိုးနားဟိုတယ်သည် ပလွားတတ်သောလူကဲ့သို့
အထက်လွှာတို့၏ မျက်နှာလုပ်ရာဌာနတစ်ခုဖြစ်တာမို့ ပတ်ဝန်း

ကျင့်မှ စနေတို့ဓင်္ဂလာပွဲကို အင်မတန်အထင်ကြီး၏။

သတို့သားက မှန်တန်းအဝတ်အစားဖြစ်သော်လည်း
ရှေးဆံထုံး ထိုင်မသိမ်းအင်္ကျီလှလှကလေးဝတ်ထားသော ဝတုတ်မ
သတို့သမီးသင်ပျံမှာ စိန်တွေသီးနေသည်။ စိန်ဆံထုံး၊ စိန်နားကပ်၊
စိန်ရံဆံထုံး၊ စိန်ဘယက်၊ စိန်လက်ကောက်တွေက သူမကိုယ်တွင်
တဖျပ်ဖျပ်အရောင်ထွက်လက်နေသည်။

သူမကပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ဖြစ်ပေမင့် စနေဆိုတဲ့ သတို့သား
ကောင်မှာ မျက်နှာမသာလှ။

မျက်နှာသေပင်။

မင်္ဂလာဩဘာစာဖတ်လို့ ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ယဉ်တွဲ
ထိုင်နေကြတာတောင် စနေက သင်းပျံမျက်နှာကိုမကြည့်ပေ။

ဝတုတ်တုတ်၊ မျက်နှာပြကြီးနှင့် သင်းပျံမှာ စိန်တွေ
ရံနေသော်လည်း အသားကညိုကာ အမည်းသို့လှနေတော့ စိန်
တခြား၊ လူတခြားဖြစ်နေသည်။

ဒါကိုရွှေပွဲလာပရိသတ်တို့က ပြီးသည်လည်းရှိသည်။
မဲ့သည်လည်းရှိသည်။ ကြိတ်ရယ်သည်လည်းရှိသူတွေရှိကြသည်။

ဦးဘသိုက်ထွန်းနှင့် ဒေါ်ခင်မျိုးမှာ သားမဖွင့်လန်း

www.burmeseclassic.com

တာကိုကြည့်ကာ သူတို့လည်း စိတ်မကောင်းကြ။

သားကလေးဘဝတိုးတက်အောင် လုပ်ပေးရပေမင့်
သားလေးစိတ်ထဲ ဘယ်လိုခံစားရသည်ကိုခန့်မှန်းမိတော့ မိမိတို့လုပ်
တာမှားပင်မှားသလားဟုထင်၏။

မျက်နှာမကောင်းကြတော့။

လာသည့်ပရိသတ်တွေက ရွှေပေါ်မြတင်ပရိသတ်
တွေပဲ။ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးနှင့် ဇနီးက စနေတို့စုံတွဲကို လက်စွပ်လဲပေး
ကြသည်။

သည်လိုနှင့်ပဲ မင်္ဂလာပြုပြီးသွားကြသည်။

ထို့နောက် သူတို့လင်မယားအား သင်္ဃန်းကျွန်း၊
ဇေယျဝင်ကျွန်း၊ သုမင်္ဂလာအိမ်ရာသို့ခေါ်ဆောင်သွားကြ၏။

ထိုအိမ်ရာကား တကယ့်လူချမ်းသာတွေနေသော
အိမ်ရာဝင်းကြီးပင်။

သုမင်္ဂလာအိမ်ရာလမ်းမကြီးသည် ကျောက်ခင်း
လမ်းမို့ ပွေးနေသည်။ ကားလေးငါးစီးက ထိုအိမ်ရာလမ်းမကြီးထဲသို့
စီတန်းဝင်လာသည်။

တိုက်အိမ်များနှင့် ခြံဝင်းများသည် တင့်တယ်လှပ

သည်ရာမှရှိပါ၏။ တန်ရံချမ်းသာသည့်လူများ နေနိုင်သည်မဟုတ်
သာ နေရာတစ်ခုဟုဆိုရမည်။

ထိုအိမ်ရာတွေရှိသောလမ်းတစ်လမ်းသို့ စနေတို့နေ
ည့်အိမ်သို့ခေါ်ဆောင်သွားကြသည်။

သတို့သားအပေါင်းအသင်းတွေ၊ ဆွေမျိုးတွေက ရွှေ
ဦးမဟုတ်ဘဲ ကြီးနှင့်တားကြသည်။

အစစ်လားအတုလားဆိုတာ ကာယကံရှင်တွေပဲသိ
မည်။

ကြီးနှင့်တားတာကို သင်းပျံ့က နှစ်သက်သည်။
အင်းလိုးရှင်းတွေ တစ်ကိုယ်လုံးလူးထားသော သူမမှာ မွှေးကြိုင်

အရာ ကြီးတားသူတွေက မွှေးမမဟုခေါ်ကြသည်။
ထောင်တန်တွေအုပ်လိုက်ကိုင်ထားသော စနေ

နန်းဆီမှ ထောင်တန်တွေကို ဆွဲယူကာ ကြီးတားသူကိုကို၊ မမ
တို့ကိုပေးသည်။

တစ်ခါတစ်ခါ ကောင်မလေးတွေဆီမှ ဘာကို
အောက်သည်မသိ ဝိုးခနဲ၊ ဝါးခနဲရယ်သံလေးတွေ အုံလိုက်ထွက်လာ

သည်။

www.burmeseclassic.com

စနေထွန်း၏လက်မောင်းကို ... သူ့ဘော်ဒါတစ်
ယောက်ကကိုင်ကြည့်ပြီးသော် ...

“ဟေ့ကောင်ကြီး မင်းနဲ့ငါလက်လှဲမယ် ... မင်းက ငါ့ကိုအမြဲ
တမ်းနိုင်နေကြ ... မနက်ဖြန်ဆို မင်းငါ့ကိုရှုံးပြီ ... လောင်း
မလား ... ”

“အောင်မာ ... စိန်မျက်ပြူးရာ ... နှစ်လေးတစ်လေး
လောင်းလိုက်မယ် ... တူးအင်ဝမ်းစနေထွန်းပါကွ၊ လောင်း
မယ် ... မနက်ဖြန်မင်းလက်ကိုငါချိုးပစ်မယ် ... ”

“ဟုတ်ရဲ့လား စနေရယ် ... မနက်ဖြန်ငါ့ဆီလာတော့ နား
ထင်နားရင်းကျ၊ မျက်လုံးကလေးပောက်ကပက်၊ မောသံ
လေးနဲ့ ကိုကိုစိန်ပြူးရယ် ... နောက်တစ်နေ့မှ မှိန်းတာတွေ
လို့ မပြောနဲ့ ... ”

“ဟေ့ ... စနေ ... ဒီကောင်က မင်းကိုမင်္ဂလာဦးညွှန်
ရည်ညွှန်းပြီး အနိုင်တွယ်တာကွ ... ငါဒီည မင်းသောက်
ကြက်ဥတွေ၊ နွားနို့တွေ၊ အားဆေးတွေလာဖို့မယ် ... ဝယ်
တာပေါ့ကွာ ... ”

“ကိုပေါက်ရာ အားဆေးမလိုပါဘူးကွ ... နွားနို့နဲ့ကြက်ဥ

ဖြူကြိုသောက်ရင် ဗိုက်တာမင်တွေ ရောဝတီမြစ်ကြီး
လောက် အားတွေထွက်လာလိမ့်မယ် ... ဟား ... ဟား”
လူပျိုတစ်သိုက်က အပျိုတစ်သိုက်နှင့်အတူ ဟားသံ
ပေးသည်။ စနေကတော့ မချည့်ပြုံးပြုံးနေသည်။

စနေအဖို့ သူများတွေပျော်ရွှင်သော်လည်း တစ်စက်
မှ မပျော်ရွှင်ပါ။

မင်္ဂလာသတို့သမီးသတို့သားကို အခန်းအပ်အိမ်အပ်
ပြီး ပြန်ကြသည်။

အိမ်ရှေ့တွင် ကားဟွန်းသံတွေ ဆူညံသွား၏။ စနေ
နှင့် သန်းပွဲနွယ်က ခြံရှေ့ထွက်လက်ပြသည်။ မိုးစက်တွေက ကား
ဟွန်းသံတွေကြားမှကျလာ၏။

ကားတွေထွက်သွားကြသည်။
မိုးစက်တွေကြားမှ သင်းပျံက အိမ်ဆီသို့ဝင်ပြေး
သည်။

စနေကတော့ မိုးစက်တွေကြားထဲမှ လျှောက်လာ
သည်။

အိမ်ထဲသို့ရောက်တော့ မိုးစက်တွေကို ကိုယ်ပေါ်မှ

www.burmeseclassic.com

ခါချနေသော သင်းပျံ့ကိုလေသံမှန်မှန်နှင့် ...

“ဟေး ... ငါအဝတ်လဲဖို့ပေးဦးလေကွာ ... တိုက်ပုံတွေရော လုံချည်တွေရော ရွံ့ရွံ့ကုန်ပြီ ... ”

သည်တော့ သင်းပျံ့က အေးစက်စက်အကြည့်နှင့်...

“ရှင်မှာလက်ရှိတာပဲ ... ရှင်ဘာသာရှင်သွားယူပေါ့ ... တကတည်းနေတောင်မနေရသေးဘူး ... အသားယူလိုက်တာ”

ပြောပြီး အထက်ထပ်တက်သောလှေကားအတိုင်း တက်သွားသည်။ စနေ အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်ကျန်ခဲ့ပြီးမှ ပခုံးကို မသိမသာတွန့်ကာ အထက်ထပ်သို့ သူ့မနောက်မှ လိုက်တက်သွားသည်။

လူဆိုတာ အတူတူနေရမှ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်သိရသည်။

သင်းပျံ့မှာ ညအိပ်ခါနီးတွင် စနေလိုသွားမတိုက်ချေ။ စနေက ရေချိုးခန်းတွင် ကိုယ်လက်ခြေဆေးပြီး အိပ်ခန်းထဲတွင် အိပ်မည့်ဟန်ပြင်နေသော သင်းပျံ့အား ...

“သင်းပျံ့ ခြေလက်ဆေးပြီး သွားတိုက်ချေဦးလေ ... ”

“အမယ်လေး ... တစ်နေ့လုံးပင်ပန်းညောင်းညာလာရတဲ့ အထဲ ခြေလက်ဆေးသွားတိုက်ရဦးမယ် ... ဟုတ်လား ... သွားစမ်းပါ ... တစ်နေ့လုံး မြေပေါ်ခြေမချနေခဲ့တာ ဘာ ခြေလက်ဆေးစရာလိုလဲ ... ကိုယ့်အိမ်မှာနေတာတောင် သွားကိုတစ်မနက်ပဲ သေသေချာချာတိုက်ခဲ့တာ ... ဘာ သွားထပ်တိုက်စရာလိုသလဲ ... ဟွန်း ... အလုပ်ပိုတွေ”

“ပါးစပ်က နံတယ်ကွ ... ”

“ရှင်ပါးစပ်က နံချင်နံမယ် ... ကျွန်မပါးစပ်က မနံဘူး ... ခံတွင်းသန့်သကြားလုံး ငုံ့ဟားတာ ... ”

“စားထားတဲ့အစာက သွားချေးတွေဖြစ်ကုန်ပြီ ... ”

“ဟာ ... ရွံ့စရာတွေဘာလာပြောနေတာလဲ၊ ဒီမှာ ဦးစနေ ထွန်း ကျွန်မက ငယ်ငယ်ကလေးကတည်းက ဒီလိုနေခဲ့တာရှင် ... ရှင်ကျမှ ကျွန်မအလုပ်ပိုတွေမလုပ်တော့ဘူး”

ပြောပြီး ခုတင်ပေါ်လှဲအိပ်ချလိုက်သည်။ အထက် မျက်နှာကျက်တွင် မီးချောင်းတွေထွန်းထားရာ ဆယ့်နှစ်ပေပတ်လည်အခန်းမှာ အလင်းရောင်ပြန့်ပျံ့နေသည်။

သင်းပျံ့၏ဝတ်တံတုတ်ကိုယ်လုံးကို စနေက မသိ

www.burmeseclassic.com

မသာနာခေါင်းရှုံ့ကြည့်သည်။ ချွေးထွက်ရင် ဘယ်လောက်ချွေးစော်
နံလိုက်မလဲဟုလည်း မဆီမဆိုင်တွေးနေသည်။

ဝသည့်ကိုယ်သည် ပိန်သူထက်ချွေးထွက်အားပို၏။

ဒီကောင်မတစ်ကိုယ်လုံး စကင်းလှိုးရှင်း (Skin Lotion) တွေလူးထား
လို့ပဲ။ မလူးဘဲချွေးထွက်တဲ့အချိန် ဘယ်လောက်နသလဲလို့ ငါအနံ့
ခံကြည့်ဦးမှပဲဟု သူတေသနတွေးတွေးသည်။

“ဘာကြည့်နေတာလဲ ... သွားအိပ်တော့လေ ...”

စနေကို ဟောက်သံနှင့် သူမကဆိုသည်။

“မနက်ကျရင် အလုပ်သွားရမှာဆိုတော့ ဘာတွေအချက်ခိုင်း
ရကောင်းမလဲလို့ ...”

ဒါတော့ စနေက တမင်သက်သက်ရွံ့ပြောလိုက်ခြင်း

ပါပဲ။

သည်ကောင်မလေး ထမင်းဟင်းမချက်တတ်မှန်း

သိသည်။

“ဒါတော့ ရှင်ရွံ့ပြောတာပဲ ... ကျွန်မက တစ်သက်လုံး
ဒေါ်မြချက်သရွေ့ စားနေခဲ့ရတာ ...”

“ဒေါ်မြဟိုဟာချက်ကျွေးကော စားမှာပဲလား ...”

“ရှင်ဘာစကားပြောတာလဲ ... မမိုက်ရိုင်းနဲ့ ...”

“အိမ်ထောင်ပြုလာရင် ယောက်ျားဝတ်၊ မိန်းမဝတ်ရှိတယ်”

“ယောက်ျားဝတ်ဆိုတာ နှစ်ကိုက်ခွဲ ... မိန်းမဝတ်ဆိုတာ
တစ်ကိုက်ခွဲ ... ဒါပဲကျွန်မနားလည်တယ် ကိုတတ်သိကြီးရဲ့”

“အေး ... မိန်းမဝတ်ငါးပါးကိုပြောတာ ... လင်သားရှာဖွေ
ပေးတာကိုစုဆောင်းတတ်ရတယ် ... ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေး

ရတယ် ... စာဆိုရှိတယ်လေ ... မိစ္ဆာကြည့်ရှောင် လျော်
အောင်ဖြန့်ချိ ... ဖျင်းရိမမှုဝတ်ငါးသူ အိမ်သူကျင့်အပ်စွာတဲ့

ရှေးကဆရာတော်ကြီးတစ်ပါး ဆုံးမစာရေးခဲ့တာ”

စနေမှာ မယားဝတ်ငါးပါးကို မေ့နေသဖြင့် ပါးစပ်ထဲ
တွေ့ရာ ကောက်ရွတ်သည်။

ဆရာကြီးလုပ်သည်။

“ဒါတွေလာပြောမနေနဲ့ ခေတ်မမီတော့ဘူး ... အန်းတီတ်
(Antiaue) က စကားတွေ ခုခေတ်မိန်းမတွေဟာ မီးဖိုချောင်

ထဲက မိန်းမတွေမဟုတ်တော့ဘူး ... အင်တာနက်မိန်းမ
တွေ ...”

“အင်တာနက်တွေ ... ထဘီနက်တွေလုပ်မနေနဲ့ လင်ယူရင်

www.burmeseclassic.com

လင့်ကီစွကိုတော့ လုပ်ရမှာပဲကွ ... ”

“ရှင်က ပိုင်စိုးပိုင်နင်းမပြောပါနဲ့ ... ”

“မင်းက ငါ့မယားပဲ ... ”

စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် သင်းပျံ့ကို စနေအရွဲတိုက်ပြီး သွားဖက်ပစ်လိုက်သည်။

ဖက်ရတာ အိစက်စက်ရှိသလို သူမ၏လက်မောင်း သားတွေမှာ နွေး၍ချောမွတ်အိထွေးနေသည်။

အတွေ့အထိကိုမကြုံခဲ့သော စနေမှာ စိတ်ထဲတစ် မျိုးကြီးဖြစ်သွားသည်။

“သွားစမ်းပါ ... ”

သူမက စိတ်နှင့်မာန်နှင့် သူ့ကိုတအားတွန်းထုတ်တ လိုက်သည်။

စနေယိုင်သွား၏။

“ရှင်ကျွန်မကို မထိနဲ့ ... ရှင်ကို မချစ်ဘူး ... ”

“အေးပါဘူးသီးမ ... တဲဥမရယ် ... ငါသိပါတယ် ... ငါ

လည်း ချစ်လို့မဟုတ်ဘူး ... ရွဲ့ချင်လို့ဟေ့ ... သွားမထိ

မညားခင် ... လက်မထပ်ခင်ကတည်းက ... သူ

သဘောတူညီမှုတစ်ခုပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ဒါက တစ်ခန်းစီအိပ်ဖို့။

စနေက ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားသော သူ့အခန်းသို့ သွားသည်။ ဂျပန်တာတာမီလို ဖဲမွေ့ရာတစ်ခုခင်းပေးထားသည်။

၂* စာတ်လမ်းစဉ် (၄) *၂

စောင်ခေါင်းအုံးအဆင်သင့်။

အဲယားကွန်းကလည်းဖွင့်ပြီးသား။

ခြင်လုံသံစကားတွေအိမ်မှာရှိတာမို့ ခြင်အန္တရာယ်ကို

မကြောက်ရ။

စနေအိပ်ရာပေးလှဲရင်း သူ့စိတ်ထဲခံစားမှုကိုတွေးနေ

၏။ သင်းပျံ့၏ဝတုတ်တုတ်ခါးနှင့် အိမ်စက်စက်လက်မောင်းသား

လေးကိုငံ့တာနှင့်ပဲ စိတ်ထဲသာယာသလိုရှိခဲ့၏။

ယခုပြန်တွေးမိတော့ အရသာတစ်မျိုး။

မိန်းမနှင့်ပတ်သက်၍ မာန်မာနကြီးသောစနေက
ဒါလောက်ကလေးဖြစ်ရမလားဟု သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင်မိ၏။

ခြေလက်မဆေးသော သွားမတိုက်သော မိန်းမမျိုး
ကို ဘာဂရုစိုက်ရမှာလဲ။

စနေအိပ်ပျော်အောင်အိပ်သည်။

မနက်မိုးလင်းတော့ တံခါးခေါက်သံကြောင့် လန့်နိုး
သည်။ မွေ့ရာထက်ကထမိသည်။

သင်းယုံသည် သူ့အတွက် သွားတိုက်ဆေး၊ သွားပွတ်
တံ၊ မျက်နှာသုတ်ပဝါစတာတွေလာပေးနေပြီ။

သည်တော့လည်း အလိမ္မာသားနော်။

“ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံ ထပ်မံထွက်ပေါ်လာသည်။

“လာပြီ ... လာပြီ”

စနေကပြောသည်။ မွေ့ရာထက်မှထရပ်မိ၏။ တံခါး
ကို သွားဖွင့်လိုက်သည်။

တွေးထင်မိသည့်အတိုင်း သင်းယုံသည် မျက်နှာ
သုတ်ပဝါ၊ သွားတိုက်ဆေး၊ သွားပွတ်တံလာပေးသည့်ဟု ထင်မှတ်

သော်လည်း တွေ့ရတာက မည်းမည်းထဲမျက်နှာကြီး။

“ဒေါ်မည်း ... အဲ ... ဒေါ်မြ”

စနေအလန့်တကြားဆိုသည်။ ပြီးမှ ...

“ခင်ဗျား အခုရောက်နေပြီ ... ”

“ကျွန်မကို ဆရာတို့လင်မယားကိုခေါ်ခိုင်းလိုက်တာ ...

အောက်ထပ်က ထမင်းစားခန်းမှာသူတို့ရှိတယ် ... ”

စနေက သူ့အိမ်တွင် ရှစ်နာရီမှထ၏။ ယခု ရှစ်နာရီ

ထိုးရောပေါ့။

ထမင်းစားခန်းတွင်ထိုင်နေကြသော ဦးမင်းနွယ်

ဒေါ်လှစိန်တို့လင်မယားကိုတွေ့ရ၏။

“ဟာ ... မင်္ဂလာပါအန်ကယ်(လ်)အပေါင်း အန်တီ”

မသစ်မစင်ရသေးသောမျက်နှာကို သွားဖြဲပြီး စနေ

က နှစ်ယောက်လုံးကို စုပေါင်းကာ နှုတ်ဆက်သည်။

“မင်းအိပ်ရာထနောက်ကျလှချည်လား ... ယောက်ျားဆို

တာ စောစောထရတယ်ကွ ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... စောစောထကြတာပါပဲ ... ဒါမှယောက်ျားပဲ

ခင်ဗျ ... ”

www.burmeseclassic.com

အဘိုးကြီးက တွေ့တွေ့ချင်း ခပ်ဖိဖိပြောတော့
ယောက္ခမကြီးကို စနေကပြန်တုံ့ပြန်သည်။ သူ့အဓိပ္ပာယ်က ခပ်ညစ်
ညစ်အဓိပ္ပာယ်နှင့်ပြောလိုက်တာကို အဘိုးကြီးမရိပ်မိဘဲ ရိုမင်
နိုက်(စ်)လက်ပတ်နာရီကြီးကိုထောင်ပြကာ ...

“အခု ရှစ်နာရီကျော်ပြီ ... ”

“ဟုတ်လား ... အန်ကယု(လ်)နာရီကြီးက သိပ်ကောင်း
တာပဲ ... အခုမှ ရှစ်နာရီအမှန်ကိုပြတယ် ... ပလီ(စ်)ဓဏ
နော် ကျွန်တော်ပြန်လာခဲ့မယ် ... ”

သူပြောပြီး ရေချိုးခန်းသို့လစ်လာသည်။ ဦးမင်းနွယ်
က ဒေါ်လှစိန်အား ...

“သမက်ဆိုတာ ခုကတည်းကတုံးဖိသလိုဖိထားရမှာကွ ... ”

“သိပ်ဖိရင် ဗိုက်ထဲကထွက်ကျကုန်ပါဦးမယ် ... ”

“ဂရုစိုက်စရာမလိုဘူး ... ထွက်ကျကုန်တော့လည်း သူ့ကို
ပြန်ကြိုးခိုင်းရမှာပေါ့ ... သမီးကလေးကို ဒီကောင်မဖိနိုင်ဖို့
အရေးကြီးတယ် ... ”

“သမီးကလေးကိုလည်းမှာပြီးသား ... သမီးကလေးအတွက်
ဒီကောင်ကို အစားထိုးထားတာ အောက်ကျခံစရာဂရုစိုက်

စရာမလိုဘူးလို့ ... ”

သူတို့ပြောစကားတွေကို စနေမကြားပါ။

စနေမှာသာ ရေချိုးခန်းတွင် သင်းပျံ့နှင့်စုံရသည်။

သင်းပျံ့က ထဘီရင်လျားနှင့် ရေချိုးခန်းတွင်သွား

တိုက်နေသည်။ စနေက ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီး ပြန်ထွက်အလာတွင်
သွားတိုက်မျက်နှာသန့်စင်ပြီးသော သင်းပျံ့က နံရံတွင်ချိတ်ထား
သော ချိတ်မှမျက်နှာသုတ်ပပါကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်လှမ်းယူသည်။

“ဟာ ... ချိုင်းမွေးတွေ”

စနေက အလန့်တကြားနှင့် အသံထွက်သွားသည်။

သင်းပျံ့၏လက်မောင်းရင်းအထက် ချိုင်းနှစ်ဖက်အောက်တွင် ရှည်
လျားနက်မှောင်သော ချိုင်းမွေးတွေကိုတွေ့ရသည်။

“ချိုင်းမွေးတွေ ဘာဖြစ်လဲ ... ”

သင်းပျံ့က မထေလေးစားပြန်ပြောတော့ ...

“ဟာ ... ချိုင်းမွေးထားတာ ညစ်ပတ်တာပေါ့ ... မိန်းက
လေးနဲ့ ချိုင်းမွေး တခြားစီ ... နံတယ် ... အမြင်ဆိုးတယ်”

သူမကိုယ်ပေါ်မျက်နှာသုတ်ပဝါကြီးကို လှမ်းမြို့

လျက် မဲ့မဲ့ရွဲရွဲနှင့် ...

www.burmeseclassic.com

“အခု တချို့နိုင်ငံတွေမှာ အမျိုးသမီးတချို့ ချိုင်းမွေးထားပြီး ချိုင်းမွေးပြိုင်ပွဲလုပ်တာကော ရှင်သီလား ...”

“မကြားဘူးပေါင် ... မမြင်ဘူးပေါင် ... တို့သိတာယောက်ျားတွေ မုတ်ဆိတ်ရှည်ပြိုင်ပွဲ ... မိန်းမတွေဆံပင်ရှည်ပြိုင်ပွဲလုပ်တာပဲကြားဖူးမြင်ဖူးတယ် ... မြင်ဖူးတာဓာတ်ပုံတွေထဲမှာ”

“ကျွန်မ ချိုင်းမွေးထားတာ ရှင်နဲ့မဆိုင်ပါဘူး ...”

“အင်း ... ဆန်းတော့ဆန်းသား ... မြန်မာမိန်းကလေးတွေဟာ သန်ရှင်းတယ် ... ချိုင်းမွေးဆိုပျိုကြတာပဲ ... မင်းကျမှ ချိုင်းမွေးကိုအရိုင်းသွေးပေါက်အောင်ထားရတယ်လို့ထို့”

စနေက တစ်ဘက်သို့မျက်နှာလှည့်တံတွေးထွေးသည်။ ဟိုမိန်းကလေးမျက်နှာ ရဲရဲဖြစ်သွား၏။

“ရှင် ... ကျွန်မကိုမစော်ကားနဲ့ ...”

“မင်းက ငါ့မိန်းမပဲလေ ... မိန်းမက မိန်းမပီသအောင် သန်သန်ရှင်းရှင်းမှမနေဘဲ ... ရွံစရာကြီးကွာ”

“အံ့မယ် ... ရှင်မှာကောချိုင်းမွေးမရှိလို့လား”

“ဒီမှာကြည့် ...”

စနေက ပြောင်နေသော သူ့ချိုင်းနှစ်ဖက်ကိုမြှောက်

သည်။

“မင်းကြာဇံသုပ်စားသလို ချိုင်းမွေးသုပ်စားချင်တယ်ဆိုတာ တောင်မရှိဘူးမှတ် ... တောတော်ညစ်ပတ်တဲ့ကောင်မလေးပဲ ... ထက်မိုးဦးဆိုတဲ့ကောင်က မင်းကိုပဲချစ်သလား။ ချိုင်းမွေးကိုပဲချစ်သလားမသိဘူး ... မင်း ငါနဲ့နေရင် အဲဒီအမွေးရိတ်ဝစ်၊ နှုတ်ပစ်၊ ဒါမှမတုတ် အလှပြင်ဆိုင်တွေသွား၊ တချို့ဆိုင်တွေမှာ ချိုင်းမွေးစပယ်ရှယ်ရှင်းမေးတာရှိတယ်၊ မင်းဟာတော့ဖြစ်နေပြီ တော်ကော်ကြာသန်းထွက်လို့မို့ မယ် ... အဟင်း ...”

ရှယ်သံကလေးပါ စကားနှင့်ထွက်လာသည်။

သူက ရေချိုးခန်းထဲဝင်သွားသည်။ သင်းပျံ့ညစ်ပတ်

တာကိုကြည့်ပြီး အတော်စိတ်ညစ်သွား၏။

သင်းပျံ့မျက်နှာကလေးရဲကာ မျက်ရည်တွေဝိုင်းနေ

သည်။

“တောက် ... ခွေး”

ဒါလောက်ပဲ သူမဆိုပြီး လှည့်ထွက်လာသည်။ စနေ

မကြားတကြားရယ်သံနှင့် ရေလောင်းသံတွေ ရေပိုက်ဖွင့်၍ ရေ

ဝမ်းတွေတုန်ကုသကြားရသည်။

သူနှင့်သင်းယုံကား စကတည်းက ပြဒါးတစ်လမ်း သံတစ်လမ်းပါပဲလား။

သင်းယုံကလည်း သူမကိုယ်သူမ ဘဝင်ခေါင်နိုက် ကာ ဘယ်သူ့ကိုမှလူမထင်။

စနေစကားတွေက သူမနံဘေးကို တူနှင့်ထုသလို နာသည်။ အောင့်သည်။

ဒါကို မာမီအားပြန်ပြောတော့ မာမီကရယ်၍ ...

“သူပြောတာလည်းဟုတ်တာပဲ ... သမီးက ဒီအမွေးအနှောင် တွေကို ရိတ်ပစ်ဖို့ကောင်းတယ် ... အပျိုကတည်းက ရှင်ယံ ပါလို့ပြောတာ ... ”

“နာတယ်မာမီရဲ့ ... ပြီးတော့ ဒါမျိုးက ရိတ်လေထွက်စေ ကြာတော့ မလုပ်ချင်ဘူး”

“ဆေးရှိတာပဲ ... ချိုင်းလူဆေးလိမ်းပြီး နှုတ်ပစ်ပါဆိုတော့ လည်းသမီးက ... ”

“နာတယ်မာမီရဲ့ ... ”

“ဒါဆို ဆိုင်ကိုသွားပေါ့ ... မိန်းမဆိုတာ နှုတ်ခမ်းမွေးတို့

မှတ်ဆိတ်မွေးတို့၊ ချိုင်းမွေးတို့၊ ခြေသလုံးမွေးတို့ရှိရင် မိန်းမ မပီသဘူး ... မတင့်တယ်ဘူး ... ”

“ဗွီဒီယိုတွေထဲမှာ မင်းသမီးတွေ နှုတ်ခမ်းမွေးထွက်နေတာ ကျတော့ကော ... ”

“မိတ်ကပ်ကြောင့်ထွက်တာပါ ... ထွက်တဲ့လူလည်းထွက်၊ မထွက်တဲ့လူလည်းမထွက်ပါဘူး ... ဒါပေမဲ့ နှုတ်ခမ်းမွေးနဲ့ ဆို ကြည့်မကောင်းဘူး ... ”

စနေ၏ပြောစကားကြောင့်လား ... မာမီစကား ကြောင့်လားမသိ၊ စနေအဖို့ သင်းယုံချိုင်းမွေးကိုမမြင်ရတော့။

ဒါပေမဲ့ သူတို့နှစ်ယောက် အစေးမကပ်။ သင်းယုံက စနေအလုပ်သွားပြီဆို ဒေစိတို့ မေမိတို့ သဇင်တို့ မေခင်တို့ အိမ်တွေ ကိုလည်တတ်၏။

သူမနှင့်ခင်မင်သူယောက်ျားလေးများနှင့် တွဲသွား တွဲလာလုပ်၏။

အစားအသောက်ဆိုင်တွေသွားတတ်၏။ သည် သောအခါ ကောင်လေးတွေသာမဟုတ်ဘဲ ဒေစိတို့ သဇင်တို့ မေခင် တို့ပါတတ်၏။

ဒါကို စနေကလည်း သွားရင်းလာရင်း မြင်ရ၏။
သင်းပျံ၏သွားလာမှုကို ဂရုမစိုက်။

ခေတ်မိန်းကလေးဆိုတော့ သူ့ဘာသာသူထိန်းပေါ့။
ဒါပေမဲ့ ဒီအဖြစ်ကိုဖေဖေနှင့်မေမေကသိ၏။ အိမ်

ထောင်ရေးအဆင်ပြေကြလိမ့်မည်မဟုတ်သည်ကို စဉ်းစားမိ၏။
စနေအား သင်းပျံကိုထိန်းသိမ်းဖို့ သတိပေးသည်။

“သူ့စိတ်နဲ့ သူ့ကိုယ်နေပါစေ မေမေရာ ... သူလည်း အပျို
ဘဝကနေလာတာ ဒါကလေးတွေကို ဘယ်စွန့်နိုင်မလဲ”

စနေက ဂရုမစိုက်ခဲ့ပေမင့် သင်းပျံက တစ်ဆင့်ကို
တက်လာသည်။

သူမ၏အိမ်တွင် ပိုကာဝိုင်းဖွဲ့ခြင်းပဲ ဖြစ်၏။

သတင်းကြားသော ဖေဖေနှင့်မေမေစိတ်မချမ်းသာ
ကြ။ ချွေးမလုပ်ပုံက အိမ်ဦးခန်း မစင်စွန့်သလို မလျော်ပါလား။
စနေကို သတိပေးစကားပြောဖြစ်သည်။ စနေက သည်တစ်ခါတော့
သည်းမခံနိုင်။

သူမတို့ဖဲရိုက်ချိန်တွင် အမိဖမ်းကာ ဝုန်းပစ်သည်။
သင်းပျံကိုလည်း တော်တော်ဆူပစ်လိုက်သည်။

သူမကို အရှက်ကွဲအောင်လုပ်သည်လို့ သင်းပျံယူဆ
ပြီး စနေကို ပါးပြင်အလျားထင်အောင် လက်ဝါးတံဆိပ်ပေးမိ၏။

နောက် ဒက်ဒီနဲ့ဖိုမာမိကို တယ်လီဖုန်းနှင့်တိုင်၏။
ပြောလိုက်လျှင် သူမကအကောင်းချည်း။ စနေ

ထွန်းလွန်တာချည်း။ အဘိုးကြီး အဘွားကြီးလိုက်လာကြသည်။
စနေကို အားမနာလျှာမကျိုး ပြူးပြီဟောက်ကြ
သည်။ ထို့ပြင် အဘိုးကြီးက စကားပိုတွေထည့်လိုက်သေး။

“မင်းလုပ်ပုံနဲ့မင်းမိဘတွေပါ ထိခိုက်ရင်မကောင်းဘူးစနေ
ထွန်း ... ဒီတော့ လင်နဲ့မယားဆိုတာ လင်ကအမြဲသည်းခံရ
တယ်ကွ ... နောက်ထပ် ငါမကြားချင်ဘူး ... ”

စနေ အတော်စိတ်ညစ်နေသည်။

လူကြီးမပီသသော သည်မောင်နဲ့လင်မယား အဘိုး
ကြီး၊ အဘွားကြီးတွေကို ဘုတောပစ်လိုက်ချင်ပေမယ့် အဖေကို
ထိခိုက်မှာစိုးသည့်အတွက် အတော်အကြိုက်ခံနေရသည်။

ဒါပေမဲ့ သည်အကြောင်းတွေကို အဖေနှင့်အမေအား
မပြောပါ။

တစ်ရက်တွင် အဖေနှင့်အမေလာလည်သည်။

စားစရာတွေယူလာသည်။ အဖေနှင့်အမေက နွေးမတို့ စကားတွေပြောဆိုနှုတ်ဆက်သော်လည်း သင်းယွဲ့က ပြောချင်သလိုလို မပြောချင်သလိုလိုလုပ်ပြီး အထက်ထပ်သို့ တက်သွားသည်။

ပြန်ဆင်းမလာတော့။

အဖေကတော့မေးသည်။

အဆင်ပြေရဲ့လားတဲ့။

စနေက ဟန်လုပ်၍ဖြိုးကာ အဆင်ပြေပါတယ်လို့ပဲ ပြန်ပြောသည်။ ဒါပေမဲ့ လူကြီးပီပီ အသက်မပါသောအပြုံးကို မြင်၍ လူကြီးပီပီ ရိပ်မိသည်။

“မနေ့က မင်းကိုပြောနေတယ်သား ... ”

“ဘယ်သူကဘာပြောတာလဲ ... ”

“ဦးမင်းနွယ်က ... ”

“ဘာတွေများပြောလို့လဲ ... ”

“စကားကောင်းပါ ... ဒီလကုန်ရင် မင်းကို ပရိမိုးရှင်းပေးမယ်တဲ့ ... မင်းအခု အေအမ်(မ်)ကနေ အမ်(မ်)ဒီဖြစ်ပြီပေါ့ကွာ ... ဒါမှလည်း သူ့သမီးဂုဏ်မြောက်မှာတဲ့ ... ”

လိုသောအခါ စနေက မှဲဖြိုး ပြုံးသည်။

“လှည်းကျိုးထိုးပြီး လှည်းကျိုးထမ်းခံရတဲ့နွားတစ်ကောင် အားရှိစေဖို့ ကောက်ရိုးနဲ့မြက်ပိုကျွေးတဲ့သဘောရှိမှာပေါ့ ဖေဖေရော ... ”

“ဟယ်သား ... အဲဒီလိုမပြောနဲ့လေ ... ဦးမင်းနွယ်တို့ လင်မယားက သဘောကောင်းပါတယ် ... မင်းအကျိုးကို ကြည့်တာပါ ... ”

မေမေကဆိုသည်။

ဟိုတစ်နေ့က သူ့သမီးနှင့်ပတ်သက်၍ ကြိမ်းမောင်းသွားတာတွေပြောလိုက်ချင်သည်။ ငွေဂုဏ်၊ ပစ္စည်းဂုဏ်၊ ဓနဂုဏ်၊ အလုပ်ရှင်ဂုဏ်နှင့် အနိုင်ယူချင်သော သည်သားအမိသားအပသုံးယောက်ကို ရင်ဖွင့်လိုက်ချင်သော်လည်း စနေက မိဘတွေစိတ် ချမ်းသာမှာစိုးလို့ မျှီသိပ်လိုက်ရသည်။

“မင်းမိန်းမကို ဆရာဝန်နဲ့ပြရဲ့လား ... ”

“ကောင်းပေဆိုတဲ့ဆေးရုံက ကောင်းပေဆိုတဲ့အိုဂျီနဲ့အုပ်ထားပါတယ် ... ဆရာဝန်က တစ်ပတ်တစ်ခါလာစမ်းဖိုတယ် ... သူ့ဘောလုံးက သုံးလထဲဝင်နေပြီလေ ... ”

“ကိုယ်ဝန်သည်ဆိုတော့ ကောင်းကောင်းဂရုစိုက်ပါကွာ ... အထဲက ကလေးက အရေးကြီးတယ်သား ...”

ပြောရက်လိုက်တာအဖေရယ်။

သူများကန်တဲ့ဘောလုံးကို ကိုယ်ကံဂရုစိုက်ရမယ်

တဲ့ အင်း ငဝက်ကကျွန်ခံပေါ့လေ။

“ဟိုကောင်လည်းပြန်လာပြီ ..”

“ဘယ်သူလဲဖေဖေ ...”

“ထက်မိုးဦးဆိုတဲ့ကောင် ... ကြည့်ရတာ ဒီကောင်က မင်းတို့ မင်္ဂလာပွဲမှာ သူဒီမှာရှိနေတာ မျက်နှာပူလို့ စင်္ကာပူကို သွားရှောင်နေတယ်ထင်တာပဲ ...”

“သူတို့အဖို့ကတော့နော် နိုင်ငံခြားနဲ့ မြန်မာနိုင်ငံဟာ အိမ်ဦးနဲ့ ကြမ်းပြင်ဖြစ်နေပြီ ...”

“ဒါကတော့မေမေရာ ... အထင်ကြီးစရာမလိုပါဘူး ... လုပ်ငန်းရှင်ငွေရှင်ဖြစ်ရင် သွားနိုင်တာပဲ ... သားတို့လည်း ငွေတွေသိန်းထောင်နဲ့ချီရှိပါလား သွားနိုင်တာပဲ ...”

“ငါကတော့ဟေ နိုင်ငံခြားသွားလို့ အထင်မကြီးဘူး ... ဟိုမှာလည်း ... တို့လိုလူတွေပဲ ... တို့နိုင်ငံလို လမ်းတွေ

အဆောက်အဦတွေရှိတာပဲ ... တို့ထက်ပိုတာက စက်မှုနဲ့ ပျော်စရာပိုမယ် ... တောသားရန်ကုန်တက်တော့ ရန်ကုန်က မြင်ကွင်းကိုမြင်ရသလိုပေါ့ကွာ၊ နိုင်ငံခြားသွားလို့ အထင်ကြီးစရာမရှိပါဘူး ... ပြီးတော့ သူတို့နိုင်ငံခြားသားတွေက တစ်ဘက်နိုင်ငံခြားသားတွေကို အထင်ကြီးမှာမဟုတ်ဘူး ... ရှေးကတည်းက ကိုယ့်နိုင်ငံကိုယ်နေလာကြတာ ...”

“ရှင်က ကြီးပွားချင်စိတ်မှမရှိဘဲ ...”

“အေး ... ငါကတော့မျိုးမျိုးရာ အေးဆေးစားပြီး အေးအေးနေချင်တယ် ... လောကကြီးမှာ ရောယိမ်းလိုက် ဘာသားယိမ်းလိုက်လုပ်ရင် အကောင်းဆုံးပဲ ... စိတ်ချမ်းသာတယ်”

သူတို့အဖေစကားကိုနားထောင်၍ စနေမှာရယ်ရမလို ငိုရမလိုဖြစ်နေသည်။

သူကတော့ အဖေလို ရောယိမ်းလိုက် ဘာသားယိမ်းလိုက် မလုပ်နိုင်ပါ။ လူငယ်ပီပီ အရှိကိုအရှိအတိုင်း၊ အမှန်ကိုအမှန်အတိုင်းဖော်ချင်သည်။

သူလက်ထပ်ထားရသော မိန်းမတစ်ယောက်သည် သင့်ကျေးမှုကင်းသော၊ နေထိုင်သွားလာမှု ညစ်ပတ်သော၊ ခေတ်

www.burmeseclassic.com

ဆိုတာကို ဦးစားပေးပြီး လင်မနိုင်မင်းသမီးဖြစ်နေတာကိုတော့ ပြောပစ်လိုက်ချင်၏။

သို့တစေ ရောယိမ်းလိုက်၊ ဘသားယိမ်းလိုက် မင်း
သားကြီး ဦးဘသိုက်ထွန်းကို ရင်မဖွင့်ရက်ပေ။
ဖေဖေ စိတ်မချမ်းသာမှာစိုးတယ်လေ။

၂* စာတ်လမ်းစဉ် (၅) *၂

ကံကောင်းတာကို ဘယ်သူမှ ကြိုတင်မသိနိုင်။ ကြို
တင်လို့မမြင်ရ။

ထိုနည်းအတူ ...
ကုသိုလ်ကံဆိုးတာကိုလည်း ဘယ်သူမှ ကြိုတင်
မသိ။ ကြိုတင်လို့မှန်းဆမရ။

စနေကုသိုလ်ကံဆိုးပါသည်။
သူ သင်းပျံ့နွယ်နှင့် လက်ထပ်အပြီး သုံးပတ်အကြာ
တွင် ဦးမင်းနွယ်ဆီမှ ဖုန်းလာသည်။

သူ့သမီး သင်းပျံ့နွယ်နှင့် ဦးမင်းနွယ်စကားပြော
သည်။

မင်္ဂလာဆောင်စဉ်က သင်းပျံ့နွယ်ဝတ်ဆင်ခဲ့သော
စိန်လက်ဝတ်လက်စားတွေကို ပြန်ပေးပါဟုဆိုသည်။

သင်းပျံ့နွယ်က ပြန်ပေးပါမည်ဟုပြောသည်။ သူ
မင်္ဂလာပွဲတွင်ဝတ်ဆင်ခဲ့သော စိန်ဆံထိုး၊ စိန်ဘယက်၊ စိန်နားကပ်
စိန်လက်ကောက်စသည့် စိန်ဝတ်စားတန်ဆာတို့ကို စတီးကြွယ်
တွင် စနစ်မျက်စိအောက်၌ အသေအချာထည့်သည်။

စနေစိတ်ထင်က အဆင်တန်ဆာစိန်များ၏ တန်ဖိုး
သည် သိန်းသုံးထောင်လောက်ရှိမည်ဟုထင်သည်။

စိန်တွေက နမ္မိးဘီးယား (NAMIBIA) စိန်တွေချည်း
ဟု သူမကဆိုသည်။ နမ္မိးဘီးယားဆိုတာ အာဖရိကတိုက်၏ နိုင်ငံ
တစ်နိုင်ငံဖြစ်ပြီး အဘိုးတန်စိန်များထွက်သောနိုင်ငံဟုဆိုကြသည်။

စနေလည်း ကြားဖူးသည်။

ဒါပေမဲ့ စနေက စိန်ဝေးလို့ ရွှေကိုတောင် စိတ်ဝင်
စားတဲ့လူမဟုတ်ပါ။

“အဲဒီစိန်ပဲတွေက အဖိုးတန်တော့ ဒက်ဒီတို့ဆီကို ရှင်အသေ

အချာယူပြီး အူသေအချာအပ်ပါ ... ဒက်ဒီတို့ရဲ့ ချွေးနည်းစာ
တွေပဲကိုစနေလွန်း ... ဟိုရောက်ရင် ကျွန်မဆီကို ရှင် စိန်
တွေလာအပ်ကြောင်း ဒက်ဒီတို့ကို ဖုန်းဆက်ခိုင်းပါ ... ဒါဆို
ရင် ရှင့်ကိစ္စပြီးပြီ ... ”

အလုပ်ရှင်က အလုပ်သမားတစ်ယောက်ကို ခိုင်း
လို့ပင် သူမယောက်ျားကိုပြောသည်။

“မင်းဟာမင်းသွားပေးလိုက်ပါလားကွာ ... ဒါကြီးကို ယူ
သွားရတာ တာဝန်ကြီးတယ် ... ”

“ရှင်ဟာ ကျွန်မယောက်ျားပဲ ... ဒါကလေးမှ အားမကိုးရ
ဘူးလား ... ကျွန်မ ဒီနေ့ဒေစီနဲ့ချိန်းထားတယ် ... သူက
ယူနေပုလားဇာသွားချင်လို့တဲ့ ... ”

“ဒါကလေးမဟုတ်ဘူးကွ ... ဒါကြီး”

“ရှင်ရိုးဖြောင့်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိတယ် ... ရှင်သားပါ ...
ရှင်ကိုအားကိုးလို့ပေးခိုင်းလိုက်တာ ... တခြားလူဆိုရင်
ကျွန်မမခိုင်းဘူး ... ”

မျက်စိမျက်နှာလေးချီပြောလိုက်သူ သင်းပျံ့၏
နှုတ်နှာပြုလေးကိုကြည့်ကာ စနေက ခေါင်းကိုညိတ်လိုက်၏။ အိမ်

www.burmeseclassic.com

တွင် သူမလူးသောလှိုင်းရှင်းအမွှေးရေတွေကုန်သွားသဖြင့် သူမ မဝယ်
ဖြစ်သည်မှာ ငါးရက်ခြောက်ရက်လောက်ရှိပြီ။

သုံးလေးရက်တော့ လှိုင်းရှင်းမလူးပေမင့် သုံးလေး
ရက်ကျော်တော့ လှိုင်းရှင်းအနံ့ကကုန်ပြီ။ သည်တော့ သဘာဝအနံ့
တွေ ထွက်လာ၏။

သူမ၏ကိုယ်မှ ညိုစိုစိုအနံ့တွေထွက်လာ၏။ ထိုအနံ့
ကို စနေမခံနိုင်ပါ။

စနေတွင် ထိုအနံ့မျိုးမရှိ။

ဒါကတော့ စနေကုသိုလ်ကောင်းပါသည်။

စနေအလုပ်သွားတော့ ထိုပစ္စည်းတွေကို ယူသွား
သည်။ ကုမ္ပဏီအဆောက်အဦသို့ စနေထက်နောက်ကျပြီးမှ ဦးမင်း
နွယ်ရောက်တတ်သည်။ ရန်ကုန်မြို့ထဲမှာ ကိစ္စမရှိ။

စနေဦးမင်းနွယ်နှင့် တွေ့ရအောင် အိမ်သို့ အလွန်
သွားသည်။

အဘိုးကြီးကိုတွေ့သည်။ အဘွားကြီးလည်းရှိ၏။
သူတို့လက်ထဲသို့ ပစ္စည်းတွေကို သေချာစွာပြောဆိုအပ်နှံသည်။
အဘိုးကြီးက မင်္ဂလာဆောင်တွင် ဆင်ခဲ့သောသတို့သမီးစိန်တင်

အထည်တွေကို စာရင်းနှင့်တိုက်ကြည့်သည်။

ပြီးပြည့်စုံမှ လက်ခံလိုက်၏။

စနေရင်ပေါ်သွား၏။ လမ်းတွင် ထိုစိန်ထည်များကို
သတိနှင့်ကားမောင်းပြီး ယူဆောင်လာရ၏။ ရန်ကုန်ထဲတွင် နေ့
ကြောင်တောင် အမေရိကန် ရုပ်ရှင်ကားတွေထဲကလို ဘယ်သူမှ
မလှယက်နိုင်ပါ။

အဘိုးကြီးက စနေပြောကြားချက်အရ သူ့သမီးဆီ
ပစ္စည်းတွေ ပြည့်ပြည့်စုံစုံရကြောင်းဖုန်းဆက်၏။

စနေကို သမက်ဆိုပြီး လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်၊ အချို
ရည်တစ်ခွက်တောင်မတိုက်ပါ။

သွားနိုင်ပြီဖြစ်ကြောင်း စနေကိုပြောသည်။ သူတို့
ရှေ့မှာ ကြာကြာမနေလိုသောစနေကထွက်လာသည်။

ကုမ္ပဏီတွင် အောက်ဒိုးထွက်တော့မည် အဖေနှင့်
တွေ့သည်။

ကုမ္ပဏီတွင်လုပ်ကြသော်လည်း အဖေက တစ်
နေရာ၊ သားကတစ်နေရာဖြစ်၏။

မေမေနေမကောင်းဟု သိလိုက်ရသည်။

www.burmeseclassic.com

စောညို

မေမေ့တွင် သွေးအားနည်းရောဂါရှိသည်။

ခေါင်းမူးခြင်း၊ မောပန်းခြင်း မကြာခဏဖြစ်တတ်
သဖြင့် သွေးပေါင်ချိန်မကျအောင် ဆရာဝန်နှင့်ဂရုစိုက်ပေးရသည်။

ယခုလည်း အဆောက်အဦဆောက်လုပ်ရေးဘက်
ခြေဦးလှည့်သည်။ လိုအပ်သော ထပ်မံပြင်ဆင်မှုတွေအတွက် သက်
ဆိုင်ရာမှ စာရွက်စာတမ်းမပြည့်စုံဟုဆိုသဖြင့် အဆောက်အဦ
တာဝန်ခံနှင့် တွေ့သည်။

တာဝန်ခံက သူ့ကိုရှင်းပြ၏။

သူက တာဝန်ခံစကားကိုနားထောင်ပြီး ဌာနဆိုင်ရာ
သို့ ဖုန်းဆက်၏။ မိမိလုပ်ပေးရမည်များကိုမေး၏။ စာရွက်တစ်ရွက်
တွင် ရေးမှတ်သည်။

ထိုသည်နောက်တာဝန်ခံ၏ ထိုအဆောက်အအုံ၏
မူရင်းပိုင်ရှင်ထံ ဂရုန်မြေလက်မှတ်အစစ်ကိုပြန်ယူဖို့ တာဝန်ပေး
သည်။

ဘီလပ်မြေနှင့် သံကိုိုခေါင်တွင်ထုတ်ယူဖို့ ယူခွင့်
ခွင့်ပြုလက်မှတ်လည်းပေးလိုက်သည်။

ယင်းစဉ်မှာ လက်ကိုင်ဖုန်းတွင်ခေါ်သံမြည်လာ

မင်းသားတစ်ပါး မင်းသမီးတစ်လှည့်

သည်။ လက်ကိုင်ဖုန်းကိုနားထောင်သည်။

ဦးမင်းရွယ်ဆီမှဖြစ်သည်။

ကုမ္ပဏီရုံးခန်းမှဖြစ်သော်လည်း မိမိအား လေးနာရီ
တွင် အိမ်သို့လာခဲ့ပါဦးဟုဆိုသည်။

စနေက သူ့လက်ပတ်နာရီကိုကြည့်၏။ နှစ်နာရီထိုး
နေပြီ။

သည်နေ့တွင် သူ့လုပ်သောကုမ္ပဏီသို့ ထမင်းချိုင့်
လာသော်လည်း မစားဖြစ်။

ထမင်းချိုင့်မှာ သင်းပျံ့လာဖို့သည်မဟုတ်။ အိမ်မှ
အိမ်ဖော်မလေးတစ်ယောက် အိမ်မှကားနှင့်လာပို့ခြင်းဖြစ်၏။

ဦးမင်းရွယ်တို့လက်ဖွဲ့သောကားမှာ ပါရာဒိုကားဖြစ်
သော်လည်း ထိုကားကို စနေသုံးတာထက် သင်းပျံ့သုံးတာများ
သည်။

စနေက အိမ်မှကားကိုမသုံးရလျှင် တက္ကစီသော်
လည်းကောင်း ကုမ္ပဏီကားကိုသော်လည်းကောင်း တစ်ခါတလေ
လူစီးခရီးသည်တင်ကားကိုသော်လည်းကောင်း စီးရသည်။

သူက သူ့ဆိုက်ထဲမှထွက်ကာ သူ့ကုမ္ပဏီသို့ ပြန်

www.burmeseclassic.com

သည်။ ရုံးချုပ် ကုမ္ပဏီတွင် ဦးမင်းနွယ်ရှိသော်လည်း အိမ်ကိုပဲလာခဲ့ပါဟု မှာသဖြင့် ရသမျှအချိန်ကလေးတွင် မေမေအတွက် လိုအပ်သောဆေးတွေ၊ အစားအသောက်တွေယူသွား၏။

မေမေသည် အိပ်ရာထဲမှာပင် လဲလျောင်းနေသည်။

အိမ်ရှင်မဝတ္တရားကို မေမေက ပီပီသသလုပ်ခဲ့၏။ မဖိတ်စင်တန်မဖိတ်စင်ရအောင်၊ ချွေတာနိုင်တာကို ချွေတာရအောင် မေမေလုပ်ခဲ့သည်။

အိမ်တွင် အိမ်ဖော် မထားနိုင်ပါ။

အိမ်ဖော်တွေမှာဆိုသည်။ ခိုင်းလျှင် လုပ်ချင်မှလုပ်သည်။ ဆူမိပြန်တော့လည်း ရွံ့သည်။ သူတို့အပေါ် ပေပေနှင့်မေမေက ကောင်းပါသည်။ ကိုယ့်သားသမီးလိုသဘောထား၏။

ပေးတန်တာပေးသည်ထက်ပိုပေး၏။

ကျွေးတန်တာကျွေးသည်ထက် ပိုကျွေး၏။

ဒါပေမဲ့ သူတို့က မလိမ္မာ။

ရသောအခွင့်အရေးထက် ပိုလိုချင်၏။ ဒါစနေအိမ်မှာ

ရှိစဉ်ကတည်းကပါ။

ပြီးတော့ နှစ်လသုံးလနေပြီး တစ်နေရာသို့ထွက်

သွားကြသည်။

စနေတို့လင်မယားအိမ်မှာတော့ အစေအပါးတွေက ပြားပြားဝပ်နေ၏။ သင်းယုံက သူတို့ကိုခေါင်းမထောင်နိုင်အောင် နှိမ်ထားသည်။ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်မထား။

သင်းယုံနှင့်ကြာရှည်စွာနေခဲ့သော ဒေါ်မြသည်ပင် သင်းယုံကို မော်လို့တောင်မကြည့်ရဲ။

သူမ၏တူမအရွယ်ရှိပေမင့် ခေါ်တာတောင် မလေးတဲ့။

သင်းယုံကလည်း ဒေါ်မြကို “မမြ” လို့ပဲခေါ်၏။ အသက်ကြီးတာတွေ ဝယုဒ္ဓိတွေနားမလည်။ ပြောလျှင်လည်း အဒေါ်အရွယ်ကြီးကိုတောင် ရှင်နဲ့ကျုပ်နဲ့။

အံ့သြဖို့တော့ ကောင်း၏။

သင်းယုံတို့အိမ်မှာ သူတို့အားလုံး မြ၏။

မေမေသည် အိမ်အလုပ်ကြောင့် ပင်ပန်း၏။

မေမေအသက်အရွယ်နှင့် သက်သက်သာသာနေဖို့ ကောင်းသော်လည်း အိမ်ထောင့်တာဝန်ကို ကျေပွန်လိုသောမေမေသည် အပါးမခိုခဲ့ပါ။

ဒါကြောင့် မေမေ သွေးပေါင်မကြာစောကျသော ရောဂါဖြစ်လာ၏။

ဆရာဝန်အပြောကတော့ သွေးပေါင်ကျရောဂါသည် ကြာလျှင်မကောင်းပါ။ နှလုံးနှင့်ကျောက်ကပ်၊ အဆုပ်သို့ရောဂါဖြစ် အောင် ဖန်တီးနိုင်သည်ဟုဆို၏။

မေမေကို အိပ်ရာထဲတွင် လဲလျောင်းနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ အလုပ်မပိတ်သေးသဖြင့် ဖေဖေပြန်မလာနိုင်သေး။

တံခါးကို အိပ်ခန်းအိပ်ရာမှထကာ မေမေပဲလာဖွင့် ပေးသည်။ သွေးပေါင်ကျသူပီပီ မေမေသည် ချည့်ချည့်နဲ့နဲ့ရှိ၏။

“မေမေ ... ဆရာဝန်ဆီကဆေးမှန်မှန်မသောက်ဘူးလား”

“သောက်ပါတယ်သားရယ် ... အက်စတိုင်းမင်က ကုန်သွား ပြီ ... ဖျူးရာမင်ဘီစီကလည်း ကုန်သွားပြီ ...”

“သားဝယ်လာတာနဲ့အတော်ပဲ ... တခြားအားဆေးတွေ လည်းပါတယ် ... ဆရာဝန်နဲ့ညဘက်ရောက်ရင် သွားပြ လိုက်ဦးနော် ... မောလား ...”

“မမောဘူး ...”

“ခေါင်းမူးလား ...”

“မနက်ကတော့ ဈေးကအပြန်မှာမူးတယ် ...”

“မေမေရယ် ... ကားစီးစမ်းပါ ... မရလည်း ဆိုက်ကားပေါ် ဗျာ ...”

မေမေကို အိပ်ရာထဲတွဲဂျိုပြီးနောက် ချွေတာရေးလုပ် လှန်းသောမေမေကို ကရုဏာဒေါသောပြောမိ၏။ မေမေအတွက် အစားအသောက်တွေဆေးတွေနှင့်အတူ ငွေနှစ်သောင်းထုတ်ပေး ၏။

“မပေးနဲ့သား ...”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ ... ဟိုစစဒီစစတော့ ကုန်မှာရှိတယ်။ ဆရာဝန်လည်း ညဘက်မှာပြရဦးမယ် ...”

“သားအခုလိုပေးတာ သင်းပျံ့နွယ်သိလား ... သူ မကြည်ဖြူ ရင် မေမေ မလိုချင်ဘူးကွယ် ...”

“သားနဲ့သူနဲ့က ကိုယ့်ပိုက်ဆံကိုယ်သုံးကြတာပါ ... သူ သိလည်း ကြည်ဖြူပါတယ် ... တလောကတောင် မေမေတို့ ကို ထောက်ပံ့ရဲ့လားလို့ သားကိုမေးနေသေးတယ် ...”

ဒါက လန်ကြုတ်၊ လုပ်ကြံစကားတွေ။

သင်းပျံ့သာသိလျှင် ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ ကြည်ဖြူမှာ

www.burmeseclassic.com

လေ့တတ်။

မေမေ့ကိုလိုအပ်တာလုပ်ပေးပြီး တိုက်ခန်းတံခါးကို သေချာစွာပိတ်ရန်မှာကြားခဲ့သည်။

တက္ကစီကားကို အသုံးပြု၍ ဦးမင်းနွယ်ဆီသို့ လာခဲ့၏။ သူ့ရောက်ချိန်က လေးနာရီထိုးရန်ငါးမိနစ်။

ဧည့်ခန်းထဲသို့ရောက်တော့ လင်ရောမယားပါတွေ့ရ၏။ ဒေါ်လှစိန်၏မျက်နှာက သူ့နှုတ်ခမ်းနု၏။ ဦးမင်းနွယ်မျက်နှာက တင်းမာနေသည်။

သူတို့တွင်မက စိတ်ဆိုးသောမျက်နှာနှင့်ထိုင်နေသော သင်းပျံ့နွယ်ပါရှိနေသည်။

“အချိန်တော့မှန်သား ... ငါက မင်းလစ်ပြေးပြီထင်နေတာ စနေထွန်း ... ”

“ခင်ဗျာ ... ”

“ကဲပါရှင် ... ပြောစရာရှိတာကိုသာပြောချလိုက် ... စကားချိုးတွေဘာတွေလုပ်မနေနဲ့ ... ”

ဒေါ်လှစိန်က စိတ်ရှည်ဟန်မတူ။

ကြောင်စိစိမျက်နှာကလေးနှင့်စနေက သူတို့ကို

ကြည့်နေမိ၏။

ဦးမင်းနွယ်က စနေကိုလက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုး

ရင်း ...

“မင်းကလိန်ပဲ စနေထွန်း ... ”

“ခင်ဗျာ ... ”

“မင်းလာပေးတဲ့စိန်ထည်တွေအားလုံးဟာ အတုတွေချည်း

ပဲ ... ”

“မြတ်စွာဘုရား ... ”

၂* စာတ်လမ်းစဉ် (၆) *၂

စနေအုံကြွသွားရသည်။ ထိတ်လန့်သွားရသည်။

“ပြန်ပြောပါဦး ...”

“မင်းကွာ ... ထပ်ပြောရဦးမလား ...”

“ပြောလိုက်ပါ ... ပြောလိုက်ပါ ... ဒါမှသူလုပ်ခဲ့တာတွေ
သူပြန်ကြားချင်လို့ဖြစ်မှာပေါ့ ...”

ဒါက ဒေါ်လှစိန်၏ သူမယောက်ျားစကားနောက်မှ
လိုက်လာသောနောက်ဆက်တွဲသံ။

“ရှင် ... ဘာတွေလုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ရှင်သိမှာပဲ ...”

သင်းပျံ့ကလည်း ငြိမ်မနေပါ။

စနေ ခေါင်းကိုခါယမ်း၍ ...

“ကျွန်တော် နားမရှင်းဘူး ...”

“အေး ... ကုလိန်ခြံ ... သူ့ခိုးကိုထပ်ပြောမယ် ... မင်း ဒီမနက်လာပေးတဲ့စိန်တွေဟာ တို့ရဲ့စိန်မဟုတ်ဘူး ... စိန်အတူတွေ ... မင်းလုပ်ရက်တယ်ကွာ ...”

“ဟာ ... ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ... ကျွန်တော်လာပေးတာ သင်းပျံ့ပေးတဲ့အတိုင်း လာပေးတာပဲ ... စိန်အစစ်တွေ အတူတွေဆိုတာ ကျွန်တော်နားမလည်ဘူး ... ဘယ်လိုလုပ်အတုဖြစ်ရမှာလဲ ... သင်းပျံ့ပေးတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်ယူလာတာ ...”

“အစစ်မဟုတ်လို့ ပြောရတာပေါ့ကွ ...”

“အန်ကယ်(လ်) ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ ...”

“ဒီကနေ့ စိန်ပွဲစားဒေါ်အေးဖြူလာတယ် ... ဒေါ်အေးဖြူက စိန်လိုချင်ကြောင်းပြောတော့ မျိုးမျိုးက ရှေးရတယ်ဆိုပြီး မင်းဆီကပေးခဲ့တဲ့စိန်တွေကို ထုတ်ပြတယ် ... ဒေါ်အေးဖြူက စစ်ဆေးပြီးစိန်တွေအတုဖြစ်ကြောင်းပြောတယ် ... မျိုး

လန်သွားပြီး ငါ့ဆီကိုဖုန်းဆက်တယ် ... ငါကမူထီက ကမန်းကတန်းပြန်ပြေးလာရတယ် ... ဒီရောက်တော့ ဒေါ်အေးဖြူနဲ့တွေ့ပြီး စိန်ကျွမ်းကျင်တဲ့ဒေါ်အေးဖြူက ငါ့ကိုစိန်အတုတွေပြသရှင်းလင်းပြီး အားလုံးနိုင်ငံခြားလုပ် ဓာတုဗေဒစိန်တွေလို့ပြောတယ် မင်းလုပ်ပုံကြောင့် ငါတို့အရှက်ကွဲခဲ့ရတယ်၊ တောက် ... မင်းတော်တော်ယုတ်မာတဲ့ကောင်ပဲ စနေထွန်း ...”

“ဒေါ်အေးဖြူကို တို့သိကွာကျမှစိုးလို့ အတော်ကြီးကိုရှင်းပြရတယ်စနေထွန်း ... နင်ရိုးဖြောင့်တယ်ဆိုတာ ဘာလဲ”

“ကိုစနေထွန်း ... ရှင်မျိုးရိုးမိဘဂုဏ်သိကွာနဲ့ ဒါမျိုးမလုပ်သင့်ဘူး ...”

“အန်ကယ်(လ်)တို့ ကျွန်တော့်ကိုဒီလိုမစွပ်စွဲပါနဲ့၊ ကျွန်တော်တစ်သက် ဒါမျိုးမလုပ်ဘူး ... ကျွန်တော် စိန်အကြောင်းလည်း နားမလည်ဘူး ... ရွှေအကြောင်းလည်းမသိဘူး ... ဒါတော့ အန်ကယ်(လ်)တို့က သက်သက်ကျွန်တော့်ကို ပေါ်တင်ကြီးစွပ်စွဲတာ ...”

စနေစိတ်ထဲမှာ ရှက်လည်းရှက်သည်။ မခံချင်လည်း

www.burmeseclassic.com

ဖြစ်သည်။ နဂိုက စိတ်ထဲမကျေမနပ်ဖြစ်နေတော့ ပေါက်ကွဲတော့ မတတ်ဖြစ်သွား၏။

“ရှင်က ဟုတ်တာကိုသာလိုခံခက်မဖြစ်ပါနဲ့ ... ”

“သင်းပျံ့ ဒါမင်းလက်ချက်ပဲဖြစ်မယ် ... မင်းပဲ ငါ့ကိုစိန်အတူ တွေပေးခိုင်းသလားမသိဘူး ... ငါ့ကို တရားခံဖြစ်အောင် မလုပ်ပါနဲ့ကွာ ... ”

“ဟင် ... ရှင်က ကျွန်မကိုဘာပြောတယ် ... ကျွန်မလက်ထဲ နဲ့ ရှင်မျက်နှာနီးနေပြီနော် ... လူကို ဘာအောက်မေ့သလဲ ရှင်ကလိန်ကျတာ ကလိန်ကျတယ်ပြောပါ ... ကျွန်မထံ ဆွဲမထည့်နဲ့ ... ”

သင်းပျံ့က ပြန်ဟောကပ်သည်။

“ဟေ့ကောင် ... ဟေ့ကောင် ... မင်းသူဌေးဖြစ်ချင်လို့လုပ် လာပြီးမှ ဟိုလူဒီလူဆွဲမထည့်နဲ့ ... ဘယ်မလဲ ငါ့စိန်အစစ် တွေ ... ပေးရင်ပေး မပေးရင် ငါ့အကြောင်းသိမယ်”

“ဒီလိုကောင်မျိုးကို နှုတ်နဲ့ပြောနေလို့မတန်ပါဘူးရှင် ... မှာ တိုင်ချက်ဖွင့်ပြီး ဂျေး (Jail) ထဲ ဆွဲထည့်လိုက်”

“သူခိုးက လူဟစ်နေတာဒက်ဒီ ... သမီးမခံနိုင်ဘူးဒက်ဒီ”

စိန်အစစ်တွေပြန်မပေးရင် လုပ်သာလုပ်ပစ် ... သမီးက လည်း သမီးယောက်ျားဆိုပြီး ညှာနေမှာမဟုတ်ဘူး ... ”

မိသားစုသုံးယောက်လုံးက သူ့ကို ကျွန်စုတ်ကို သရက်စေ့နှင့်ပေါက်သလို တစ်လေသံထဲထွက်ပြီး ဝိုင်းတွယ်နေကြ ပေပြီ။

သည်ကိုစွဲကို စူးစူးဝါးဝါးလုပ်လို့တော့မရ။

အေးဆေးစွာဖြေရှင်းမှဖြစ်မည်ကို စနေနားလည်

သည်။ လက်နှစ်ဖက်ကိုကာပြသည်။

“နေပါဦး နေပါဦး ကျွန်တော်ရှင်းပြပါရစေဦးအန်ကယ်(လ်)”

“မင်းက မုန်လာဥလုပ်ဦးမလို့လား ... ”

“မုန်လာဥမလုပ်ပါဘူး ... ဈေးထဲမှာ ဝယ်စားရင်ရပါတယ်။ ကစွန်းဥကမုန်လာဥလုပ်လို့လည်းမလွယ်ပါဘူး ... ဒီခေတ် က စားဖူးတဲ့လူချည်းပဲ ... ”

“အေး ... အဲဒီထဲမှာ နင်ပါတာပဲ ... ”

“အန်တီ ... ကျွန်တော်ရှင်းပြတာကို နားထောင်ပါဦး ... ကျွန်တော်အိမ်ကထွက်လာတယ် ... လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ လက်ဖက်ရည်ဝင်သောက်တယ် ... ပစ္စည်းက ကျွန်တော်”

ဆက်ချယ်(လ်)(SATCHEL)ထဲမှာ ... ဆက်ချယ်(လ်)ထဲမှာ ...
တာ လွယ်အိတ်နော် ... မြန်မာလွယ်အိတ်မဟုတ်ဘူး ...
နိုင်ငံခြားလွယ်အိတ် ... မသိရင်မှတ်ထား ... ”

သူတို့ ချမ်းသာတာ ချမ်းသာလာကြသည်။
မတတ်ပေမတတ်တွေမို့ စနေကနှိပ်ထည့်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ဟင် ... မင်းက ငါတို့ကို”

အဘိုးကြီးက ဒေါသနှင့်ဝန်းပစ်တော့မလို လက်ခွာ
ပြီးထသည်။ အဘွားကြီးက သူ့ကိုဆွဲရင်း ...

“မလုပ်နဲ့ ... မလုပ်နဲ့ ... ရှင်ခွေးကိုလက်နဲ့ရိုက်သလို
လက်နာသွားမယ် ... ဒီကောင်ကို ရဲလက်ထံအပ်မယ်”

“အန်ကယ်(လ်)ကိုယ်ချင်းစာကြည့် ... အန်ကယ်(လ်)ထဲမှာ
မခံချင်အောင်ပြောတော့ အန်ကယ်(လ်)ခံနိုင်မလား ...
ကျွန်တော့်ကိုလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ မခံချင်အောင် ပြောတော့
ကျွန်တော်ဘယ်ခံနိုင်ပါ့မလဲဗျာ ... ”

“ဒက်ဒီအသာနေ ... လုပ်စရာရှိ သမီးလုပ်မယ် ... ”

သီင်းပျံ့က အာဂလူစွမ်းကောင်းစကားပြော၏။
စနေက ဂရုမစိုက်ဘဲ ...

“ကျွန်တော် အိမ်ကထွက်ချိန်မှာ ကိုးနာရီခွဲ ... လက်ဖက်
ရည်ဆိုင်မှာ ဆယ်မိနစ်ကြာတယ် ... စုစုပေါင်း ဆယ်မိနစ်၊
အဲဒီကမှ ကုမ္ပဏီကားမလာလို့ တက္ကစီနဲ့လာတယ် ...
လမ်းမှာ မိနစ်နှစ်ဆယ်၊ အန်ကယ်(လ်)တို့ ဒီအိမ်ကိုရောက်
တော့ ဆယ်နာရီထိုးနေပြီ ... ”

“မင်းက အချိန်နဲ့တွက်ပြမနေနဲ့ ... ”

“တွက်ပြမယ်လေ ... တွက်ပြရမယ် ... ဒီအချိန်အတိုင်း
အတာအတွင်းမှာ ဒီစိန်တွေကို အတုကျွန်တော်လုပ်နိုင်ပါ
မလား ... အန်ကယ်(လ်)တို့ စိန်တွေသာ နဂိုကတည်းက
အတုဖြစ်မှာပေါ့ ... ”

နှင့်ခနဲနေ့အောင် ပြောချလိုက်သည်။

သည်တစ်ခါတော့ အဘွားကြီးက အဘိုးကြီးကိုမဆွဲ
လိုက်နိုင်။ အဘိုးကြီးလက်သီးက စနေမေးအောက်သို့ ဒိုင်းခနဲဝင်
သွားသည်။

စနေက အရေးမလုပ်ဘဲ ...

“အန်ကယ်(လ်)လူကြီးပီသပါ ... ကိုယ်ထိလက်ရောက်
မလုပ်ပါနဲ့ ... အန်ကယ်(လ်)ကို ကျွန်တော်အဖေအရွယ်ဖြစ်

www.burmeseclassic.com

သလို ကျွန်တော့်ရဲ့အလုပ်ရှင် ကျွန်တော့်ရဲ့ယောက္ခမဖြစ်လို့
စိတ်လိုက်မာန်ပါဆုံးမလိုက်တာပဲလို့ ကျွန်တော်က လိမ္မာ
တဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်အနေနဲ့ မှတ်ယူလိုက်ပျံ့မယ်”

စနေက ... အေးအေးဆေးဆေးပြန်ပြောသလို
မျက်နှာကလည်းမှန်မှန်ပင်။ ပထမတော့ ဦးမင်းနွယ်ကြောင်သွား
သည်။ နောက် ရှက်သွေးဖြင့် မျက်နှာနီမြန်းသွားသည်။

သင်းယုံပင် စနေ၏သည်းခံမှုကို အံ့အားသင့်သွား
သည်။ မိုးဦးကို စနေနဲ့ခွဲစဉ်က သူမအမြင်။

တကယ်လို့သာ စနေသည်းမခံခဲ့သော် အဘိုးကြီးကို
အက်(စ်)အက်(စ်)အိုင်အက်(စ်)မှာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဗဟိုစည်မှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊
သျှင်ပါကူမှာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမတို့တွေ့ရချိန်မည်။

“အေးပါ ဒါအမြည်းပဲ ...”

“အမြည်းမဟုတ်ပါဘူး လက်သီးပါ ...”

စနေက လှောင်သလိုလိုပြော၍ သူ့မေးကိုပွတ်
လိုက်၏။ စိတ်ထဲမှာတော့ သောက်ကျိုးနည်း အဘိုးကြီးလက်သီး
က ပြင်းသားဟာ နောက်တစ်ခါဆိုငါဗလက်ပြမလား မာလကီးယား
မလားဟု စဉ်းစားနေသည်။ အဘွားကြီးက ...

“ကိုမင်း ... စိတ်ကိုထိန်းပါရှင် ... ဒီကောင်ကို ခွေးရိုက်မနာ
သွားမလုပ်စမ်းပါနဲ့ ...”

ပြီး စနေဘက်လှည့်ပြီးတော့ ...

“မင်းကလည်း မင်းပဲ ... အဘိုးကြီးစိတ်ကိုသိသားနဲ့ ...”

“ခုတော့ လက်သီးပါတီပြီမဟုတ်လား ...”

သင်းယုံက ဝင်နှောက်သည်။ စနေက မဲ့ပြသည်။

ဒါလောက်တော့ အရေးမလုပ်ဆိုသည့်သဘော။

“အေး ... ငါ့လက်သီးဟာ ပထမပဲ ...”

“အန်ကယ်(လ်)က ပြောသလား ... ဒါကို ကျွန်တော်က
ပထမဆုံးအကြိမ်နဲ့ နောက်ဆုံးအကြိမ်ဖြစ်စေလို့ ပြောလိုက်
ပျံ့မယ် ... စနေက ဘုရားမဟုတ်ဘူး ... ရဟန္တာမဟုတ်ဘူး၊
လူထဲကလူပါ ...”

အဘိုးကြီး သူ့ကို မျက်စောင်းထိုး၍ပြန်ထိုင်သည်။

ပြီးမှ ...

“ဒီကိစ္စကို မင်းမိဘတွေကိုလည်းအသိပေးရမယ် ... မင်းကို
လည်း အခုပဲရဲကိုအကြောင်းကြားပြီး အချုပ်ထဲထည့်မယ်”

ဒါကိုတော့ စနေလန့်သွားသည်။ ရဲကိုကြောက်လို့

အချုပ်ကိုကြောက်လို့တော့ မဟုတ်ပါ။

ဖေဖေမေမေတို့ သိပြီးစိတ်မချမ်းမသာဖြစ်သွားမှာ စိုးသည်။ သူကတွေးရင်း ...

“အန်ကယ်(လ်)တို့စိန်တွေက ဘယ်လောက်တန်ဖိုးရှိသလဲ”

“မျိုးမျိုး ... ကိုယ်မပြောချင်ဘူး ... မင်းပြောလိုက်ပါ”

အဘိုးကြီးကဆိုတော့ အဘွားကြီးက ခဏဆိုင်းနေ ပြီးမှ ...

“သိန်းသုံးထောင်ဖိုးနီးပါး တန်ဖိုးရှိတယ် ... အားလုံးအာဖရိ က ... ဝီဘီယာစိန်တွေချည်းပဲ ...”

စနေ ပါးစပ်တွင်ရယ်မလိုလုပ်ပြီးမှ စိတ်ထဲကရယ် သည်။ ပစ္စည်းဥစ္စာနှင့်ငွေတွေသာ ချမ်းသာနေတာ နမ္မိးဘီးယား (NAMIBIA) ကိုတောင် ပီသအောင်မခေါ်နိုင်တဲ့ အဝီဘီယာတဲ့ဗျာ

အဘွားကြီး အတော်ဘီယာကြိုက်ပုံရသည်။ တစ် ဘက်နိုင်ငံသာကြားလျှင် စိန်မဟုတ်ဘဲ ဘီယာနိုင်ငံထံထောင်လိမ့် မည်။

“ကြားလား ...”

“ကြားပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်မလုပ်တော့ ကျွန်တော်

မတတ်နိုင်ဘူး ...”

“ကောင်းပြီ ... မင်းရယ် ... ငါရယ် ... ရဲရယ် ... စကား ပြောမယ် ...”

အဘိုးကြီးထိုင်ရာမှထသည်။ ရဲကိုဖုန်းဆက်ခေါ် တော့မည့်စတိုင်။

စနေက အမြန်ဆုံးစဉ်းစားနေသည်။ သူဘာလုပ်၊ ဘာပြောရပါမလဲ။

ရုတ်တရက်တော့ ခေါင်းထဲရှုပ်နေသည်။

“ဒက်ဒီရယ် ... သူ့ကို အချိန်နည်းနည်းလောက်တော့ ပေး လိုက်ပါ ... သူပြင်ဆင်နိုင်ရင်လည်း ပြင်ဆင်နိုင်အောင်”

ဝင်ပြောသော သင်းပျံ့စကားကြောင့် အဘိုးကြီးငြိမ် သွား၏။ စဉ်းစားသလိုလုပ်နေသည်။

တခြားကိစ္စ တခြားအချိန်မှာသာဆိုလျှင် သူက သင်းပျံ့ကို မင်းပြောစရာမလိုဟု ဟောက်ကောင်းဟောက်မည်။

ယခုမူ အချိန်ကလေးပေးလိုက်ပါဟု ပြောသော သူမကို ကျေးဇူးတင်ရပေဦးမည်။

ဦးမင်းနွယ်က သူ့သမီးစကားကိုနားထောင်ပြီး ...

www.burmeseclassic.com

“ငါ့စိန်တွေက အစစ်တွေ ... သိန်းသုံးထောင်ဖိုးနီးပါးရှိတဲ့ ငါ့ပစ္စည်းတွေကို ငါအဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး ... မင်းလဲခွဲတဲ့ စိန် အတုတွေအစား အစစ်တွေကိုသာပြန်ပေးပါ ... မင်းကို ခုချိန်ကစပြီး နှစ်ဆယ့်လေးနာရီအချိန်ပေးမယ် ... အေး ... မင်းနှစ်ဆယ့်လေးနာရီပြည့်လို့မှ မင်းပြန်မပေးနိုင်ဘူးဆိုရင် မင်းထောင်ထဲယွန်းပေးတော့ ... ”

“ကျွန်တော်ဘာလုပ်ရမှန်းမသိသေးလို့ပါ ... တစ်ခုတော့ တောင်းပန်ပါရစေအန်ကယ်(လ်) အခုဖြစ်တဲ့ကိစ္စကျွန်တော့် မိဘတွေကို အသိမပေးပါနဲ့ ... ”

“အေး ငါ့စိန်တွေသာပြန်ပေး ... ”

အဘိုးကြီးက မာမာပဲ။ သူ့ကို သင်းပျံ့က အထင် သေးသောမျက်လုံးများနှင့်ကြည့်နေသည်။

ထိုမျက်လုံးကြည့်ပုံကို စနေရင်ထဲ တစ်သက်လုံးမမှ နိုင်မည်မဟုတ်ပါ။

ဒေါသ၊ ခံပြင်းမှု၊ အောင့်သက်သက်ဖြစ်မှုတွေ၊ ရှက် စိတ်တွေက သူ့ကို လုံးထွေးနေသည်။ သူက ဒါတွေကို မျှိုသိပ်၍ ထရပ်၏။ သင်းပျံ့ကိုခေါ်ဖို့ စိတ်ကူးသော်လည်း မခေါ်တော့ပါ။

သူက ပြန်လာတော့ မြေနှင့်မြေထိမိသည်လို့တောင်

မထင်။

နှစ်ဆယ့်လေးနာရီအတွင်း ဘယ်လိုဖြေရှင်းရပါ

မလဲ။

သူပြန်ချိန်မှာ ညနေခြောက်နာရီထိုးလှပြီ။

တိမ်တောင်တိမ်လိပ်တွေအုံ့ဆိုင်းကာ နေ့လယ်က

ရွာထဲသဲသော မိုးကြောင့်လည်းကောင်း၊ နေမပွင့်သည်က တစ်

ခကြောင်းတစ်လောကလုံး စိုထိုင်းထိုင်းနှင့်စိတ်ညစ်ညူးဖွယ်ကောင်း

လှ၏။

သူက တက္ကစီတစ်စီးကိုငှားသည်။ ဈေးကိုပြော

သည်။ ဂတ်(စ်)ထည့်တက္ကစီမို့ ဈေးစကားသိပ်မပြောရပါ။

တက္ကစီနှင့်အပြန် မမျှော်လင့်ဘဲ ဖြစ်တတ်သော

လူတို့၏ကံကြမ္မာကိုပဲတွေးနေမိသည်။

“ဟ ... ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ ... ”

မောင်းနေသောတက္ကစီသမားအသံကြောင့် အတွေး

လွန်နေသော စနေ၏အတွေးတွေ ပျက်ပြယ်သွားသည်။

လမ်းပေါ်တွင် တက္ကစီကရပ်လိုက်သည်။

မြင်ကွင်းမကောင်းသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

လူတစ်ယောက်က လူတစ်ယောက်ကိုဆွဲလား ငင်လားလုပ်နေသည်။

ယောက်ျားနှင့်မိန်းမပဲ။

“ရှင်လွတ်နော် ... လွတ် ... အခုလွတ် ... ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဘာမှမဆိုင်ဘူး ... ”

“ဆိုင်တယ်ကွ ... မင်းဟာ ငါ့မယား ... ”

“ရှင် ယုတ်ယုတ်မာမာမပြောနဲ့ ... ကျွန်မ ရှင့်မယားမဟုတ်ဘူး ... ”

“ကောင်မနော် ... ငါနားရင်းတီးမိမယ် ... လာအခုလိုက်ခွဲ”

“အို ... ဘာလို့လိုက်ရမှာလဲ ... ”

လမ်းပေါ်တွင် စနေတို့ကားမှလွဲပြီး လူတွေကား

တွေ ပြတ်နေသည်။

“ရှုပ်တယ်ဗျာ ... နှစ်ယောက်လုံးဝုန်းပစ်လိုက်”

• လမ်းပေါ်တွင်တွန်းထိုးနေသောမိန်းမနှင့်ယောက်ျား

ကိုကြည့်ကာ စနေက စိတ်တိုတိုနှင့်ဆို၏။

“ဟာ ... ခင်ဗျားကလည်းဗျာ ... ဘာမှန်းမသိဘဲနဲ့ ကျွပ်ကို

ထောင်ကျအောင်မလုပ်စမ်းပါနဲ့ ... ”

တက္ကစီသမားက ရှေ့ကိုကြည့်ကာဆို၏။

“လင်မယားရန်ဖြစ်တာပါ ... အလကားအဓိပ္ပာယ်မရှိ လမ်းပေါ်မှာလာရန်ဖြစ်ရတယ်လို့ ... ”

စနေကပြောစဉ် ကားသမားက တံခါးဖွင့်ဆင်း၏။

သူက မိန်းမဘက်မှကူညီတော့မည့်ပုံ။

“ဟာဟေ့လူ ... ခင်ဗျား ဘာမှသွားမလုပ်နဲ့ ... ဘာတွေမှန်းလည်းမသိဘူး ... ”

“ဒါအဓမ္မစနစ်တစ်ခုဗျာ ... မတရားတာကူညီရမှာပဲ ... ”

“ခင်ဗျားကလည်း သူထူးစံတို့၊ ခန့်စည်သူတို့၊ နေမျိုးအောင်တို့ကိုအားကျနေပြန်ပြီ ... လင်မယားပဲဗျာ လမ်းပေါ်လာရှုပ်နေတာ ဟောက်ထုတ်လိုက်ပြီးရော ... ”

“ခင်ဗျား အသာနေစမ်းပါ ... ”

ပြောပြီး တက္ကစီဒရိုင်ဘာက သူတို့နားကပ်သွား

သည်။

ယောက်ျားမှာ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ခန့်ရှိမည်။

ဆံပင်ရှည်ရှည်၊ အဝတ်အစားခပ်ခွမ်းနွမ်းနှင့် မူးနေပုံ

ရ၏။

အမျိုးသမီးမှာ အဝတ်အစားခပ်လတ်လတ်ဝတ်ကာ အသက်ငယ်သည်။ ဆယ့်ရှစ်ဆယ့်ကိုးလောက်ဟု ခန့်မှန်းသည်။

“ဘာဖြစ်ကြတာလဲ ... လင်မယားရန်ဖြစ်ချင်လည်း လမ်းဘေးမှာဖြစ်ဖျာ ... လမ်းပေါ်မှာဖြစ်တော့ ကျုပ်တို့ ကားသမားတွေ ကားစောင်းရတာ ကသိကအောင်နဲ့ ... ”

“အို ... ကျွန်မတို့ လင်မယားမဟုတ်ဘူး ... ဒီလူက ကျွန်မကို အတင်းဆွဲနေတာ ရှင်အမြင်ပဲ ... ”

“ကျုပ်မိန်းမဗျ ... ကျုပ်မိန်းမမို့ ကျုပ်ဆွဲတာ ဘာဖြစ်လဲ ကောင်မနော် ... နင်စကားမရှည်နဲ့ ... ”

“အို ... မဟုတ်ဘူး ... ကျွန်မကို သက်သက်လာအိုင်ကွတ်တံ ... ကျွန်မနဲ့သူ ဘာမှမဆိုင်ဘူး ... ”

“မဆိုင်ရင်လည်း ကိုယ့်လူထွက်သွားဖျာ ... မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဒီလိုလုပ်တာမသင့်တော်ဘူး ... ”

တက္ကစီမောင်းသူကပြောတော့ တစ်ဘက်လူ

မျက်လုံးဖြိုကြည့်ပြီး ...

“အဲမာ ... မင်းနဲ့ဘာဆိုင်သလဲ ... ထွက်သွားစမ်း ... ”

ငတိကပြောစဉ် မိန်းမပျိုက သူမလက်ကို ငတိလက်ထဲမှလွှတ်အောင် ဆောင့်ရုန်းပြီး ...

“ဦးလေး ... ကျွန်မကိုကယ်ပါဦး ... ”

တက္ကစီသမားက အသက်လေးဆယ်လောက်ရှိမည်။ လူကဝိနိဝိနိ။ ဒါပေမဲ့ သတ္တိတော့ညှပ်ပုံမပေါ်။

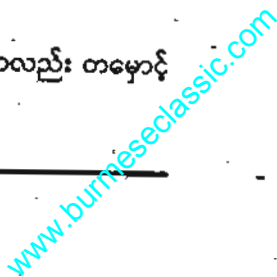
“ဟေ့ကောင် ငမူး ... မင်း ကောင်မလေးကို အနှောင့်အယှက်မပေးနဲ့သွားတော့ ... မသွားရင် ရဲစခန်းကိုပို့လိုက်မယ် ... ”

“မင်းက ... ”

ပြောလည်းပြော သူ့ခြေတံရှည်ကြီးနှင့် တက္ကစီကားသမားကို ဆောင့်ကန်ပစ်လိုက်သည်။

အမှတ်တမဲ့မို့ တက္ကစီကားသမား ခံလိုက်ရသည်။ ယောက်ျားတို့၏လျှို့ဝှက်နေရာကို ထိထိမိမိ မိသွားတာမို့ လမ်းပေါ်ခွေခနဲလဲသွားသည်။

“ဟာကွာ၊ စိတ်ညစ်ရတဲ့အထဲ ဒီကောင်ကလည်း တမှောင့်ပြဿနာပဲ ... ”

စနေက ကားပေါ်မှထိုင်ကြည့်ရှုရင်းဆိုသည်။

“လာခဲ ...”

ငနဲက ကောင်မလေးလက်ကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်းဆွဲခေါ်

သည်။

သို့သော်ကောင်မလေးက ရှောင်ရှားပြီး စနေကိုမြင်

သဖြင့် စနေရှိရာသို့ပြေးလာ၏။

နှုတ်မှလည်း ...

“အစ်ကိုရယ် ... ကယ်ပါဦး ... ကျွန်မ မိန်းမကောင်းပါ ...
မိကောင်းပခင်သားသမီးပါ ...”

“အင်း ... လာပြန်ပြီနောက်တစ်ယောက် ... ကျုပ်အေး
အေးနေပါရစေဗျာ ... အခု သူများကိစ္စဆောင်ရွက်ပေးလို့
နာဂစ်မုန်တိုင်းထက်ဆိုးတဲ့ လေကြီးမိုးကြီးကျပြီး ကျုပ်
ပြဿနာဖြစ်နေတာ ... ကျုပ်ကိုလာမရှုပ်ပါနဲ့ ...”

“ဟဲ့ကောင်မ ... လာစမ်း ... အမယ်လေး ... သူ့လင်ဆီ
သွားအကူအညီတောင်းနေလိုက်တာ ...”

အမူးသမားက လိုက်လာ၍ ကောင်မလေးဧကောပိုး
ကို ဖန်းခနဲတစ်ချက်အုပ်လိုက်သည်။

“အမယ်လေး ...”

ကောင်မလေးက အော်သည်။

စနေတွင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အနိုင်ကျင့်
နှိပ်စက်တာကိုထိုင်ကြည့်နေနိုင်လောက်အောင် အသည်းမခိုင်
ချေ။

သူက တံခါးရွက်ကို ဆုတ်ခနဲတွန်းဖွင့်ပစ်လိုက်
သည်။

ဒုန်း ...

“အမယ် ... အား”

အမူးသမားကို ကားတံခါးရွက်က သွားရိုက်သည်။
ငနဲကျောကော့သွားသည်။ စနေ၏လက်ဝါးစောင်းက ငတီ၏ခေါင်း
တို ဒုတ်ခနဲခုတ်ချလိုက်သည်။

ငနဲမှာ ကိုယ်ဟိုယိမ်းဒီယိမ်းနှင့် အရပ်ကြီးပြတ်လို
ယိမ်းနဲ့ပြီး မျက်ဖြူဆိုက်ကာခွေကျသွား၏။

“မင်းက ရေချိန်မကိုက်သေးဘဲ ရှုပ်တော့ ငါကရေချိန်ကိုက်
အောင်ဖြည့်ပေးလိုက်တာပဲ ...”

အရက်နဲ့တစ်ကိုယ်လုံးဟောင်နေသော ငတီလို့

www.burmeseclassic.com

ကြည့်၍ စနေကပြောပြီး တက္ကစီသမားကိုသွားကြည့်၏။ တက္ကစီသမားမှာ ဝေဒနာအတော်ခံစားနေရုံနှင့် အိုးအိုးအီးအီးညည်းပြီး ကုန်းထ၏။

စနေက သွားရောက်တွဲကူရင်း ...

“ခင်ဗျားက နေမျိုးအောင်တို့ ခန့်စည်သူတို့ကို သွားအားတူ တာကိုးဗျ ... သူတို့က သူတို့ ... ခင်ဗျားကခင်ဗျားပဲ ... သနားတယ်ဗျာ ... လာ ... လာ”

တွဲခေါ်လာပြီးလျှင် ငန့်ကို ကားရှေ့ခန်းတွင် ထိုင်

နိုင်း၏။

“ခင်ဗျားကားမမောင်းနိုင်ဘူးထင်တယ် ... ဖြစ်ရလေဗျာ ... ကျုပ်ပဲမောင်းမယ် ... ဇောင်းခပိုက်ဆံမပေးရပါဘူး ... ဖြစ်ရလေဗျာ ... အိမ်ရောက်မှပဲ ခင်ဗျားကြက်မကြီးကိုမောင်းပေးတော့ ... သနားတယ်ဗျာ ...”

စနေကပြောပြီး ဝင်ထိုင်စဉ် နောက်ဘက်မှ တံခါး

ဖွင့်သံကြား၏။

“အစ်ကို ... ကျွန်မလည်းလိုက်ပါရစေ ...”

မိန်းမပျိုလေးက ပြောပြောဆိုဆို နောက်ပိုင်းခန်း

တွင် ဝင်ထိုင်၏။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... မင်းက ဘယ်ကိုလိုက်မှာလဲ ...”

“ကျွန်မအိမ်ကို ... ကျွန်မ တက္ကစီခပေးမှာပါ ...”

“ဟာပြဿနာပဲ ...”

စနေက သူ့ခေါင်းကဆံပင်တွေကိုကုတ်ကာ ညည်း

တွားသည်။

တက္ကစီမောင်းသမားက ဖြစ်ညစ်ရသောလေသံနှင့်

...

“ညီလေး ခေါ်လိုက်ပါကွာ ... နှစ်ယောက်ဆိုတော့ အံ့နာကြေး ပိုကိုက်သွားတာပေါ့ ... အီး ...”

အီးဆိုတာအောက်ကထွက်သံမဟုတ်ပါ။

ဝေဒနာကြောင့် ညည်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဪ ... အစ်ကိုရယ် ... ဝေဒနာသာခံရတယ် ... အံ့နာကြေးလေးတော့ မမေ့ဘူးနော် ... လောဘ ... လောဘ ... သနားတယ်”

ပြောပြီး စနေကားကိုမောင်းထွက်သည်။ နည်းနည်း

လေးမောင်းပြီးမှ နောက်ဘက်လှည့်ကာ ...

www.burmeseclassic.com

“မချော ... ဘယ်ကိုပို့ပေးရမှာလဲ ... ”

“မြောက်ဥက္ကလာ ... ”

“ဟွန်း ... ”

စနေ နှာခေါင်းရုံ့သည်။ လတ်တလော တက္ကစီ သမားလတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကြီးက မြောက်ဥက္ကလာ နှစ်ရပ်ကွက် မှ လမ်းတစ်လမ်းသို့ ပို့ပေး၏။

တက္ကစီကားခဘယ်လောက်လဲလို့ မိန်းကလေးက မေးလျှင် ... ကားသမားက တစ်ထောင်ဟုပြောသည်။ ငနဲသား အကောင်းပကတိပြန်ဖြစ်နေချေပြီ။

ကောင်မလေးက စနေအား...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကိုရယ် ... အစ်ကိုကူညီလိုက်ပေ လို့ပဲ ... နို့မို့ ကျွန်မပါသွားမှာအစ်ကိုရဲ့ ... ”

“နာဂစ်နဲ့လား ... ”

“အမယ်လေး ဒီနာမည်ကြီးမကြားချင်ပါဘူး ... သူ့ကြောင့် ကျွန်မအိမ်ကလေး ပြိုခဲ့ရတာ နိုင်ငံတော်နဲ့အလှူရှင်တွေ ကြောင့် ... ပြန်ကောင်းသွားတာ ... နာဂစ်နဲ့ပါချစ်ဆိုရင် မကြားချင်တော့ဘူး ... ”

“နာဂစ်ကဟုတ်ပါပြီ ... ပါချစ်ကဘာလဲ ... ”

“ပါချစ်ဆိုတာ ကျွန်မယောက်ျား ... ”

“ဘာ ... ”

“စောစောက အစ်ကိုအုပ်ခဲ့တဲ့ကောင်က ကျွန်မယောက်ျား လေ ... ”

“မြတ်စွာဘုရား ... ”

ဒုတိယအကြိမ် ဘုရားရှေ့တံခါးသောစနေထွန်း။

၂* စာတ်လမ်းစဉ် (၇) *၂

ကားပေါ်တွင် စနေရောတက္ကစီမောင်းသူပါ ဟားမိ
ကြသည်။

တက္ကစီသမားခမျာ သူခံခဲ့ရသောဝေဒနာကိုတောင်
သတိမရရှာတော့။

“အဲဒါပေါ့ဗျာ ... အချက်မသိတော့ သမက်ကိုအဖျက်သမား
ထင် ... ဆရက်ကိုကြိုးထင်ဆိုတာ ... ”

“ခင်ဗျားစကားကလည်း မဟုတ်လိုက်တာ ... သမက်ကို
သူခိုးထင် ... ”

“မဟုတ်ဘူးကွ ... သမက်ကိုအဖျက်သမားထင် ... ငါက တက္ကစီမောင်းကျွေးနေတာတောင် ... ယောက္ခမကြီးက အကောင်းမထင်ဘူး ... ငါ့မိန်းမကို ပိုက်ဆံအပေးများရင် ဒီကောင်သမက်သိကြား ... လက်နဲ့ငွေဖြစ်အောင်လုပ်နိုင် တယ် ... ပိုက်ဆံအပေးနည်းတဲ့နေ့ကျရင် ဒီကောင်လက်နဲ့ ငွေဖြစ်အောင်လုပ်မပေးနိုင်တဲ့ တက္ကစီအဖျက်သမားလို့ဆို ပြန်ရော ... ”

“ဟတ်ဟား ... ဒါဆို ခင်ဗျားလည်း ယောက္ခမနဲ့မတည့်ဘူး ပေါ့ ... ”

“ဘဝဆက်တိုင်း ယောက္ခမ ရှိတဲ့သမီးကို မယူပါရစေနဲ့ ဆုတောင်းပါတယ်ကွာ ... ”

“ဟား ... ဟား ... အစ်ကိုရာ ... သမီးရှိမှ ယောက္ခမရှိမှာ ပေါ့ ... ယောက္ခမ မရှိရင် သမီးဘယ်ကထွက်မှာလဲ ဟီး ဟီး”

“ဟုတ်ပေ့ကွာ ... မင်းပြောတာမှန်တယ်ကွ ... ဒါထက် မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ ... ”

“စနေထွန်း ... ”

“အသရေညွှန်းတဲ့စနေထွန်းပေါ့ ... ငါ့နာမည်က ကျော် အောင်တဲ့ ... မှတ်ထား ... နောက်လမ်းတွေ့လည်းခေါ်ပေါ့ ကွာ ... ”

“အတော်လောင့်တဲ့ကျော်အောင်ပေါ့ ... ”

“မလောင်ပါဘူးကွာ ... ထံတောက်ရုံလေးပါ ... ဟီး ... ဟီး”

တက္ကစီသမားနှင့် သူ့အဖွဲ့ကုသွားသည်။ အိမ်ရောက် လို့ ခြံတွင်ကားဆိုက်တော့ ...

“ဟာ ... ငါ့ညီက ပိုက်ဆံရှိတာပဲ ... ”

“ဘာလဲ ... ခြံနဲ့တိုက်ကိုကြည့်ပြောတာလား ... မလုပ်ပါနဲ့ ဗျာ ... ကျွန်တော်လည်း ယောက္ခမနဲ့မယားမျက်နှာကြည့် နေရတာပါ ... အစ်ကိုနဲ့ဘဝတူပါ ... ”

“ဘာလဲကွ ... မင်းမိန်းမက လင်မနိုင်မင်းသမီးလား”

“ဘယ်နိုင်မလဲဗျာ ... သူက ဒေါ်ဂွမ်းပုံတို့လို ဝဝကြီးဗျ ... ဒေါ်ဂွမ်းပုံလောက်လည်းချစ်စရာမကောင်းကူး အဟီး”

ကိုကျော်အောင်နှင့်တွေ့မှ စနေအတော်အူဖြူးနေ

www.burmeseclassic.com

တက္ကစီကားခကိုထုတ်ပေးရင်း ...

“အစ်ကို့ရေ အစ်ကိုခံရတဲ့ချက်ကောင်းကလေးကို အိမ်ကျရင် အစ်ကို့မဒမ်ကိုမပြောနဲ့ဦးနော် ... အမေရိကန်လိုလက်နက် ကောင်းရပြီဆိုပြီး ချက်ကောင်းတွယ်နေဦးမယ် ... ”

“ဟား ... ဟား ... မှတ်ထားပါ့မယ်ကွာ ... ”

တက္ကစီသမားသဘောကျထွက်သွားသည်။

စနေအိမ်ထဲဝင်လာ၏။ ဒေါ်မြက ထမင်းစားမလား မေးတော့ စားချင်စိတ်မရှိသောကြောင့် မစားတော့ဟုပြောလိုက် ၏။

လင်မနိုင်မင်းသမီးဟု ကိုကျော်အောင်က နောက် ပြောင်ကင်ပွန်းတပ်ခဲ့သည့် သင်းပျံ့နွယ်က ပြန်မလာသေးပါ။

သူမသည် သူ့ကိုလက်ထပ်သာလက်ထပ်သည် လင် ယောက်ျားအပေါ်တွင် တစ်စက်မှ ရှိသေခြင်းမရှိ၊ လင်စကားကို လည်း နားမထောင်။

ငွေဂုဏ်၊ ပစ္စည်းဂုဏ်မောက်နေခြင်းဖြစ်၏။

မိမိကို သူမ၏ကြီးဆွေရုပ်ကလေးလို သဘောထား

ချင်သည်။

လင်ကောင်မပေါ်မှာစိုးလို့ မိမိအား ဖြတ်သန်းသွား လာရေးတံထားထိုးလိုက်တာကို တွေးမိတိုင်း ခံပြင်းဖို့ကောင်း သည်။

ညဆယ်နာရီထိ သူမပေါ်မလာပါ။

သူက ယောက္ခမအိမ်သို့ ဖုန်းဆက်သည်။ ဖုန်းကိုင် တာက အိမ်ဖော်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရယ်။

သူက သင်းပျံ့ကိုပြောလိုကြောင်း သွားခေါ်ပေးပါ ဟုဆိုသည်။

ခဏအကြာအသံထွက်လာသည်။ အိမ်ဖော် မိန်း ကလေးအသံပဲဖြစ်သည်။

“မမကပြောတယ် ... အစ်ကိုနဲ့စကားမပြောလိုဘူးတဲ့ ... ဒီမှာပဲအိမ်မယ်တဲ့ ... ”

သင်းပျံ့အတော်ကြီးကျယ်နေသည်။

သင်းကဖြူလျှင် မိမိကမည်းမည်း။

သင်းက ကကြီးဆို မိမိကခွေးဆိုမှဖြစ်မည်။

ယောက်ျားမာနနောင်ဘဝထိတောင် မလျှော့ဘူး

ဟေ့။

သူက ဒေါ်မြအား ဒီမှာမနေတော့ကြောင်း ပြောပြပြီး သူ့အဝတ်အစားတွေကို နိုင်ငံခြားဖြစ်အိတ်ထဲထည့်သည်။

သူတို့လင်မယား လျှာနှင့်သွားဖြစ်နေတာကိုသိသောဒေါ်မြက 'ခက်တာပဲ' ဟုသာ သုံးလုံးညည်းပြီးမတားတော့။ စကားမဆက်တော့။

သူက ဖေဖေမေမေတို့ဆီပြန်လာသည်။ ဖေဖေက အကျိုးအကြောင်းသိနှင့်နေပြီ။

ဟိုငတ်ကြီးက သူ့အဖေကို တိုင်တန်းပြောဆိုခဲ့သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

အဘိုးကြီးက လူခြေမပျက်ပါ။

"မင်းလာလိမ့်မယ်လို့ထင်သား ... ကီးမကိုက်ကြဘူးမဟုတ်လားသား ..."

"အဖေသိပြီးလား ..."

"မင်းယောက္ခမကြီးက မနိပ်ဘူးကွ ... အစစ်ကိုအတုဖြစ်အောင် ပြောတတ်တယ် ..."

"ဖေဖေယုံသလား ..."

"ဟာကွာ ... မယုံလို့ ဒီစကားပြောနေတာပေါ့ ... ပေး ..."

မင်းအဝတ်အိတ် ဂရုစိုက်မနေပါနဲ့ကွာ ..."

စနေ အံ့အားသင့်သွားသည်။ သည်စကားမျိုး ဖေဖေက ပြောလိမ့်မည်ဟုထင်ခဲ့ပါ။

"သား ... ဟိုမှာမနေချင်တော့ဘူးဖေဖေ ... ဒီကောင်မမျက်နှာကိုမြင်ရင် သတ်မိလိမ့်မယ် ... ရုပ်က ပေါင်မုန့်ရေစိမ်ဖြစ်ရတဲ့အထဲ စိတ်ကလည်းယုတ်မာသေး ..."

"အေး ... ဒါတွေဟာ တို့အပြစ်တွေပါ ... စလာတုန်းက အားလုံးအဆင်ပြေအောင် စိတ်ချမ်းသာကြရအောင်ညှိခဲ့တာပဲ ... သူတို့က ဘာစချိုးတော့ တို့ကလည်း ပြန်ချိုးရမှာပဲ။ ငါ့အလုပ်ရှင်ဆိုပြီး ငွေခံနေမယ်မအေ့ကံမေ့နဲ့ ... သားသမီးထိ ဓားကြည့်ပဲဟေ့ ..."

စနေမှာ ဖေဖေစကားကြောင့် အတော်အားတက်သွား၏။

ဖေဖေက အတော်သတ္တိရှိပါလား။

"ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲဖေဖေ ..."

အိမ်ရှေ့ခန်းတွင်သူနှင့်ဖေဖေစကားပြောနေမိသည်။

စကားသံကသိပ်မကျယ်။

စနေက တစ်ခုဆက်မေးသည်။

“မေမေရော ... သက်သာတယ်မဟုတ်လား”

“မင်းအမေရောဂါက အာဂန္တုရောဂါပါ ... ပင်ပန်းလို့ပါ ... အနားယူလိုက်ရင်ကောင်းသွားပြီပဲ ... အခုအိပ်ပျော်နေတယ် မင်းဘာလုပ်မလဲ”

“သားကိုသူကနှစ်ဆယ့်လေးနာရီအချိန်ပေးထားတယ်လေ သား ဒီကိစ္စကိုမဖြေရှင်းနိုင်ရင်ရဲလက်အပ်မယ်တဲ့၊ တောကံ နာတယ်ကွာ”

ဖေဖေရှေ့ပေမဲ့ ခံပြင်းမှုကြောင့် ကုလားထိုင်လက် ရမ်းကိုလက်သီးဆုပ်နှိပ်ရမိသည်။

ဖေဖေကပြုံးကြည့်နေသည်။

“မင်းနွယ် လူပါးဝတာကိုသား ဒေါကန်နေတာပေါ့လေ”

“ဟို အဘွားကြီးကော၊ ဟိုကောင်မပါ၊ပါတယ် ဖေဖေ”

“စိတ်လိုက်မာန်ပါတော့ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ကွာ ... ဦးနှောက် နဲ့လုပ်ကြတာပေါ့၊ ငါ့စိတ်ထင် ဦးမင်းနွယ်က ... သူ့သမီး အတွက် မင်းကိုသက်သက်ညစ်လိုက်တာနဲ့တူတယ် ... ထက်မင်းဦးနဲ့ဖြစ်တော့ မရှူနိုင်မကယ်နိုင်ဖြစ်နေတဲ့ ... သူ့

သမီးကိုမင်းနဲ့လမ်းကြောင်းလွဲပေးလိုက်တယ် ... မင်းကို လည်း သမက်အဖြစ်ကြာကြာမထားချင်ဘူး ... အဓိကလမ်း ကြောင်းမေဂျာပတ်(MAJOR PARTH) က မင်းကို လင် ကောင်ဖော်ပေးလိုက်ဖို့ပဲ၊ လူသိရှင်ကြားဖော်ပေးပြီးမင်းကို သင်းပျံ့ဆီက“ပ”ထုတ်မယ် ... တကယ်ပြုသာနာဖြစ်လာ ရင်သူနဲ့ရတဲ့ကလေးကို မင်းနဲ့ရတဲ့ကလေးပါလို့ လူတွေထင် ကြမှာပဲ၊ သူ့သမီးအရှက်အတွက် စိုးရိမ်စရာမရှိတော့ဘူး လေ ... မင်းကို“ပ”ထုတ်ဖို့က မင်းမရိုးသားကြောင်း၊ အဲဒီ အတွက်လင်မယားကွဲရကြောင်းပြောနိုင်ဖို့ပဲ၊ ဒီတော့ သူက မင်းကိုစိန်ကိစ္စနဲ့အမှုလုပ်ရုံပဲ”

“တောက်”

စနေကသူ့အဖေအပြောကို ယခုမှတွေးမိပြီးတောက်

ခေါက်သံပြင်းပြင်းလုပ်မိသည်။

“အတော်ယုတ်မာပါလားဖေဖေရော ... ဟုတ်တယ်၊ ဖေဖေ အတွေးမှန်တယ်၊ ဒါဆိုရင် သားငြိမ်မခံနိုင်ဘူးဖေဖေ ... အခု ပဲသွားရှင်းမယ်”

“မလုပ်နဲ့လေ ... သူကကောက်လို့ ကိုယ်ကဖြောင့်ရင်သူ

ဘယ်လိုမှလိုက်ကောက်လို့ချိတ်လို့မရဘူး ... ချိတ်တယ်ဆိုတာ သူကောက်ကိုယ်ကောက်ကောက်မှ ချိတ်လို့ရတာ ငါ့သားရဲ့”

“ဒါဆို ... ကျွန်တော်ဘာလုပ်ရမလဲ”

“မင်းနှစ်ဆယ့်လေးနာရီပြည့်ရင် အဖမ်းခံလိုက်ပေါ့ကွာ ... ရဲဆီရောက်မှ အားလုံးကိုရှင်းမယ် ... ဒီအတွင်းပေးပေးလည်း ရှေ့နေတစ်ယောက်ဆီသွားပြီး အကျိုးအကြောင်းဖြောင့်တိုင်ပင်မယ်”

“ဗျာ ... ကျွန်တော်အဖမ်းခံရမယ် ... ဖြစ်ပါ့မလားပေးပေးသားတော့ တစ်ခုခုလုပ်ပစ်လိုက်ချင်တယ်”

“သံသရာ မရှည်သင့်ဘဲ ရှည်သွားလိမ့်မယ်သား၊ အကောင်ကိုအဖြောင့်နဲ့လိုက်မယ်”

ပေးပေးစကားကိုနားထောင်ဖို့ပဲရှိပါသည်။

မိဘဆိုတာကိုယ်ကို မွေးခဲ့တဲ့လူတွေဆိုတော့ကိုယ်

ထက်ပိုတတ်သိနားလည်ပါသည်။

အဖေထက်သားတစ်လမကြီးချင်ပါ။

စနေ သက်ပြင်းချသည်။

ငြိမ်နေလိုက်သည်။

စိတ်ထဲမှာတော့ခံပြင်းမှုလှိုင်းခတ်နေသည်။

၂* စာတ်လမ်းစဉ် (၈) *၂

အမှေအတွက်လိုအပ်သောပစ္စည်းတစ်ခုကိုရှာသည်။
ရှာရင်းပင် မနေ့ကလာခဲ့သော မြောက်ဥက္ကလာနစ်ရပ်ကွက်ထဲရှိ
“နှစ်”ဈေးသို့ရောက်သွားသည်။

အမှေအတွက်လိုအပ်နေတာ စပါးကြီးသည်းခြေဖြစ်
သည်။

ဟိုဆိုင်သည်ဆိုင်တွင်ရနိုးနိုးနှင့်လျှောက်မေးစဉ် ...

“ဟယ် ... အစ်ကို”

အသံကလေးတစ်သံကြောင့်ကြည့်မိ၏။

အို ... ဟော ... မနေ့က ကောင်မလေး။

သူမလက်ထဲတွင် ကျွတ်ကျွတ်အိတ်တစ်လုံးနှင့်ဝယ်

စရာထည့်ထားသည်။

“ညီမပါလား”

သူကတည်တည်ကြည်ကြည်ပဲ နှုတ်ဆက်၏။ မနေ့

ညကသူတီးထည့်ခဲ့သော ပါချစ်ဆိုသည့်ငှက်မမြင်။

“ဘာလာလုပ်တာလဲ အစ်ကို”

“စပါးကြီးသည်းခြေ လာရှာတာ ... ”

“အမယ်လေး ... အင်မတန်ရှားတဲ့ပစ္စည်းကို အစ်ကိုကလာ

ရှာတာကိုး ... ဘယ်ဒီမှာရှိမလဲ”

“မြောက်ဥက္ကလာဆိုတော့ မြေတွေတာတွေလာတတ်လို့

စပါးကြီးသည်းခြေများ ရမလားလို့”

ကောင်မလေးကပြုံးသည်။ ကောင်မလေးကပြုံးကာ

မှအတော်လှတာကို သတိပြုမိသည်။ မညီမညာညှပ်ထားသော

အရွယ်ဆံပင်လေးတွေက သူမမျက်နှာလေးကို ပိုလှအောင်

အထောက်အပံ့ပေးထားသည်။

“အစ်ကိုကလည်းဟာသပြောနေပြန်ပြီ မြောက်ဥက္ကလာမှာ

ဘယ်လိုလုပ်မြေ့ရှိမှာလဲ ... ရှိတောင်ငမိုးရိပ်ချောင်းက
တက်လာမှရှိတာ”

“နောက်ပြောတာပါ ... ဝယ်ပြီးပလား”

“ပြီးပြီ ... ဒါထက်အစ်ကိုယ့်ကို အိမ်လိုက်ခဲ့အုံးလို့ ဖိတ်ရ
ဦးမယ် ... ”

“နောက်မှ”

“ဟာ ... မလုပ်နဲ့ကွာ ... အစ်ကိုယ့်ကျေးဇူးညီမမှာရှိတယ်
လဲ ... အိမ်မှာပြုစုပါရစေဦး”

“အထိုးခံနေရဦးမယ်”

စနေ၏အပြောကို သူမကနားလည်သလိုမျက်လုံး

ထလေးဝင့်၍ ...

“အိမ်မှာကိုပါချစ်မရှိဘူး ... သူနဲ့ညီမကကွဲနေပြီ ... ”

“ဟင်”

“သူကအခုဘယ်လိုဖောက်ပြန်လာတယ်မသိဘူး၊ မနေ့က
အတင်း ညီမကိုဆွဲခေါ်တာ ... အစ်ကိုကယ်ပေလို့ပေါ့၊ သိပ်

ဆိုးတာအစ်ကိုရဲ့”

ဒီလောက်လှတဲ့မိန်းကလေးကိုပါချစ်က ဘယ်လို

www.burmeseclassic.com

ကြောင့်မပေါင်းသင်းပါလိမ့်။

ဘာပဲပြောပြောကောင်မလေး၏ ထပ်မံဖိတ်ခေါ်ချက်နှင့်မနော့က မဝင်ဖြစ်ခဲ့သောအိမ်ဆီသို့ ရောက်သွား၏။

အိမ်တွင် ... သူမတစ်ယောက်တည်းပဲနေသည်။ မကြောက်ဘူးလားဟုမေးတော့ ရန်ကုန်မြို့ကြီးမှာ ဘာကြောက်စရာရှိသလဲဟု သူမက ပြန်မေးနေသည်။

အိမ်ခန်းမှာလုံးချင်းပျဉ်ထောင်အိမ်ဖြစ်သည်။ စပေါ်တင်ပြီးငှားနေကြောင်းသိရသည်။

သူမအမည်မှာ ထက်အာကာဇော်ဖြစ်ကြောင်းသိရသည်။ သည်အမည်ကိုသူကြားဖူးပါသည်ဟုထင်နေသည်။ စဉ်းစားနေသည်။

မိန်းကလေးကသူ့ကို လီမွန်တီးနှင့်လည်းကောင်း၊ ပန်းသီးစိပ်များနှင့်လည်းကောင်း၊ ကိတ်မုန့်များနှင့်လည်းကောင်း ဧည့်ခံ၏။

စနေချက်ချင်းပင်ခေါင်းထဲအမှတ်ရလာ၏။

“ညီမမှာ အစ်ကိုတစ်ယောက်ရှိတယ် မဟုတ်လား ... ”
“ရှိတယ်”

“သူ့နာမည်က ထက်မိုးဦးမဟုတ်လား ... ”

ထက်အာကာဇော်သည် သူ့ကိုအံ့အားသင့်သော မျက်နှာကလေးနှင့် ...

“အို ... အစ်ကိုက ကိုကိုကိုယ်သိသလား”

“အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုကြောင့်သိတာပါ။ ကိုထက်မိုးဦးလို အင်မတန်ချမ်းသာတဲ့လူတစ်ယောက်က သူ့ညီမကို ဒီလိုပဲ ပစ်ပစ်ခါခါထားသလား”

“ကိုပါချစ်ကြောင့်ပါ”

“ဘယ်လို”

စနေတွင်သူများအကြောင်းစပ်စုချင်သောဝါသနာမရှိသော်လည်း ထက်အာကာဇော်နှင့်ပတ်သက်ပြီးသိချင်စိတ်ရှိနေသည်။

ထက်အာကာဇော် လင်နောက်လိုက်ပြေးလို့ သူ့အစ်ကိုကပစ်ထားကြောင်းလည်းသိသည်။

ပါချစ်နှင့်သူမဘာကြောင့်ကွဲရသလဲဆိုတာပိုသိချင်သည်။

“အာကာက ပါချစ်နဲ့ကြိုက်မိချစ်မိတယ် ... ပါချစ်ဆိုသူ”

www.burmeseclassic.com

ကောင်ကတကယ်တော့ ဘာပညာမှမတတ်ဘူး၊မိဘမရှိ တစ်ကောင်ကြွက်၊ အာကာကအကြိုမူလတန်းကျောင်းဖွင့် တယ်၊ အာကာကျောင်းအမည်ကမော်ဒန်လုပ်(စ်)လီးဘေ ဝီ(MODERN LOVELY BABY) ဖြစ်တယ်၊အဲဒီကျောင်းရဲ့ ကျောင်းအုပ်ဆရာမပဲ၊ အာကာမာစတာတန်းအထိတက် ရောက်အောင်မြင်ခဲ့ပြီး ကိုကို့သဘောတူညီချက်နဲ့ ကျောင်း ဖွင့်လိုက်တယ်၊ အောင်မြင်တယ်၊ အထိုက်အလျောက်တော့ အောင်မြင်တယ်၊ပါချစ်ကအာကာရဲ့ကျောင်းမှာကျောင်းကြို ကျောင်းပို့ကားမောင်းရတယ်၊သူနဲ့အာကာကနေ့စဉ်တွေ့ရ ပြီး သူရိုးရိုးသားသားပုံနဲ့စကားကိုကျအောင်ပြောတတ်တာ ကြောင့်တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် ရည်းစားမထားဘူးတဲ့ အာကာက သူ့ကိုစိတ်ဝင်စားသွားခဲ့တယ်”

“နောက်ချစ်သွားကြရောဆိုပါတော့”

“အစ်ကိုက ပြောတတ်တယ်နော် ... ဟုတ်တယ် ... သူနဲ့ အာကာချစ်သွားကြပြီး သူ့စကားနားဝင်လို့ခိုးရာလိုက်ပြေး ခဲ့တာ ကိုကိုကစိတ်ဆိုးသွားတယ်၊ ဒီတုန်းက ကိုကိုထိုင်းမှာ ရောက်နေတယ်၊ပြန်လာမှသိရတော့အဆင့်မရှိတဲ့ကောင်ကို

ယူရမလားဆိုပြီး ယမ်းပုံမီးကျဖြစ်တော့တာပဲ၊အဲဒီမှာသူက အာကာကိုညီမအဖြစ်ကစွန့်ပစ်လိုက်တယ် ... ဒါပေမယ့် အာကာကကိုပါချစ်ကို လင်မယားအဖြစ်ပေါင်းမိမှတော့ သူ ကိုမစွန့်ပစ်ရက်ဘူးလေ”

“ဟုတ်တာပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ သူကမကောင်းဘူးရှင့် ... အာကာနဲ့ပေါင်းစက တော့အာကာကို ဂရုစိုက်ပါရဲ့ ... နှစ်လလောက်လည်းကြာ ရောသူ့အကျင့်သူ့စိတ်တွေသိလားရတာပဲ ... သူကအလုပ် လုပ်ချင်စိတ်မရှိဘူး၊အချိန်ရှိသရွေ့အရက်ပဲသောက်နေတယ်၊စား ဝတ်နေရေးအတွက် အာကာမှာပါလာတဲ့ပစ္စည်းတွေထုခွဲ ရောင်းချပြီး ထမင်းစားဖို့အရေးလုပ်ရတယ်၊ဒီအထဲသူက အာကာကိုမကူညီတဲ့အပြင် ရိုက်မောင်းပုတ်မောင်းလုပ်ချင် သေးတယ်၊အာကာက မိန်းကလေးပေမယ့်သတ္တိရှိပြီး ငယ် ငယ်ကလေးကတည်းက လက်မြန်တာသိလို့ထင်သလို မနှိပ်စက်ရဲဘူး၊အရက်ကိုဖြတ်ခိုင်းတော့လည်း မဖြတ်ဘူး၊ ပိုဆိုးတာက အာကာက ကိုယ်လုပ်ခဲ့တဲ့ကလေးအကြိုစာ သင်ကျောင်းကလေးကိုဖွင့်မယ်ပြုတော့ ကလေးတွေအပေါ်

www.burmeseclassic.com

ဟစ်တာ၊ ဆော့တာ၊ စာဆိုသံတွေကိုမကြားချင်ဘူး နားညည်းတယ်တဲ့လေ၊ အဲဒီမှာသူနဲ့အာကာအကြီးအကျယ်စကားများကြတယ်”

“ဟာ ... အတော်ဆိုးတဲ့လူပဲ၊ ကိုယ်လည်းရှေ့ကမသွားနောက်ကလည်းမလိုက်၊ ဘေးတိုက်လိုက်ပြီးကပ်ဖို့လုပ်တဲ့လူပဲ၊ အတော်ချစ်တယ်”

“အစ်ကိုရယ် ... အဲဒီမှာ သူကစပြီးကျောင်းဖွင့်ရင် မပေါင်းဘူး ကွာမယ်ဆိုလို့အာကာလည်းမာနနဲ့ပဲ ... သူနဲ့လင်မယားကွာရှင်းလိုက်ခဲ့တယ် ... နှစ်လလောက်တော့ရှိပြီ”

“ဒါဆိုမနေ့ကသူကစိတ်တစ်မျိုးဖောက်ပြီး ညီမအာကာကို နောက်ယှက်တယ်ပေါ့”

“ဒါပေါ့အစ်ကိုရယ်၊ အာကာကသူ့အပေါ်သံယောဇဉ်ဖြတ်ထားတာကြာပါပြီ ... အခုလိုဒါတွေပြောလို့ အစ်ကိုအာကာကို တစ်မျိုးမထင်နဲ့နော်”

“မထင်ပါဘူး ... သနားတယ်”

စနေလွတ်ခနဲအသံထွက်သွားသည်။ အာကာမှာ

မျက်နှာလေးတစ်မျိုးဖြစ်၍ ခေါင်းကလေးငုံ့သွားသည်။

“တို့ပြန်တော့မယ် ညီမရေ”

“အစ်ကိုစားဦးလေ”

“ဖိုက်ပြည့်နေပြီ ... လိမ္မန့်တီးပဲသောက်မယ်နော်”

“အစ်ကို ... မကြာခဏလာလည်ပါအစ်ကိုရယ်”

“ကျောင်းဖွင့်ဦးမလား”

“အာကာကကျောင်းဆရာမဝါသနာပါတော့ တစ်နေ့နေ့တော့ဖွင့်ပြီး ဒီအလုပ်ပဲလုပ်စားရမှာ”

“ကြီးစားပေါ့ ညီမရယ်”

စနေအသံကကြင်နာသံပေါက်သွားတာသူတောင်မသိ။ သိသွားတာ ထက်အာကာဇော်ရယ်။

သူမသည်နှစ်ခြိုက်စွာပြုံးလိုက်၏။

စနေကနှုတ်ဆက်၍ ပြန်ထွက်လာသည်။ စနေသွားရာကို အာကာမျက်စိတဆုံးကြည့်တာကို စနေမသိလိုက်။

သူကနှစ်ဈေးထဲမှဖြတ်၍ ကားလမ်းမပေါ်ကြီးအရောက်သူနဲ့မထင်မှတ်ပဲ တွေ့ရပြန်သည်။

သူကကိုကျော်အောင်။

ဘုန်းကြီးလမ်းဘက်မှ ချိုးကျွေ့ပြီးသူဓမ္မာလမ်း

အတိုင်းလာစဉ်လမ်းဖြတ်ကူးတော့မည့်စနေနှင့်သွားတွေ့၏။
 စနေကလည်းသူ့ကိုမြင်သည်။
 လက်ပြနွတ်ဆက်လိုက်သည်။ ကိုကျော်အောင်၏
 ကားတွင်လူမပါချေ။
 “ခင်ဗျားဘာလာလုပ်တာလဲ”
 “အိမ်အတွက်ပစ္စည်းတစ်ခုလာဝယ်တာပါ”
 “တက်လေ”
 ကိုကျော်အောင်ကမေးငေါ့ပြ၏။ စနေကအလိုက်
 သိစွာ
 “သွားပါဗျာ ... ခင်ဗျားလူမရသေးဘူး မဟုတ်လား”
 “ငါးကြောင်း ခြောက်ကြောင်းလောက်တောင်ဆွဲပေးပြီးပြီ
 ခင်ဗျားကားပေါ်တက်”
 “အားနာတယ်အစ်ကိုရာ ... ကျွန်တော့်မှာတက္ကစီခလုံလုံ
 လောက်လောက်တောင် မပါခဲ့ဘူး”
 “အပေါင်းအသင်းဖြစ်ထိုက်လို့ပေါင်းဘာ ကျော်အောင်တို့
 ကငွေရေးကြေးရေး ထည့်မတွက်ဘူး”
 စနေအားနာနာနှင့်ပင်တက်လိုက်လာသည်။

“လမ်းမှာလူတွေ့ရင်ခေါ်တင်ဗျာ”
 စနေ၏စကားကို ကိုကျော်အောင်ကမတွန့်ပြန်ပါ။
 အနည်းငယ်ကြာမှ ကားကိုမောင်းဆဲမှ
 “ခင်ဗျားကြည့်ရတာ မရွှင်မလန်းနဲ့ဘာဖြစ်တာလဲ”
 “ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”
 “ခင်ဗျားတစ်ခုခုတော့ခံစားနေရပြီနဲ့တူတယ်”
 “ခင်ဗျားကသိလို့လား”
 “ခံစားချက်ရှိတဲ့လူတွေရဲ့မျက်နှာဟာ မျက်နှာသေပြီးညိုမှိုင်း
 နေတတ်တယ်”
 “ခင်ဗျားအက်ခတ်တော်သားပဲ”
 “ဒီလိုပါပဲ ... ကျွန်တော့်အလုပ်ကလူရိပ်လူခြည်လည်းကြည့်
 ရတာဗျာ ... ”
 စနေက ကိုကျော်အောင်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။
 ပြီးမှ
 “ကိုကျော်အောင် ... အစ်ကို ... အစ်ကိုမိန်းမကအစ်ကို
 ကိုရိုသေသလား”
 ကိုကျော်အောင်ကသူ့ကိုအထူးအဆန်းလှည့်ကြည့်သည်။

www.burmeseclassic.com

“ဘာဖြစ်လို့မေးတာလဲ”

“သိချင်လို့ပါ”

သည်တော့ကိုကျော်အောင်ကရယ်သည်။

“ဘာရယ်တာလဲ”

“ခင်ဗျားကျွန်တော့်ကို မိန်းမနဲ့ထင်လို့လား”

“မနေ့ကပဲအစ်ကိုက ယောက္ခမအကြောင်းပြောခဲ့ပြီး မိန်းမနဲ့ပဲပြောခဲ့တာ”

“ကျွန်တော်မနေ့ကအူရွှင်သွားလို့ပါ ... ကျွန်တော့်မှာဘယ်မိန်းမမှမရှိဘူး ... လူပျိုသန့်သန့်လေး”

“ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား”

“ခင်ဗျားမယ့်ရင်ကျွန်တော့်အိမ်လိုက်ကြည့်လေ ... အခုကျွန်တော်ကထမင်းစားပြန်မှာ ... ဖါးသားကြီးနဲ့ကျွန်တော့်ညီတစ်ဦးပဲရှိတယ်၊ ဒီကောင်ကကျောင်းသားအမေကတော့ဆုံးသွားပြီ”

“ကျွန်တော်အခုလို မေးတာစိတ်မဆိုးပါနဲ့ အစ်ကိုရာကျွန်တော့်ခံစားချက်ကြောင့်ပါ”

“ခင်ဗျားမိန်းမက ခင်ဗျားကိုမရှိသေတဲ့အပြင်အနိုင်ယူချင်

တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

စနေကမဆိုင်းမတွပဲ တုံးတိတ်ဖြေသည်။ ရင်ထဲမှပူလောင်သောခံစားချက်တွေကို ရင်ဖွင့်ချင်သည်။

ချော်တွင်းကုန်းဘက်ရောက်လာ၏။

“ခင်ဗျားအကြောင်းကျွန်တော်သိချင်တယ် ... ပြောပြပါလားဗျာ ... သူများအိမ်ထောင်ရေးဝင်ကူညီသင့်တယ်ထင်ရင်လည်းဝင်ကူညီရတာပေါ့ ကိုစနေထွန်းရာ”

သည်တော့ နီးစပ်ရာလက်ထဲရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် သူတို့ထိုင်ဖြစ်ကြသည်။

စကားပြောဖြစ်ကြသည်။

စနေက သူ့အဖြစ်ကိုပြောပြသည်။ ခင်မင်သူတစ်ဦးဦးဆီမှ အကြံဉာဏ်လိုချင်သည်။

သူပြောတာတွေကို ကိုကျော်အောင်က လေးလေးစားစားပဲနားထောင်သည်။ ဦးမင်းနွယ်၏ ညစ်ပတ်မှုကိုစနေက ခရစေ့တွင်းကျရုံမကချောက်ထဲကျသည်အထိ ခံပြင်းခြင်းအတိန်နှင့်ပြောမိသည်။

www.burmeseclassic.com

ဂရုတစိုက်နားထောင်ပြီးမှ

“စကားပုံအတိုင်းပြောရမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားအတွက်ဆုပွားစားရူး နမ်းမူးဆိုတာလိုဖြစ်နေပြီပေါ့။ခင်ဗျားမလုပ်တဲ့ဒီစိန်တွေကိုခင်ဗျားလျော်ချင်လျော်၊မလျော်ချင်ရင်ခင်ဗျားရဲလက်ထဲကိုသွား ... ဥပဒေအရခင်ဗျား ဂျေးထဲကိုသွား ... မသွား။ ချင်ရင်ထွက်ပြေး ... ဝရမ်းပြေးတရားခံပြေးဖြစ် ... ကျွန်ုပ်ကျွတ်မလွယ်ပါလားနော်”

စုတ်သတ်ပြီးဂရုဏာသံနှင့်ပြော၏။

“တကယ်တော့သူတို့မိသားစုကသက်သက်ညစ်ပတ်တာကို ကျွန်တော့်ကထောင်ကျမယ့်အတူတူသုံးယောက်စလုံးတို့ သတ်ပစ်လိုက်ချင်ပြီဗျာ”

“ဒီလိုလည်းစိတ်လိုက်မာန်ပါမလုပ်ပါနဲ့ဗျာ ... အမေးရှိရင် အဖြေရှိရမယ်၊ချည်နှောင်မှုရှိရင်ပြန်ဖြည့်မှုရှိရမယ်၊ ဟောသီလက်ဖက်ရည်ခွက်လို့ပေါ့ဗျာ ... ဒီလက်ဖက်ရည်ခွက်ဟာ လက်ဖက်ရည်ကြောင့်ပေကျံသွားပြီ ... သူ့ကိုဒီအစဉ်းထားရင်ညစ်ပတ်သွားမယ် ... ဒီတော့ အဖြေကဆေးကြောပစ်လိုက်တာပဲ၊ အပေအကျံရှိရင် သန့်စင်ဆေးကြောသလိုပင်”

ဗျားကလက်ဖက်ရည်ခွက်ပဲ”

“ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲဗျာ ... သူတို့ကညစ်ပြီးသိန်းသုံးထောင်နီးပါးစိန်တွေကို အတုပါပြောနေတော့ ဒီသိန်းသုံးထောင်နီးပါးကိုဒီဘဝမှာသူတို့ကို ကျွန်ခံဆပ်ဖို့မပြောနဲ့နောက်ဘဝတောင်ကြေမှာမဟုတ်ဘူး ... အတော်ညစ်ပတ်စုတ်ပဲ့ယုတ်မာတဲ့လူတွေဗျာ”

ရင်ထဲမှာရှိသော အပူသောကရောဒေါသပါ ဖြည့်ချလိုက်မိသည်။

“ပိုက်ဆံရှိတဲ့လူတိုင်းတော့ မဟုတ်ဘူးဗျ ... တချို့ကအချမ်းသာကြီးချမ်းသာတော့ မိုးမမြင်လေမမြင်ဖြစ်တတ်ကြတယ် ကောင်းကင်ကြီးကိုမော်ကြည့်ပြီး ကောင်းကင်မှာကြယ်ဘယ်နှစ်လုံးရှိသလဲလို့လိုက်ရေတွက်နေပြီး ... မြေကြီးကို ငုံ့မကြည့်ကျောက်ခဲဘယ်နှစ်လုံးရှိတယ်၊သစ်ပင်ဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာရေတွက်တတ်ကြတာ မဟုတ်ဘူး၊နောက်ဆုံးမြေလာတာတောင်ကောင်းကင်ကိုမော်ကြည့်နေမိတော့ မြေကိုမမြင်ဘူး ... နောက်ဆုံးမြေကိုက်ခံရတာပဲ”

“အဲဒီအတန်းအစားတွေက ငွေအကြွေတောင်မြင်ဖူးတဲ့လူ

www.burmeseclassic.com

တွေမဟုတ်ဘူး ... သူတို့အိတ်ထဲထောင်တန်နဲ့ငါးရာတန်
ပဲသိတဲ့မြင်တဲ့လူစားတွေပါဗျာ”

“ကဲ ... ကိုစနေ ... ခင်ဗျားပြတ်ပြတ်သားသားတစ်ခုခု
လုပ်မှဖြစ်တော့မယ်”

“ကျွန်တော်ဘာလုပ်ရမလဲ ... အကြံဉာဏ်လေးပေးစမ်းပေါ့
အုံးဗျာ”

“ကျွန်တော့်သဘောကတော့ ခင်ဗျားရဲမှာပဲအဖမ်းခံလိုက်
တော့”

“ဗျာ ... အဖမ်းခံရမယ်”

“ရဲတွေက ခင်ဗျားကိုဖမ်းပေးမယ့် ဦးမင်းနွယ်စကားအတိုင်း
လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး ... ခင်ဗျားရဲ့ထွက်ချက်နဲ့စစ်ကြအေး
ကြဦးမှာပဲကိုစနေ ... ဥပဒေဆိုတာ မျက်လှည့်ပြလို့မရဘူး
လူတွေကသာ ကျောသားရင်သားခွဲခြားမယ်၊ဥပဒေက မခွဲ
ခြားဘူး ဘယ်သူလိမ်သလဲဆိုတာနောက်ဆုံးပေါ်လာမှာပဲ
ဖြစ်စဉ်ကအမှန်တရားပဲလေ ... သဘောပေါက်တယ်
မဟုတ်လား”

“သဘောပေါက်ပါတယ်”

“ဒါဆိုနှစ်ဆယ့်လေးနာရီပြည့်တဲ့အချိန်မှာမလျော်နိုင်ဘူးလို့
ပြောလိုက်ပေါ့ဗျာ”

စနေကလက်ပတ်နာရီကို ငုံ့ကြည့်သည်။ မနက်
ဆယ့်တစ်နာရီခွဲနေပြီ။ အချိန်ကင်းနာရီခွဲပဲလိုတော့၏။

သူကအံ့ကြိတ်လိုက်သည်။ ဖေဖေပြောသလို ဦးမင်း
နွယ်တို့ ဉာဏ်များတာပဲ။ နွားမရွံ့ပိတ်ခံရတာနှစ်ခါရှိပြီ။

ပထမလှည်းကျိုးထမ်းရတဲ့ဘဝ။
ဒုတိယစိန်အစစ်တွေကိုအတုပေးပါတယ်ဟု ဣပ်စွဲ

ခံရတဲ့ဘဝ။
သူကသက်ပြင်းချပြီးကိုကျော်အောင်ကို ကျေးဇူး
ဆင်ကြောင်းပြောသည်။ ကိုကျော်ခိုင်တိုက်သောလက်ဖက်ရည်ကို

သောက်၍လမ်းခွဲလိုက်သည်။
ကိုကျော်ခိုင်ကလိုအပ်လျှင် အကူအညီပေးပါမည်ဟု

ပြောပြီး၎င်း၏လိပ်စာကိုပေးခဲ့သည်။
စနေစိတ်လေးလေးနှင့်ပြန်လာသည်။

ကျူပ်မပေးနိုင်မလျော်နိုင်ဘူးဗျာဟု ပြောပြီးတိမ်း
ရှောင်နေလျှင်လည်း ဘယ်လောက်ရှောင်နိုင်မှာလဲ။

www.burmeseclassic.com

ရဲတွေနှင့်နဖူးတွေ့ခူးတွေ့တွေ့လိုက်တာအကောင်း
ဆုံးပဲ။ ဖေဖေကလည်း ဒီအတိုင်းဖြစ်စေချင်သည်။

သူ့လျှောက်လာသည်။

ဘောင်းဘီဘေးအိတ်ထဲမှ အသံထွက်လာသည်။
သတိရလာသည်။ စကားပြောဖုန်းကိုသူ၏သူမင်္ဂလာအိမ်မှာထား
မိနဲ့ပဲမေ့လျော့ပါလာ၏။

သူ့စိတ်ထဲ သင်းပျံ့ကိုသတိရလာ၏။

ဝတ်မသူ့ကို ဘာတွေဆက်ပြီးဘာတွေပြောဦးမှာ

လဲ။

ဖုန်းကိုဆွဲယူလိုက်သည်။

“ဟလို”

အသံပြုလိုက်၏။

သူသည်သူ့များတကာတွေလို လမ်းလျှောက်စကား
ပြောသောအကျင့်မရှိပါ။

လမ်းလျှောက်စကားပြောလျှင်စတိုင်လုပ်သည်။
ပြသည်ဟု အထင်ခံရမှာစိုးသောကြောင့် လူမြင်ကပ်သောအလုပ်
ကိုမလုပ်ချေ။

ကားမောင်းနေစဉ်လည်း လက်ကိုင်ဖုန်းမပြော

စာတံပါ။

ကားတိုက်မှာစိုးသည်။ အမြင်မကြည်ကြမှာစိုး

သည်။

“ကိုစနေထွန်း ... ကျွန်တော်ပါ ... ခင်ဗျားမိတ်ဆွေတစ်
ယောက်ပါ”

အသံကသင်းပျံ့ အသံမဟုတ်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့အသံ။

“ဘယ်သူလဲ”

သူ့မိတ်ဆွေများထဲတွင် ထိုအသံသည်သူ့စိမ်းဆန်နေ

သောအသံမို့မေးလိုက်မိ၏။

“ကျွန်တော်ကခင်ဗျားကို ကူညီချင်သူပါ ... ကျွန်တော်ဘယ်
သူလဲဆိုတာ ခင်ဗျားကျွန်တော်နဲ့ တွေ့ရင်သိမယ် ...
အကြောင်းသိချင်ရင်တောင်ဒဂုံကိုလာခဲ့ပါ ... လိပ်စာက
တော့”

လိပ်စာကိုအသေအချာပြောပြသည်။ စနေကအသေ
အချာမှတ်သည်။ ပြောပြီးအသံပျောက်သွားသည်။ တစ်ဘက်မှအသံ

သောဖုန်းနံပါတ်ကိုသူမကြည့်မိ။

ဖုန်းကိုအလောတကြီးပဲအိတ်ထဲထည့်သည်။ သူ

အားဖြေရှင်းပေးနိုင်သောလူဆိုတာ ဘယ်သူလဲ။

တက္ကစီကားတစ်စီးကိုတားသည်။ မေမေအတွက်

စပါးကြီးသည်းခြေဝယ်မရသေးသဖြင့် ငွေကတော့ ကားခအတွက် လုံလောက်နေပြီ။

တောင်ဒဂုံခုနစ်ဆယ့်ခြောက်ရပ်ကွက်ကိုမောင်းခိုင်း

သည်။ ထိုရပ်ကွက်သည် အစွန်အဖျားကျသလို အခြေခံလူတန်းစား များနှင့်ပျံ့ကျတွေ့နေထိုင်သောရပ်ကွက်ဖြစ်သည်။

ရောက်သည်။ မောင်းရတာနာရီဝက်လောက်တော့

ကြာခဲ့သည်။

လမ်းတွေမှာကောင်းလှသည်တော့မဟုတ်။ လက်

ဖက်ရည်ဆိုင်နှစ်ဆိုင်နှင့်ရပ်ထားသောယာဉ်နှစ်စီးသုံးစီးရယ်လှနေ အိမ်တွေကိုဖြတ်လာ၏။

လူနေပါးသောနေရာတွင်ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးတစ်လုံး

ကရှိနေ၏။

ဆောက်လုပ်ဆဲပဲ။

သွပ်တောင်မမိုးရသေး။

လူရိပ်လူခြေမတွေ့ပေ။

စိတ်ထဲကသင်္ကာရနဲ့မကင်းဖြစ်သွား၏။

သူ့အားခေါ်တွေ့သူမှာ လူကောင်းသူကောင်းမှ

ဟုတ်ပါလေစ။

ဘေးဘီကြည့်တော့လည်းသူ့ရောက်နေရာကားလူ

နေအိမ်ခြေနှင့်နည်းနည်းကွားနေ၏။

မနက်ကတည်းက ယခုထိမိုးမရွာသေးသဖြင့် နေက

ခပ်ကျဲကျဲပဲပူနေသည်။

ဘာဘာညာညာမတွေးတော့ပဲ ဖုန်းထဲပြောခဲ့တာ

ဒီအိမ်မို့ခပ်ဖြည်းဖြည်းဝင်လာ၏။

အထဲတွင်သစ်စသစ်နတွေပြန့်ကြဲပြီး လူမတွေ့ပါ။

မနီလာကြီးကြီးတစ်ချောင်းသည် ထုပ်တန်းတစ်ခုပေါ်မှထွဲလောင်း ကျနေသည်။

“ဘယ်သူရှိသလဲ”

စနေကအသံမြင့်မေးလိုက်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင်

သူ့အသံပဲရှိသည်။ တိတ်ဆိတ်နေသည်။

www.burmeseclassic.com

“ကျွန်ကိုဖုန်းနဲ့ခေါ်ခဲ့တဲ့လူရှိသလား”

စနေကထပ်မံမေးသည်။

“ကျုပ်ဒီမှာပါ”

အသံတစ်သံက စနေနောက်မှပေါ်လာသည်။

၂* စာတ်လမ်းစဉ် (၉) *၂

ဖျတ်ခနဲစနေနောက်သို့ကိုယ်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်
သည်။

လူတစ်ယောက်။

ရိုးရိုးလူတော့မဟုတ်။

သူသည်မိုးကာအင်္ကျီရှည်အနက်ရောင်ကြီးဝတ်ထား
သည်။ အနားကျယ်ဦးထုပ်နက်ကြီးတစ်လုံးကိုမျက်နှာတစ်ဝက်ပုံး
မိအောင်ဆောင်းထားသည်။ သူ့အရပ်ကရှည်ရှည်ပိန်ပိန်ဟုထင်ရ
သော်လည်း ကျစ်လျစ်သောကိုယ်ခန္ဓာပိုင်ရှင်။

“ခင်ဗျားဘယ်သူလဲ”

“အန္တရာယ်ရှင်”

စနေ၏အမေးကိုအဲဒီလူက အသံလေးလေးကြီးနှင့် ပြန်ဖြေသည်။ ဦးထုပ်ကိုမျက်နှာတစ်ဝက်ဝက်ဖုံးအောင်ဆောင်းထား တော့ ဘယ်သူမှန်းမသိပါပေ။

“အန္တရာယ်ရှင် ... ခင်ဗျားပြောတော့ကျုပ်မိတ်ဆွေဆို”

“လူတစ်ယောက်ကိုလိမ်ခေါ်ချင်ရင် ဒီလိုပဲပြောကြတာပဲ”

သူကအသံလေးလေးကြီးနှင့်ပြောပြီး လက်ရိပ်ပြ လိုက်၏။ ဘယ်ကဘယ်လိုမှန်းမသိ စောစောကလူအစအနတောင် မတွေ့ခဲ့သောနေရာများတွင် ဟိုမှဒီမှလူတွေ ပေါ်လာသည်။

အားလုံးပေါင်းလေးယောက်။

သူတို့မျက်နှာတွင်ဘီလူးရုပ်၊ကြောင်ရုပ်၊ကျားရုပ်စ သောအရုပ်မျက်နှာဖုံးတွေ စွပ်ထားသည်။

လက်ထဲတွင်တံတောင်ကျော်ကျော်ရော်ဘာတုတ် လုံးတွေကိုင်ထားသည်။ ကတ်ဂျယ်(CUDGEL) ခေါ်နိုင်ငံခြားရဲတ ချို၊ ကိုင်သောနံပါတ်တွေပင်ဖြစ်၏။

ဒါကိုထောက်လျှင် မိမိအသက်အန္တရာယ်ထက်အနာ

တရဖြစ်စေဖို့ ရည်ရွယ်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟ ... မင်းတို့ဘာကောင်တွေလဲ ... မလွန်လွန်းဘူးလား”

“ကိုစနေထွန်း ... ခင်ဗျားအေးအေးသက်သာအညံ့ခံလိုက် ပါ”

ဦးထုပ်နှင့်လူကဆိုသည်။

“မခံဘူး ... မင်းတို့ငါ့ကိုထိရဲထိစမ်း”

သူကပြန်ဟိန်းဟောက်စဉ် သူ့လိုလေးနှင့်မပြောပဲ တုတ်နှင့်ပဲပြောတော့သည်။

တစ်ယောက်ကပါးစပ်မှအော်ပြီးဝင်ပြေးလာ၍တုတ် နှင့်ရိုက်သည်။

စနေကဘယ်ခြေကွက်ရှေ့ ညာခြေကွက်တက်ပြီး ကိုယ်ညွတ်ရှောင်ပေးသည်။

အဲဒီလူကိုဘာမှမလုပ်နိုင်ခင်နောက်တစ်ဦးကပြေး ဝင်ရိုက်သည်။

စနေကအဲဒီလူတုတ်ချက်ကျအလာမှာလက်နှစ်ဘက် နှင့်တုတ်ကိုင်လက်ကို ဖမ်းဆီးဆုပ်ကိုင်သည်။ လေးကွက်တန်း လျှောက်ရန်၍သူ့ရိုက်အားနှင့်အတူဆွဲပစ်ထည့်လိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

နောက်တစ်ယောက်၏ ဝမ်းဗိုက်ကိုခြေဆန်၍ဘေး
စောင်းကန်ထည့်ပစ်သည်။

အကယ်၍ဘေးကသာကြည့်မည့်သူရှိလျှင် အသည်း
တယားယားနှင့်ရှုပ်ယှက်ခတ်သွားလိမ့်မည်။

“ဈေး ... အပိုင်ချ”

ဦးထုပ်နှင့်လူကဆိုပြန်၏။

သူ့အသံကအားတက်သရောရှိသည်။

ကျန်နေသောနောက်တစ်ယောက်က စနေကို
တုတ်နှင့်ငှေ့ယမ်းလိုက်ရိုက်သည်။

စနေကနောက်ဆုတ်၍တစ်ဖုံ၊ ညွတ်၍တစ်မျိုး၊ တိမ်း
၍တစ်သွယ်ရှောင်သည်။

အဲဒီလူကအော်ဟစ်ကြီးဝါးပြီးတော့စလွယ်ရိုက်အချ
မှာ စနေကဘယ်သို့ကိုယ်ကိုတိမ်းညွတ်ရှောင်သည်။

ရော်ဘာတုတ်ကခေါင်းထက်မှ ဖိုခနဲအဖြတ်စနေက
သူ့ခြေထောက်တစ်ဘက်နှင့်တစ်ဘက်ရန်သူ၏ခြေတွေကို ငှေ့ယမ်း

ရိုက်ဝစ်လိုက်သည်။
ခြေကထိထိမိမိကြီးကို ရိုက်မိသည်။

တစ်ဘက်လူဝုန်းခနဲ လဲပြိုသွားသည်။
စနေကထရပ်ပြီး အဲဒီလူမျက်နှာကိုဝှပ်ခနဲနင်းချပစ်

လိုက်သည်။

အရပ်မျက်နှာဖုံးမှာကွဲကြေသွားသည်။
တစ်ဘက်လူ၏နာကျင်မှုနှင့်အော်သံကဆောက်လုပ်

စပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးထဲမှာ လွှမ်းသွားသည်။

စောစောကလူတွေထလာသည်။

စနေကသူတို့နှင့်ဝေးစေရန်တွဲလောင်းကျနေသော

ကြိုးကိုလက်နှင့်ခိုစီးကိုင်ကာတစ်ဘက်သို့ လွှဲပစ်လိုက်သည်။

ခန္ဓာကိုယ်ကလေထဲအမြောက် ...

ဝုန်း

ကြိုးကောလူပါမြေပေါ်သို့ပြုတ်ကျသွားသည်။ ရန်သူ

ကထောင်ချောက်ဆင်ထားခဲ့တာကိုး။

တင်ပါးနာသွားသည်။ ကျောအောင့်သွားသည်။ သူ

ထရိုကြိုးစားသည်။ သည်အတွင်းသူခေါင်းပေါ်ရော်ဘာတုတ်တစ်
ချက်ကျလာသည်။

ခေါင်းမှာပေါက်ကွဲမတတ်နာကျင်သွားသည်။ မူးဝေ

ပြာမိုက်သွားသည်။ နောက်တစ်ချက်ကသူ့ကိုယ်ပေါ်။
 နောက်ထပ်တစ်ချက်ကသူ့ခေါင်းပေါ်။
 သည်တစ်ခါတော့ မူးရုံမက မျက်လုံးထဲမှောင်သွား
 သည်။ ခေါင်းတစ်ခုလုံးထုံကျင်နာဆင်းသွားသည်။
 သွားပြီ။ ဖလက်၊ ဖလက်။
 စနေပြန်သတိရတော့ သူ့လက်နှစ်ဖက်ရောက်ကိုယ်တို့
 ပါကြီးတွေနှင့်တုပ်ထားသည်။
 သူ့သတိမေ့ခဲ့တာခဏလေးပဲ။
 “မင်း အတော်စွမ်းတဲ့ကောင်ကွာ ... ချီးကြူးတယ် ...”
 ဦးထုပ်နှင့်လူကပြောသည်။ သည်တစ်ချိန်တော့
 အပေါ်စားနေကာမျက်မှန်နက်ကြီးတစ်လက်ကိုတပ်ထားသည်။
 စနေဒေါသဖြစ်နေသည်။
 သူ့ထထိုင်သည်။ တုပ်ထားသောကြီးတွေကြောင့်
 ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ထထိုင်ရသည်။
 “ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ကိုဘာလုပ်တာလဲ၊ ဘာအတွက်လုပ်တာ
 လဲ”
 ဒေါသနှင့်မေးလိုက်သည်။

“မင်းကိုတို့ခိုင်းစရာရှိလို့ပေါ့ ... မင်းနဲ့ဆွေးနွေးမယ်ကွာ”
 “ဘာမှဆွေးနွေးစရာမလိုဘူး ... ခင်ဗျားတို့ဘယ်သူတွေလဲ
 ဆိုတာမေးဖို့မလိုဘူး ... သူ့ခိုးဂျိုးအဓမ္မဉာဏ်တွေနဲ့ကျွန်ုပ်
 ဆွေးနွေးဖို့မရှိဘူး”
 သူ့ပခုံးကိုဦးထုပ်နှင့်လူကတစ်ချက်ပုတ်၍
 “စနေထွန်း ... လိမ္မာလိုက်စမ်းပါ ... မင်းကပညာတတ်
 ပြီးငွေမရှိဘူး ... ရုပ်ကလေးရှိတယ်၊ ဒီတော့ပညာတတ်
 ရုပ်ချောဥစ္စာပေါမဖြစ်ချင်ဘူးလား ... တို့ဆွေးနွေးတာလေး
 ကိုနားထောင်လိုက်ပါကွာ ... သဘောတူတယ်ဆိုလည်း
 တူတယ်ပေါ့ ... မတူဘူးဆိုလည်းမတူဘူးပေါ့ ...”
 စနေလတ်သလောဦးနှောက်ကို အလုပ်ပေးလိုက်
 ၏။
 အဖေပြောဖူး၏။
 လောကတွင်ရောယိမ်းလိုက်၊ ဘာသားယိမ်းလိုက်သည်
 စိတ်အချမ်းသာဆုံးဟုဆိုသည်။
 ဆန့်ကျင်ဘက်သည်ဘဝ၏အပူဆုံးသောအရာ။
 “ကောင်းပြီ ... ဆွေးနွေးမယ်”

www.burmeseclassic.com

“ဒီလိုလုပ်ပါ”

ဦးထုပ်နှင့်လူကပြောပြီးမှ

“ဒီလိုကွဲ့... တို့အလုပ်တစ်ခုလုပ်ထားတယ် ... တို့နောက်ကိုရဲကလိုက်တယ် ... အဲဒီတော့ရဲကိုတို့ကလမ်းလွဲပေးချင်တယ် ... မျက်စိလွဲသွားအောင်ပေါ့ကွာ”

“ဘာတွေလဲ”

“တို့လုပ်ဝန်းကစိန်ခိုးဝိုဏ်းတစ်ခုပဲ ... ခေါင်းဆောင်ကငါပဲ၊ စာချုပ်တစ်ခုပေးမယ်၊ ဝန်ခံလက်မှတ်ရေးထိုးတဲ့စာချုပ်ပါ။ အဲဒီစာချုပ်ထဲမှာမင်းဟာ စိန်ခိုးဝိုဏ်းကိုခေါင်းဆောင်အဖြစ်လုပ်ကိုင်ခဲ့ပြီးရတော့ နောင်တတရားရခဲ့တာမို့ အေးချမ်းစွာနဲ့ဒီတိုင်းပြည်ကထွက်ခွာသွားတဲ့အကြောင်းပေါ့”

“စာချုပ်မှာ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“စာချုပ်မှာမင်းဖြောင့်ချက်ဝန်ခံချက်ပေးတဲ့အကြောင်းနဲ့ အဲဒီအောက်မှာမင်းလက်မှတ်၊ မင်းနာမည်၊ မင်းမှတ်ပုံတင်မင်းလိပ်စာထည့်ပေးရုံပဲ”

“ကြောက်စရာကြီးပါလား ... ကျုပ်ကိုဘလိုင်းကြီးလွှဲချတဲ့စာပဲ ... ကောင်းပြီ ... အဲဒီမှာကျုပ်ကဘာမဆိုညာမဆို

လက်မှတ်ထိုးပြီးဆိုပါတော့ ... ကျုပ်အတွက်ဘာအကျိုးဘာရားရှိမလဲ”

“ဒီစာရွက်ကိုရဲလက်ထဲရောက်သွားချိန်မှာ မင်းသိန်းငါးရာနဲ့ညီမျှတုနိုင်းခြားငွေရမယ် ... မင်းလည်းဒီကတိမ်းရှောင်ထွက်ပြေးပြီးနိုင်ခြားမှာ သွားနေလိုက်ရုံပဲ၊ ပညာတတ်ဖြစ်တဲ့မင်းအတွက် အလုပ်အကိုင်ရမှာပါ”

“ဘယ်ကိုသွားရမှာလဲ”

ပြည်ပနိုင်ငံနှစ်ခုသုံးခုကို ကိုဦးထုပ်ကရေရွတ်ပြသည်။ အမည်မသိတော့ ကိုဦးထုပ်လှုံ့ခေါ်ပါရစေတော့။

“ဆိုတော့မဆိုးလှဘူး၊ ပြည်ပကိုခင်ဗျားတို့ပို့ပေးမလား”

“ပို့ပေးမယ်”

“ပေး စာချုပ်”

“ဟာ ... မင်းအတော်ဦးနှောက်ပြေးတာပဲ၊ အဲဒီလိုမှပေါ့၊ တော်တယ်ကွာ ... ပေးစမ်းဟောစာချုပ်”

ကိုဦးထုပ်ကဝမ်းသာအားရပြောသည်။ လူတစ်ယောက်ကစာချုပ်ကိုယူလာပေးသည်။ စာချုပ်ထဲတွင် ကွန်ပျူတာစာလုံးများနှင့်ကိုဦးထုပ်ပြောသလိုပင် ဝန်ခံစာလုံးတွေရိုက်ထား

www.burmeseclassic.com

သည်။

စနေကထိုးပေးသော စာရွက်တစ်ရွက်မှစာတွေကို

ဖတ်ကာ

“ခင်ဗျားတို့ သိန်းငါးရာနဲ့ညီတဲ့နိုင်ငံခြားငွေပေးမယ်နော် ...
ပြီးတော့ကျုပ်ကိုပြည်ပနိုင်ငံတစ်ခုကိုအန္တရာယ်မရှိအောင်ပို့
ပေးမယ် ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွ ... မလိမ်ပါဘူး”

“ကောင်းပြီကျုပ်လက်မှတ်အပြည့်အစုံထိုးပေးမယ် ...
ဒါပေမဲ့ ဒီလိုကြီးတုပ်ခံရတာကြီးကိုကျုပ်ဘယ်လိုလက်မှတ်
ထိုးပေးရမှာလဲ”

“ဪ ... ဪ ... ဟုတ်ပါရဲ့ ... ဟေ့တစ်ယောက်လား
ပြီးကြီးဖြေပေးလိုက်ကွာ”

ကိုဦးထုပ်၏အပြောကြောင့်တစ်ယောက်ကကိုယ့်
နှင့်လက်ကိုတုပ်ထားသောကြီးများကိုလာဖြေပေးသည်။

“ကဲ ... ပေး ... ဘော(လ်)ပင် ... ခင်ဗျားတို့ကတိတည်
စေနော် ... သိန်းငါးရာနဲ့ညီမျှတဲ့နိုင်ငံခြားငွေဆိုတော့လည်း
မနည်းပါဘူး”

အားရကျေနပ်သံနှင့်စနေကဆိုပြီးသော် ကိုဦးထုပ်
ပေးလိုက်သော အပေါစားဘော(လ်)ပင်ကို လှမ်းယူသည်။

စာကိုသေသေချာချာဖတ်ကြည့်ပြီးနောက်တစ်ချက်
အသံထွက်အောင်ရယ်လိုက်သည်။

အဲဒီနောက်တော့လက်တွင်ကိုင်ထားသော ဝန်ခံစာ
ရွက်ကိုဆတ်ခနဲ ဆတ်ခနဲအစိပ်စိပ်အမွှာမွှာဆုတ်ဖြုတ်လိုက်၏။

“ဟာ ... မင်းအတော်လူပါးပါလား”

“ကျုပ်ကိုအရူးမအောက်မေ့နဲ့ ... ခင်ဗျားတို့ကသာလူပါး
ဝတာ ... ကျုပ်ကိုဘာမသိညာမသိနဲ့လူရိုးကသူနဲ့ဖြစ်
အောင်လုပ်ခိုင်းတဲ့ ... လူတွေ ... ကဲ ... လာကြစမ်း”

ဘော(လ်)ပင်ကိုလက်နက်တစ်ခုလိုပဲ အားကိုး
အားထားဆုပ်ကိုင်သည်။ စိန်ခေါ်သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် မဆင်မှတ်တာဝင်လာ၏။

ဖျောင်းခနဲဒုတ်ခနဲအသံတွေကြားသည်။

“အား”

“အမလေး”

ညည်းသံအော်သံတွေ။

“ဟာ”

စနေအသံထွက်သွားသည်။ မိန်းကလေးတစ်ဦးသည် ဘေ့(စ်)ဘောရိုက်တံကြီးတစ်ခုကို စုံကိုင်ပြီးတွေ့ရာလူကို အားပါးတရရိုက်နှက်နေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

သူမသည်စနေတစ်သက်ဘယ်လိုမှ မစဉ်းစားမထင်မှတ်ခဲ့သော ထက်အာကာဇော်ပင်။

ထက်အာကာဇော်သည် ဆံပင်များကိုနောက်တွင် စုစည်းထားသည်။ စပိုရှပ်နှင့်တက်ထရက်(စ်)အပျော့စားဘောင်းဘီစကတ်ကိုဝတ်ထားသည်။

အဝေးကကြည့်လျှင် စကတ်နှင့်တူပြီး အနီးကပ်ကြည့်မှဘောင်းဘီဖြစ်နေသည့်ဘောင်းဘီစကတ်ပဲ။

လူသုံးယောဂ္ဂင်လဲကျသွားသည်။

စနေကစိတ်တိုနှင့်မိုးကာဝတ်ကိုဦးထုပ်ကို လက်တွင်းရှိဘော(လ်)ပင်နှင့် တအားဆောင့်ထိုးလိုက်သည်။

“အမယ်လေး ... အား”

မိုးကာအင်္ကျီကိုဖောက်ပြီးဘော(လ်)ပင်အသွားက အဲဒီလူ၏လက်မောင်းထဲနစ်ဝင်သွားသည်။ ကိုဦးထုပ်မှာအသံကုန်

အော်လိုက်ပြီးထွက်ပြေးတော့သည်။

သူ့နောက်သို့ဘယ်သူမှမလိုက်မိပါ။

“အစ်ကို ... အစ်ကိုဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

စိုးရိမ်မကင်းလေသံလေးနှင့် ထက်အာကာဇော်က

မေးသည်။

စနေကသူ့ခေါင်းကိုစမ်းသည်။

ငုံးဥသာသာလောက်ရှိသော အဖုနှစ်ခုကိုခေါင်းတွင်

စမ်းမိ၏။

“ဒီကောင်တွေတီးထည့်ခဲ့တာလေ ... ဒါထက်ညီမအာကာကဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ”

“အာကာလည်း စုံထောက်တစ်ပိုင်းဖြစ်နေပြီ အစ်ကိုကို လုပ်ကြံမယ်ဆိုတာသိလို့လိုဏ်လာတာ ... ”

ပြောပြီးလဲနေသူတွေကိုကြည့်၍

“ဒီကောင်တွေဘယ်သူတွေလဲ မသိဘူး ... ကဲ အစ်ကိုရေပြေးကြစို့ ... ဟိုပြေးသွားတဲ့ကောင်ကသူ့လူတွေခေါ်ပြီးလာရင်”

စနေကအာကာလက်ကလေးကို ဆွဲကာအပြင်သို့

ထွက်လာသည်။ အာကာကို ကျေးဇူးတင်မဆုံးပါ။

အပြင်တွင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ရပ်ကွက်ဦးစီးလူကြီးများနှင့် တုတ်ခါးကိုင်းထားသော ရပ်ကွက်သားတွေကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်။

သူတို့က မေးမြန်းသည်။

သူတို့အထဲတွင် ကိုကျော်အောင်ကိုလည်း ပါရှိ၏။

“ကိုကျော်အောင်က ကျွန်မနဲ့လမ်းမှာတွေ့လို့ သူ့ကိုအကျိုးအကြောင်းပြခေါ်လာတာ”

ထက်အာကာဇော်က စနေကိုပြောပြ၏။

ရပ်ကွက်လူတွေမေးတာကို စနေရောထက်အာကာဇော်ကပါ တိုတိုတုတ်တုတ်ဖြေကြသည်။

စနေကို ရန်ပြုသူများအား ရပ်ကွက်ကဖမ်းဆီးစဉ် ထက်အာကာဇော်တို့က ကိုကျော်အောင်ကိုလက်ရိပ်ပြသည်။

သူတို့က တက္ကစီကားနှင့်ပင်ပြန်သည်။

ရန်ကုန်ထဲရောက်သော်ညနေသုံးနာရီထိုးနေပြီ

လမ်းတွင်စကားမပြောကြ။

မြောက်ဥက္ကလာရှိထက်အာကာဇော်အိမ်သို့ ဦး

စွာပို့သည်။ ထက်အာကာက တက္ကစီခင်းထောင်ကိုပေးတော့ကိုကျော်အောင်က ငြင်းပယ်သည်။

ကူညီတာပါဟုဆို၏။

စနေက ထက်အာကာဇော်နှင့်အတူသူမ၏အိမ်ရှေ့မှာပဲဆင်းသည်။

သူ့အားဝင်ရောက်ကယ်ဆယ်သောထက်အာကာဇော်

ကိုကျေးဇူးစကားတွေထပ်မံပြောပြီး

“တို့တော့ညီမကိုဘယ်လိုကျေးဇူးဆပ်ရမှန်းတောင်မသိတော့ဘူးကွာ”

“သူတို့ကိုအစ်ကိုမှတ်မိလား”

“သုံးယောက်ကမျက်နှာဖုံးရုပ်တွေစွပ်ထားတယ် သူတို့ကိုခေါင်းဆောင်တဲ့လူက မိုးကာကြီးချိုပြီးမျက်နှာတစ်ဝက်ကိုဦးထုပ်ဆောင်းထားတဲ့ပြင်မျက်မှန်နက်ကြီးတပ်ထားလိုက်သေးတယ် ... တို့ကဘယ်လိုလုပ်မှတ်မိမှာလဲ”

“အစ်ကိုမမှတ်မိပေမယ့် အဲဒီမိုးကာနဲ့ဦးထုပ်နဲ့လူကိုထက်အာကာဇော်ကသိတယ်”

“သိတယ် ... ဟုတ်လား ... ဘယ်လိုသိတာလဲ”

www.burmeseclassic.com

“သူကအာကာရဲ့ ကွာရှင်းထားတဲ့လင်ယောက်ျားဟောင်းကိုပါချစ်လေ”

❀ စာတ်လမ်းစဉ် (၁၀) ❀

• စနေသည်သူမကိုအံ့ဩသောမျက်နှာနှင့်ကြည့်သည်။
 မချောလေးကအိမ်ဘက်သို့လျှောက်သွားသည်။
 အိမ်တံခါးကိုသော့ဖွင့်နေစဉ် စနေကသူမကိုအိမ်လိုက်သွား၍
 “တစ်ပိုင်းတစ်ခွဲစကားမဖြတ်နဲ့လေ ... သိချင်တာလေးတွေ
 ပြောဦးမှပေါ့”
 “ဘာသိချင်သလဲ”
 သော့ကိုဖွင့်ရာမှရပ်တန့်၍ လှည့်ပြီးမျက်ခုံးနက်နက်
 ကလေးကိုချီကာမေးသည်။

www.burmeseclassic.com

“ဒီပါချစ်ဆိုတဲ့ကောင်ကို ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“ဒီမနက်ပိုင်းမှာအံ့ရက်တွေမူးပြီးရောက်လာ အဟဲ ... သူ့
အလုပ်ရပြီတဲ့ ...
သူ့ကိုပြန်ပေါင်းပါဆိုပြီးငွေတွေထုတ်ပြတယ်။ အာကာက
သူ့ကိုယုံတာမဟုတ်ဘူး ... သူ့ကိုအစ်အောက်မေးတော့ လူ
တစ်ယောက်ကသူ့ကို ကြိုတင်ငွေတွေပေးပြီး စနေထွန်း
ဆိုတဲ့ လူကိုဖမ်းပါစာချုပ်တစ်ခုဒါမှမဟုတ် စာရွက်တစ်ခုမှာ
သူတို့လိုချင်တဲ့လက်မှတ်ထိုးခိုင်းပါ။ မရရင်ရတဲ့နည်းနဲ့လုပ်
ပေးပါပြောလို့ သူ လက်ခံလိုက်ရတာတဲ့”

“ဒါနဲ့အာကာကသူ့နောက်နောက်ယောင်ခံလိုက်တယ်ဆို
ပါတော့”

“ဟုတ်တယ်”

“ရှင်းပါတယ်”

ပြောပြီးသူ့အားပါချစ်က အဓမ္မလက်မှတ်ထိုးခိုင်းပုံ
တွေပြောပြသည်။ ထက်အာကာဇော်ကနားထောင်၍

“ဒါဟာ ရဲပိုင်တဲ့မှုခင်းပဲ၊ရဲကိုတိုင်ရမယ်”

“ဒါဆို အာကာကယောက်ျားပါချစ်ကိုဖမ်းတော့မှာပေါ့”

အာကာ၏အမည်ကိုပဲသုံးသည်။ ညီမဆိုသောနာမ်
စားကိုမသုံးပါတော့။

“အာကာကသူ့ကိုမှ သံယောဇဉ်မရှိပဲ”

“သံယောဇဉ်မရှိပေမယ့် ချစ်တော့ချစ်တယ်မဟုတ်လား
အာကာ”

“ဪ အစ်ကိုရယ် ... သံယောဇဉ်မရှိပါဘူးဆိုမှဘယ်လို
လုပ်ချစ်တော့မှာလဲ ... မကြားချင်ဘူးအစ်ကိုရာ”

ပြောပြီးသောခလောက်ကိုဖြုတ်၊ မျောက်လက်ကိုဆွဲ
ဖယ်ကာ အိမ်ထဲဝင်သွားသည်။ နှုတ်မှလည်းလှည့်မကြည့်ပဲ

“အစ်ကို ... အိမ်ထဲဝင် ... တစ်ခုခုတိုက်မယ်”

“မဝင်တော့ဘူး ... မေမေတို့ဆီသွားမယ် ... စပါးကြီးသံညီး
ခြေမရတော့တဲ့အကြောင်းသွားပြောမယ်”

ဘတ်(စ်)ကားပဲစီးရသည်။

မေမေတို့အိမ်ရောက်တော့ ရင်ထဲထိတ်သွားသည်။

ဖေဖေနှင့်ဦးမင်းနွယ်စကားများနေသည်။

“အခြေအမြစ်မရှိတဲ့အလုပ်တစ်ခုကိုကလိန်လို့စွပ်စွဲတာ
တော့သိပ်မကောင်းဘူးဦးမင်းနွယ် ... မဟုတ်ရင်စနေက

www.burmeseclassic.com

ခင်ဗျားကိုဂုဏ်သရေထိခိုက်မှုနဲ့ ပြန်တရားစွဲမှာဗျ ... နော”
“စွဲလည်းကျုပ်ဂရုမစိုက်ဘူး ... ခင်ဗျားကိုလည်း အလုပ်
ဖြုတ်လိုက်ပြီ”

“ဖြုတ်ချင်လည်းဖြုတ်ဗျာ ... ကျုပ်အဖေအလုပ်ဖြုတ်လည်း
ကျုပ်ရှာကျွေးနိုင်ပါတယ်”

စနေကဦးမင်းနွယ်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်ပြီးသော်
“ကျုပ်ခင်ဗျားစိန်တွေကိုပြန်မလျှော့နိုင်ဘူး၊ကလိန်ကျတာက
ခင်ဗျားသမီးကိုစိန်အတုတွေအစကတည်းကဆင်ပေးထား
ခဲ့ပြီးကျုပ်ကပြန်ပေးမှအတုတွေလို့ပြောတဲ့ကလိန်ခြံကြီး ...
ခင်ဗျားစိန်တွေကိုပြန်မပေးလို့အမှုဖွင့်ချင်ဖွင့် ... ကျုပ်ရဲနဲ့
ရင်ဆိုင်ဖို့အဆင်သင့်ပဲ ဦးမင်းနွယ်”

“ဒါဆိုရင်မင်းရဲလက်ထဲအပ်မယ်”

“ခင်ဗျားအပ်ဖို့တောင်မလိုဘူး ... ကျုပ်ကိုကျုပ်အပ်မယ်
ခင်ဗျားနဲ့အတူရဲစခန်းသွားမယ်”

သည်လိုနှင့်နီးရာရဲစခန်းသို့ သူတို့ရောက်သွား၏။
ဖေဖေပါပါသည်။ မေမေကတော့ငှက်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

စနေကိုစိန်အတုလုပ်မှုနှင့်ဦးမင်းနွယ်ကတိုင်ချက်ဖွင့်

သည်။ သူနှင့်သင်းယုံမင်္ဂလာဆောင်ပုံ၊ မင်္ဂလာဆောင်တွင် ဦးမင်း
နွယ်တို့လင်မယားကစိန်ထည်များကို သူတို့သမီးအားဆင်မြန်းပေးပုံ၊
သုံးပါတ်လောက်ကြာပြီးမှ ထိုစိန်ထည်များကို သင်းယုံကအပ်ခိုင်း၍
မိမိကသွားအပ်ရာ မနက်အပ်ပြီးညနေကျမှစိန်အတုတွေပါဟု ဦးမင်း
နွယ်တို့က ပြောပုံများကိုပြန်ပြောအစစ်ခံသည်။

စခန်းမှူးကစနေပြောတာတွေကိုလိုက်ရေးသည်။
ဦးမင်းနွယ်ကိုမေးစရာရှိဆက်မေးသည်။ ပုဒ်မတပ်
သည်။ ပစ္စည်းအလွဲသုံးစားလုပ်မှုပုဒ်မ။

ထိုသည်နောက်စနေကို အချုပ်ခန်းထဲသွင်းလိုက်
ကြ၏။ အချုပ်ခန်းထဲတွင်စနေတစ်ယောက်ပဲရှိနေသည်။

စနေကဦးမင်းနွယ်ကိုပဲကျိန်ဆဲနေသည်။

ဖေဖေကစနေအားအားမငယ်ဖို့နှင့်သူ့ရှေ့နေသို့သွား
မည်။ အာမခံနှင့်ရအောင်ထုတ်မည်ဟု အားပေးစကားပြောကြား
သည်။

စနေစိတ်အားငယ်ခြင်းနတ္ထိ။
အသွားရှိလျှင်အပြန်ရှိသည်။ အရှုပ်ရှိလျှင်အရှင်းရှိ
သည်။

www.burmeseclassic.com

ယခုကိစ္စသည် ဥပဒေအတိုင်းရှင်းလျှင်အမှန်ကိုသိရ
ချိမ့်မည်။ မိမိဘက်မှရှင်းရှင်းကလေးနှင့်မှန်နေတာပဲ။

စနေကဥပဒေကိုပဲအားကိုးသည်။

သင်းပျံ့ကလာရောက်တွေ့ဆုံခြင်းမရှိပါ။ သူလာ
တာကိုလည်းစနေကအလိုမရှိပါ။

အားလုံးကိစ္စတွေပြီးလျှင်တော့ အပြီးအပိုင်ကွာရှင်း
တော့မည်ဟု စနေကဆုံးဖြတ်ထားသည်။

အပြင်တွင်မိုးရွာသည်။ မိုးရွာသံတို့ကိုစခန်းထဲရှိ
အချုပ်ခန်းထဲမှ စနေကြားနေရသည်။

မိုးတိတ်သွားသည်။

ညို့ခိုင်းသောမိုးတိမ်သံတို့ကြောင့် စနေတို့ရဲစခန်း
တွင်းသို့ အလင်းအားကညို့ညို့ခိုင်းခိုင်းပဲ ရှိနေ၏။

အချုပ်ခန်းထဲတွင် ဂူးထောင်ပြီးနံရံကိုမှီကာစဉ်းစား
ချင်ရာစဉ်းစားနေသော စနေသည် သူ့အမည်ကိုခေါ်သံကြားမှစဉ်း
စားခြင်းကိုရပ်တန့်လိုက်၏။

မော်ကြည့်လိုက်သည်။

အံ့အားသင့်သွားသည်။

အံ့ဩတွေဝေစွာသူ့မျက်လုံးတွေကို မယုံနိုင်သကဲ့သို့
တစ်နေရာတွင်စိုက်ကြည့်နေသည်။

သူကြည့်ရာက အချုပ်ခန်းရှေ့တွင်ပင်ဖြစ်ပြီး လူနှစ်
ယောက်ရပ်နေသည်။ တစ်ယောက်ကတုကိုကျော်အောင်။ နောက်
တစ်ယောက်ကထက်အာကာဇော်။

ကိုကျော်အောင်သည်ရဲအုပ်အဆင့်ရာထူးနှင့် ယူနီ
ဖောင်းအပြည့်ဝတ်ထားသည်။ မျက်နှာကစနေထွန်းကိုပြီးကြည့်နေ
သည်။

အိပ်မက်မက်နေသူမာ စနေကကိုကျော်အောင်ကို
မျက်လုံးတွေပြန်ကြည့်ရင်းက

“ဟာ ... အစ်ကို”

“ပျော်နေသလား ကိုစနေထွန်း”

“ဟာ ... အစ်ကိုကလည်းဗျာ ... ကြံကြံဖန်ဖန်”

“ခင်ဗျားစိတ်ညစ်သွားလိမ့်မယ် ... ဆောရီးပဲ။ ကျွန်တော်
နည်းနည်းနောက်ကျသွားတယ်ဗျာ ... ဒီထက်အာကာဇော်
ကိုဝင်ခေါ်နေလို့”

“ကျွန်တော်အဖြစ်ကတော့ အစ်ကိုမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ အစ်ကို

www.burmeseclassic.com

ကကျွန်တော်ဒီမှာရှိမှန်းဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ ... ပြီးတော့ အစ်ကို ခုလို”

“ကျွန်တော့်ဌာနဆီ ဒီရဲစခန်းကစခန်းမှူးကဖုန်းဆက်တယ် ဗျ ... ခင်ဗျားတစ်နေ့ဒီစခန်းကိုရောက်လာမယ်ဆိုတာကို တွေးထားမိလို့ ဒီကစခန်းမှူးကိုကြိုတင်ပြောထားနှင့်တယ်”

“ဘာတွေလဲအစ်ကိုရာ ... အစ်ကိုကရဲအရာရှိကိုး”

“ကျွန်တော်ကမူခင်းရဲတပ်ဖွဲ့က ရဲအုပ်ကျော်အောင်ပါဗျ ... ကဲ ... ခင်ဗျားအပြင်ထွက်လာအုံး”

ရဲတစ်ဦးကအချုပ်ခန်းတံခါးကိုဖွင့်ပေးသည်။

“အစ်ကို”

“ညီမ ... အာကာ”

ထွက်လာသောစနေကို ထက်အာကာဇော်ကကြင် နာမှုလေသံ၊ကရုဏာမျက်နှာလေးနှင့်ကြည့်ပြီး လက်မောင်းတွေကို ပြေးကိုင်သည်။

စနေကထက်အာကာဇော်၏လက်မောင်းပြည့်ပြည့် ကလေးတွေကိုစုံကိုင်ကာ

“အာကာလိုက်လာတယ် ... ဝမ်းသာလိုက်တာညီမရယ် ...

တို့အဖြစ်တော့ညီမမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ”

“စိတ်မကောင်းပါဘူးအစ်ကိုရယ် ... ဒီကကိုအောင်ကျော် အစ်ကိုက အာကာဆီလိုက်လာတယ်၊အစ်ကိုဒီအချိန်ဘယ် မှာရှိမလဲပေါ့၊ အာကာလည်းပါချစ်ပြောစကားတွေကြောင့် ကြိုရာမရဖြစ်နေတုန်းအစ်ကို အဲ ... ဆရာကျော်အောင် ရောက်လာတော့အကျိုးအကြောင်းပြောပြပြီး ဟိုအိမ်ပျက် ကြီးမှာလာကယ်တာအစ်ကိုရဲ့”

သူတို့စခန်းထဲက အမှုလက်ခံစားပွဲတွင်ထိုင်မိကြ၏။

စီးကရက်သောက်နေသော စခန်းမှူးကိုကျော်အောင်က အလေး ပြု၏။

စခန်းမှူးကပြန်ပြုပြီး ...

“ကဲ ... ဆရာကျော်အောင်အမှုကို လိပ်ပတ်လည်အောင် ပြောပေတော့”

ဆရာကျော်အောင်က စနေတို့နားလည်အောင်ရှင်း ပြသည်။

“ဒီအမှုမှာ တရားခံကိုစနေထွန်းမဟုတ်ပါဘူး၊တကယ်တ ရားခံအစစ်ဖြစ်မယ့်လူတွေက ဦးမင်းနွယ်နဲ့ကိုထက်မိုးဦးပါ။

www.burmeseclassic.com

သူတို့ကကမ္ဘာစိန်တုဂိုဏ်းတစ်ခုနဲ့ ပေါင်းပြီးနိုင်ငံခြားကစိန်
တုတွေကိုတစ်ဘက်နိုင်ငံတစ်ခုကနေပြီး ကျွန်တော်ကိုနိုင်ငံ
ထဲခိုးသွင်းတယ်။ အဲဒါကိုခံရတဲ့ကျွန်တော်တို့ဆီက ကျောက်
မျက်ရတနာကုန်သည်တစ်ဦးက ကျွန်တော်တို့ကိုတိုင်တယ်
ကိုစနေထွန်း”

“ဒီအမှုကိုကျွန်တော်တို့ကလျှို့ဝှက်ကိုင်ရတယ်။ အမှုတွေကို
ကိုင်ရတာ ကျွန်တော်ပဲ။ ဒါကြောင့်ကျွန်တော်ကဦးမင်းနွယ်
ရဲ့လှုပ်ရှားမှုတွေကိုစောင့်ကြည့်နေဆဲမှာ သူ့သမီးက
ထက်မိုးဦးနဲ့ငြိတွယ်ပြီး လူမှုရေးကိစ္စတစ်ခုဖြစ်တယ်။
ထက်မိုးဦးကတစ်ဘက်နိုင်ငံမှာသူမိန်းမရှိနေတော့ သင်းဖွဲ့
ကိုမယူရဲဘူး။ စိန်တုတွေကိုဒီနိုင်ငံထဲအဆက် အသွယ်
လုပ်ကိုင်ပေးနေတဲ့ ထက်မိုးဦးကိုလည်း ဦးမင်းနွယ်က
ကလန်ကဆန်မလုပ်ရဲဘူး။ သူ့မှာကောသုမိသားစုတွေ
ထက်မိုးဦးကြောင့် ချမ်းသာနေကြတာကိုး။ ဒီအတွင်းသူတို့
ကိုကျွန်တော်တို့ရဲ့အဖွဲ့က ခြေရာခံမိပြီဆိုတာ ရိပ်မိတယ်။
ထက်မိုးဦးကအကြံဉာဏ်ပေးပုံရတယ်။ ကြားခါးစာခံတရား
ခံရှာဖို့ဒီတော့ရိုးသားတဲ့မိသားစုကို ဦးမင်းနွယ်ကသူ့သမီး

ရဲ့လူမှုရေးကောစိန်တုဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်လုပ်ဖို့အတွက်ပါ
သွေးဆောင်ဖြားယောင်းပြီး နားလှဲ့ပါးလှဲ့လုပ်ခဲ့တယ်လေ”

သူကခဏလောက်နားသည်။

တအံ့တဩမျက်နှာနှင့်နားဝဲထောင်နေသောစနေက
“ကျွန်တော်အဲဒီလို ဖြစ်မယ်လို့တောင်မထင်မိဘူးဗျာဆက်
ပြောပါအုံး ... ”

“စဉ်းစားရင်တော့ခင်ဗျားက သူ့လက်အောက်ကလူဆို
တော့အသုံးချခံပေါ့ဗျာ ... မအာကာဇော်ခင်ဗျားအုတ်ကို
အကြောင်းခင်ဗျားရှေ့မှာ ပြောရတာတော့မျက်နှာပူတယ်။
တကယ်တော့ခင်ဗျားအစ်ကိုကော ဦးမင်းနွယ်ပါ မကောင်း
ဘူးဗျ”

“ကျွန်မလည်းမျက်နှာပူပါတယ်ဆရာရယ် ... ဒီအကြောင်း
တွေကျွန်မမသိခဲ့ရိုးအမှန်ပါ ... ကျွန်မကမူကြိုကျောင်းလေး
ဖွင့်ပြီးကလေးတွေကိုပဲ အာရုံစိုက်ခဲ့တာပါ”

“ကျွန်တော်သိပါတယ် ... ဦးမင်းနွယ်နဲ့ထက်မိုးဦးကလူ
လည်လုပ်ပြီးသင်းပျံ့နွယ်ကို ပြောင်ပြောင်ပြောပြီး စနေ
ထွန်းနဲ့ပေးစားခဲ့တယ်။ မိဘတွေကကိုစနေထွန်းနဲ့ သဘော

တူခဲ့တော့လည်း ကိုစနေထွန်းကသားလိမ္မာအဖြစ် သင်းပျံ့
ကိုလက်ထပ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ အဘိုးကြီးနဲ့ထက်မိုးဦးအတွက်
ပိုအကွက်ဝင်သွားခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့်နဂိုရ်ကတည်းက အတု
ဖြစ်နေတဲ့စိန်တွေကို သူကအတုပါဆိုပြီး ကိုစနေထွန်းကို
နှိုက်စားလုပ်ခဲ့တာပဲ။ ကျွန်တော်ကလည်းခင်ဗျားနဲ့ဆုံခဲ့
တယ်။ နောက်ခင်ဗျားရှင်းပြတာတွေနားထောင်ပြီး ခင်ဗျား
တော့မလွယ်တော့ဘူးဆိုတာသိလို့ ခင်ဗျားကိုရဲ့ အဖမ်းခံ
ခိုင်းခဲ့ဟာ၊ ဒီအတွင်းခင်ဗျားကို သူတို့ကစိန်အတု ဂိုဏ်းခေါင်း
ဆောင်အဖြစ်နားလှည့်ပါးလှည့်နဲ့စာရွက်မှာ လက်မှတ်
ထိုးခိုင်းတယ်။ ခင်ဗျားကိုသတ်ပဲသတ်မလား၊ တကယ်ပဲ
နိုင်ငံခြားပို့မလားဆိုတာတော့ သူတို့ဘာသာသူတို့ သိမယ်”
“ဒါဆိုတာလို့မဖမ်းသေးလဲ”
“ဖမ်းတယ်ဆိုတာလွယ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့မှာမသင်္ကာ
နဲ့ဖမ်းနိုင်တယ်။ အဲဒီမသင်္ကာတာထက်တကယ်ပြစ်မှုကျူးလွန်
သူကို လက်ဆုပ်လက်ကိုင်သက်သေသက္ကာယနဲ့ဖမ်းတာက
ပိုပိုင်တယ်”
“သူတို့ကို ဖမ်းဖို့သက်သေသက်ကာယက ကျွန်တော်ရှိလေ

ဆရာကျော်အောင်ရဲ့”

လေးစားမှုဖြင့် စနေကဆရာလို့ထည့်သုံးသည်။

www.burmeseclassic.com

❖ ဇာတ်လမ်းစဉ် (၁၁) ❖

“ခင်ဗျားကစိန်အတုဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်ဟာ ဦးမင်းနွယ်နဲ့
ကိုထက်မိုးဦးပါလို့ ဘယ်လိုသက်သေပြမလဲ”

သည်စကားကြောင့်စနေိုင်သွားသည်။ ဘေးမှနား
ထောင်နေသူ စခန်းမှူးကလည်းခေါင်းညိတ်၏။ ထိုစဉ် စနေခေါင်း
ထအဲအတွေးဝင်လာ၏။

“တစ်ခုတော့ပြောချင်တယ်”

“ဘာလဲ ကိုစနေထွန်း”

“ဒီလိုပါ ... ဆရာကျော်အောင် ... ကျွန်တော့်ကိုတောင်

ဒဂုံဘက်မှာဖမ်းပြီးတွေ့တဲ့လူတွေထဲမှာ သုံးယောက်ကိုဖမ်း
မိတယ်မဟုတ်လား ... အဲဒီလူဆိုးသုံးကောင်ကိုစစ်လိုက်ရင်
သူတို့ကိုခိုင်းတဲ့လူဟာ ဘယ်သူဆိုတာသိလာမှာပဲဒီတော့
ဒီလူကိုဖမ်းလိုက်ရင်ပွဲပြီးပြီပေါ့ဗျာ”

“ကျွန်တော်စဉ်းစားမိခဲ့ပါတယ်ကိုစနေထွန်း ... အဲဒီသုံးဦး
လုံးကိုသူတို့ကိုဖမ်းထားတဲ့စခန်းမှာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်
သွားတွေ့ပြီးစစ်ဆေးချက်ယူခဲ့တယ် ... သူတို့ကလည်းပြော
ပါတယ်”

“ဘယ်လိုပြောသလဲ”

“သူတို့ကိုခိုင်းတဲ့လူဟာ ဘယ်သူဆိုတာအတိအကျမပြော
နိုင်ဘူးတဲ့ ... ခင်ဗျားတွေ့ခဲ့သလိုပဲ အဲဒီလူကဦးထုပ်ကို
မျက်နှာတစ်ဝက်မမြင်အောင်ခပ်စိုက်စိုက်ဆောင်းထားတယ်။
နေကာမျက်မှန်နက်ကြီးလည်းတပ်ထားတယ်တဲ့၊ သူတို့ကို
တွေ့ဆုံခိုင်းတာတောင် မီးရထားခုံးကြီးတစ်ခုရဲ့အောက်မှာ
တွေ့ဆုံခိုင်းတာတဲ့ ... ဘယ်သူဆိုတာသူတို့မသိကြဘူး ...
ဒီလိုခိုင်းတဲ့အတွက်တစ်ယောက်ကိုငါးထောင်စီရတယ်တဲ့၊
လက်ငင်းတော့စရံတဝက်ဆီပဲရသေးတယ်တဲ့ဗျာ”

“အင်း ... စိတ်ပျက်စရာကြီး ... ဟာ ဟုတ်ပြီ ... ကြည့်
စမ်းအဓိကအချက်ကိုမေ့နေပြီ ... ယောက်မခါးကိုထိုးရှာ
သလိုဖြစ်နေပြီ ... ”

“ဆိုပါဦး”

ပြောသည့်သူ့ကို ကိုကျော်အောင်က အကဲခတ်
သည်။

စနေကဘေးတွင်တစ်လုံးမှဝင်မပြောပဲနားထောင်
နေသူထက်အာကာဇော်ကို အားနာသောအကြည့်နှင့်ကြည့်သည်။

ထက်အာကာဇော်က ထိုအကြည့်ကိုနားလည်
သည်။ သူမကသက်ပြင်းချ၍

“ဆရာ ... ကိုစနေထွန်းပြောတာ ကျွန်မရိပ်မိပါတယ်။
ကျွန်မလည်းပြောမလို့ပဲ ... တကယ်တော့ကိုစနေထွန်း
ကိုဖမ်းတဲ့လူ ... အဲ ... ခေါင်းဆောင်တဲ့လူဟာ ကိုပါချစ်ပဲ”

ထိုစကားသည် ကိုကျော်အောင်ကိုအံ့အားသင့်သွား
စေသောစကားဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုဗျ ... ခင်ဗျားယောက်ျား ... ဟုတ်လား”

“ဆရာနဲ့ကိုစနေထွန်းကို ကယ်ဖို့ပြောစဉ်က ကျွန်မ

www.burmeseclassic.com

သူ့ကိုထည့်မပြောခဲ့ဘူး ... ကျွန်မကလည်းသူ့ကိုဒုက္ခမရောက်စေ
ချင်လို့လူတစ်ဦးဆိုတာပဲပြောခဲ့တယ် ... တကယ်တော့ ကိုပါချစ်
က ကျွန်မကိုပြောခဲ့လို့ ကျွန်မကဆရာ့ကိုပြောပြီးကိုစနေထွန်းကို
ကယ်နိုင်ခဲ့တာပါ။အဲဒီကယ်တင်ရာမှာ ကျွန်မကိုသူတွေ့တော့ခုခံ
တိုက်ခိုက်ခြင်းမရှိပဲတစ်ခါတည်းထွက်ပြေးသွားတယ်။ တခြားလူဆို
ရင်ကျွန်မကိုတိုက်ခိုက်မှာပေါ့။”

“သေချာရဲ့လား မအာကာ”

“သေချာပါတယ်ရှင်”

“ဘာကြောင့်ခင်ဗျားထုတ်ပြောတာလဲ”

“ဆရာတို့ပြောထားတယ်မဟုတ်လား ... ရာဇဝတ်မှုခင်း
မှာလျှို့ဝှက်မထားကောင်းဘူး ... လျှို့ဝှက်ရင်ရာဇဝတ်မှု
အားပေးရာရောက်ပြီး ရဲကအဲဒီလူကိုတရားစွဲဆိုနိုင်တယ်လို့
ဆရာတို့ပြောထားတာတွေရှိတယ် ... မူခင်းဝတ္ထုတွေ၊ရံ
ထောက်ဝတ္ထုတွေ၊လျှို့ဝှက်ရင်ခုန်ဝတ္ထုတွေမှာလည်း ဖတ်
သူကိုပညာပေးအဖြစ်ရေးထားတာ ကျွန်မဖတ်ဖူးသိဖူးလို့ပဲ၊
ပြီးတော့ ကျွန်မကမဟာဝိဇ္ဇာတန်းသူဆိုတော့ ရဲကိုတယ်လို့
ကူညီရမလဲဆိုတာသိတယ်”

“အားပါး ... ကိုယ့်ညီမလေးကတယ်အပြောပါတာပါပဲလား
ကောင်းတယ် ... ကောင်းတယ် ... အခုလိုသိရတော့သဲ
လွန်စရာသွားပြီ”

“ကြိုက်တယ်ဗျာ”

ကိုကျော်အောင်စကားအဆုံးစနေကပါဝင်ထောက်
တော့ သူ့စကားကိုထက်အာကာကတစ်မျိုးတွေ့မိဟန်နှင့် မျက်နှာ
ကလေးမထားတတ်အောင်ဖြစ်သွားသည်။

“ဒါဆိုဒီကောင်ကို ဖမ်းပေါ့”

စခန်းမှူးကစိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောပြီးတဆက်
တည်းပင်

“နယ်မြေမှူးကိုကျွန်တော်အစီရင်ခံလိုက်မယ် ... ကျွန်တော့်
ဆီကရဲဝန်ထမ်းတွေကို လိုသလောက်ခေါ်သွား ... နယ်
မြေမှူးကလည်းခွင့်ပြုမှာပါပဲ”

“ဒီလိုဆိုပါချစ်ကို ဖမ်းရလိမ့်မယ်”

ကိုကျော်အောင်က အာကာဘက်ခေါင်လှည့်၍
“မအာကာကျွန်တော်တို့ကိုကူညီပါ ... ပါချစ်ဘယ်မှာနေ
တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိမှာပါပဲ”

ထက်အာကာဇော်သက်ပြင်းချသည်။

“ခင်ဗျားပြောသလို ပါချစ်ကခေါင်းဆောင်ဆိုတော့ သူ့ကို ဖမ်းမိရင်စိန်တုဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်တွေကိုလည်း ဖမ်းမိမှာပဲ”

“ဟုတ်တယ်အာကာ ... ဒါလေးတစ်ချက်ကတော့ ကိုယ် တို့ကိုကူညီလိုက်ပါကွာ”

စနေကပါဝင်ပြော၏။

သူမ၏ပယောဂပါမလားဟု ချိန်ဆနေသော ထက် အာကာဇော်သည်ကွဲကွာပြီးသော သူမ၏လင်နေထိုင်ရာကိုပြောပြ

သည်။

စနေကထရပ်သည်။

“ကိုစနေထွန်း ဘယ်လဲ”

“ကျွန်တော့်ကိစ္စလေးရှိလို့ဗျာ ... ပြီးရင်ကျွန်တော်ပြန်လာ မှာပါ”

“ခင်ဗျားကိုဘယ်သူကလွှတ်လို့လဲ”

စခန်းမှူးကခပ်တည်တည်ဆိုတော့ စနေထွန်းရှက်

သွား၏။

“ကျွန်တော်သွားခွင့်မရှိတူးလား”

“ဟာ ... ခင်ဗျားကိုလွှတ်မယ်လို့ ဘယ်သူကပြောလို့လဲ”

“ကျွန်တော်အခုရာဇဝတ်ကောင်မဟုတ်တော့ဘူးလေ ... ဆရာကျော်အောင်ကြည့်လုပ်ပါအုံးဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာတို့ရယ် ... ဆရာတို့ဘယ်သူဘယ်ဝါဆို တာတပ်အပ်သိနေမှတော့ ကိုစနေထွန်းကိုလွှတ်သင့်ပါပြီ”

“ကျွန်တော်တို့ကတရားလိုရဲ့ တိုင်ချက်နဲ့ ဥပဒေအရချုပ် ထားရတာပါမအာကာ၊တရားလိုကတရားခံဖြစ်လာရင်တော့ ကိုစနေထွန်းကိုမှားယွင်းချုပ်နှောင်မှုတရားခံအဖြစ်ပြန်လွှတ် မှာပါ မအာကာ”

စခန်းမှူးကပြန်ရှင်းသည်။

“ဆရာထွန်း ... ဆရာအက်(ဖ်)အိုင်အာ(ရ်)မှာအမှုဖွင့်ထား သလား”

“အက်(ဖ်)အိုင်အာ(ရ်)မှာမရေးရသေးဘူး ... ဒီလူကြီးဦးမင်း နွယ်ကိုလည်း မသင်္ကာလို့အကြမ်းပဲအမှုကိုရေးထားတာ”

“အမှုမှန်မဟုတ်သေးတော့ အမှုတွဲမှာအမှုဖွင့်မရေးရသေး ရင်လွှတ်လိုက်ပေါ့ဗျာ”

“အာမခံတော့စောင့်လိုက်ပါအုံးဗျာ”

www.burmeseclassic.com

စခန်းမှူးဆရာထွန်းကတိကျသူဖြစ်သည်။
အမှုကိုသဘောပေါက်သော်လည်း တကယ့်တရားခံ
မမိသေးတော့ စနေကိုပြန်လွှတ်ပေးဖို့ရန် ငန်လေးနေသည်။

“ကိုစနေထွန်း ... ဒီလိုလုပ်ခင်ဗျားအိမ်လိပ်စာပေးဗျာ”

ကိုကျော်အောင်သည်အချိန်ကုန်ခံတတ်သူမဟုတ်
ပါ။ မီးထွန်းချိန်လောက်တွင် သူသည်ထက်အာကာဇော် မပါတော့
ပဲ ဦးဘသိုက်ထွန်းနှင့်အတူပြန်ရောက်လာသည်။

သူနှင့်အတူမွန်ရည်သော လူရွယ်တစ်ဦးပါလာသည်။

“အဲဒါရှေ့နေဦးမြတ်သိန်းထွန်းပဲ၊ သူကကျွန်တော့်အား
အတွက်အာမခံပေးဖို့လိုက်လာတာပေါ့”

ဦးဘသိုက်ထွန်းက စခန်းမှူးကျူတီမပြောင်းခင်
တွေ့ရသည်နှင့်အမောတကောပြောသည်။

“ကဲ ... ဆရာရေ ... ဝတ္တရားရှိသလိုသာလုပ်ပေးလိုက်
ဒီအမှုမှာ ပါချစ်ကိုဖမ်းရာမှာ ကိုစနေထွန်းကမျက်မြင်ကို
တွေ့ခံစားရတဲ့လူမို့ပါ”

ဘေးမှရဲအုပ် ကိုကျော်အောင်ကပါပြောသည့်
ရှေ့နေ ဦးမြတ်သိန်းထွန်းကလည်း သူသည်တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

ကြောင်းသိစေရန်သူ့ရှေ့နေမှတ်ပုံတင်ကိုပါ ထုတ်ပြသည်။

စခန်းမှူးဆရာထွန်းခေါ်ရဲအုပ်သိန်းထွန်းသည် ဝတ္တ
ရားအတိုင်းသာလုပ်ရသည်။ကတ်ကတ်သပ်သပ်လူမဟုတ်ပေ။

မရွှေပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်းတစ်ခုကိုနှစ်သိန်းတန်
အဖြစ်အာမခံပေးပြီး စနေကိုအာမခံနှင့်ထုတ်ရန်ရှေ့နေကစီစဉ်ပေး
သည်။ ထိုသို့ဖြင့် စနေသည်အာမခံဖြင့်လွတ်လာသည်။

“ကိုစနေ ... ခင်ဗျားအကူအညီလိုတယ်ဗျာ ... ပါချစ်ကို
ဖမ်းဖို့ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်တို့အယောင်ပြလွှတ်လိုက်မယ်
ကျွန်တော်တို့ကခင်ဗျားနောက်ကအရပ်ဝတ်နဲ့နောက်ယောင်
ခံလိုက်ခဲ့မယ် ... ဟုတ်လား”

ကိုကျော်အောင်က စနေကိုပြောပြီးရဲအုပ်စခန်းမှူး
ကိုသန်းထွန်းကိုအကူအညီပေးပါရန်တောင်းခံသဖြင့် နယ်ထိန်းရဲ
တပ်ကြပ်တစ်ယောက်နှင့်ရဲအမှုထမ်းသုံးယောက်ကို လက်နက်ကိုင်
စေကာကိုကျော်အောင်နှင့်လိုက်ခိုင်းလိုက်သည်။

ထက်အာကာဇော်ပြောသောနေရာက ကမာရွတ်
ကျွဲကုန်းလမ်းဖြစ်သည်။ သူတို့ကကျွဲကုန်းလမ်းထိပ်တွင်ငှားလာ
သောပတ်ဗလစ်တာ ကားကိုရပ်သည်။

စနေထွန်းကမယောင်မလည်နှင့်လမ်းထဲဝင်သွား၏။ အိမ်နံပါတ်တွေကိုလိုက်ကြည့်သည်။ လမ်းထဲတွေ သွပ်မိုးပျဉ်ထောင် အိမ်တချို့ရှိနေသလို သားနားသောအလွှာမြင့်မြင့်တိုက်အိမ်ရာတွေ ကလည်းရှိနေ၏။

သူ့တွင် လက်ကိုင်ဖုန်းပါရာ ထိုလက်ကိုင်ဖုန်းနှင့်ပင် သူ့ရှာနေသောအိမ်နံပါတ်နှင့်အိမ်ကိုတွေ့နေပြီဖြစ်ကြောင်း ကိုကျော် ... ခင်ဆီ သတင်းပို့သည်။

ပြီးတော့ သူကကိုကျော်အောင်၏ပြောကြားချက် အရပျဉ်ထောင်အိမ်ငယ်ကလေးတစ်ခုရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်သွားသည်။

မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ကအိမ်ရှေ့ကပျဉ်နားရှိရေ စည်ပိုင်းတခုအနီးတွင် တစ်စုံတစ်ခုဆေးကြောနေသည်။

လမ်းမီးရောင်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ အိမ်မီးရောင်ဖြင့် လည်းကောင်း စနေထွန်းဝင်လာတာကိုမြင်တော့

“ဘာကိစ္စလဲဟေ့”

သူမအသံကခပ်မာမာ။

“ကျွန်တော်ပါချစ်နဲ့တွေ့ချင်လို့ပါ ဒေါ်လေး”

“ဘာလဲဟဲ့ ... အရက်သောက်ဖို့လာခေါ်တာလား ငါ့သား

ဟာမင်းတို့နဲ့ပေါင်းနေသရွေ့ တစ်ခွက်တစ်ဖလားမဟုတ်ဘူး တစ်ပုံးတစ်စည်ပိုင်းတောင်ဖြစ်နေပြီ”

သူမသည် ပါချစ်၏မိခင်ဖြစ်ကြောင်းစကားတွင်ဖော် ပြနေသည်။

“ဒေါ်လေးရယ် ... ကျွန်တော်သူ့မိတ်ဆွေဆိုပေမယ့် ကျွန်တော်ကအရက်သောက်တဲ့လူမဟုတ်ပါဘူး ... သူ့ကို ကျွန်တော်ကတွေ့ရင်အရက်မသောက်ဖို့ဆုံးတဲ့လူပါ”

စနေ၏လေသံ၊ စနေ၏ပုံပန်း၊ စနေ၏ရုပ်ရည်သည် အရက်မသောက် လူဆိုးရုပ်မပေါက်သူဖြစ်ကြောင်းမိန်းမကြီးကတမု ဟုတ်ချင်းအကဲခတ်မိသွားသည်။

သူမက ထရပ်၍စနေနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်၏။

“မသိပါဘူးကွယ်၊ ငါကပါချစ်နဲ့သောက်ဖော်သောက်ဖက်တွေ လားလို့ မင်းကိုလည်းမမြင်ဖူးပါလား”

“သောက်တတ်သူနဲ့မသောက်တတ်သူတွေမှ မတွဲမိကြပဲ ... ဘယ်မြင်ဖူးပါ့မလဲ ... ကျွန်တော်ပါချစ်နဲ့တွေ့ချင်တယ် ... အိမ်ထဲမှာသူဘာလုပ်နေသလဲ ... ဒီကောင်အရက်မူးပြီးအိပ် ပျော်နေသလား ... ကျွန်တော်နဲ့သူတွေ့ရမယ့်အလုပ်တစ်ခု

www.burmeseclassic.com

ရှိတယ်”

“ဟုတ်လား ... ဒီကောင်အရက်ပဲသောက်ပြီးအလုပ်လုပ်ချင်တဲ့ကောင်မဟုတ်ဘူး ... မိန်းမမယူပါနဲ့ဆိုတော့လည်း မိန်းမမယူတယ်၊ ချမ်းသာတဲ့မိန်းမကိုယူရင်တိုင်စားရအောင် တဲ့၊ ခုတော့ဟိုကကန်ထုတ်လိုက်ပြီလေ ... အရက်ကလည်း လျော့မှမလျော့ပဲ ... စိတ်ညစ်ပါတယ်ကွယ်”

“ကျွန်တော်အခုအလုပ်လုပ်လို့ ငွေရရင်ကြည့်ပြောပါမယ် ... သူ့အခုအထဲမှာဘာလုပ်နေသလဲ”

“ပါချစ်မရှိဘူးကွယ်”

“ဘယ်ကိုသွားလဲ”

“မနက်ကတည်းက ထွက်သွားလိုက်တာပြန်ကိုမလာသေးပါဘူး သူငယ်ရယ်”

“ဟာ ... တယ်ခက်တာပဲ ... သူပဲချိန်းထားပြီး”

စနေကစိတ်ညစ်သွားသလိုဟန်နှင့်ပန်နှင့် ညည်းပြောကလေးပြောရာငွေရမည့်အလုပ်ဆိုကတည်းက စိတ်ဝင်စားသောမိန်းမကြီးက

“ဒီကောင်ခုလောက်ဆို အရက်ဆိုင်မှာရောက်နေရောမယ်”

ဟိုကောင်ကျွန်ကဆွဲထားသလားမသိဘူး ... ကျွန်ဆိုတာ သူနဲ့ပုလင်းတူဗူးဆို ကောင်လေ ... ပါချစ်လိုပဲအရက်သောက်လွန်းလို့ဖင်ကယိုကျမှာတောင်စိုးရတယ် ... မဖြစ်ပါဘူး ဒီကျွန်ဆိုတဲ့ကောင်နဲ့တွဲနေသရွေ့အရက်ပြတ်မှာမဟုတ်ပါဘူး”

“ကျွန်ကိုကျွန်တော်ကောက်ရိုးပြမောင်းထုတ်လိုက်ပါမယ်”

“ဒီကောင်ကပါချစ်လိုဗိုက်ကန်းကန်းနဲ့ မင်းခံနေရဦးမယ်”

“အရက်ဆိုင်ကိုပဲပြောပါဒေါ်လေး ... ကျွန်တော်ဒီညလုပ်မယ့်အလုပ်ကလက်လွတ်ခံလို့မဖြစ်ဘူး”

“ရိုးရိုးသားသားအလုပ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား”

“ကျွန်တော်ကကားမောင်းသမားပါ၊ ပါချစ်ကသူ့အသိဆီကားအော်ဒါမောင်းပေးဖို့လူလိုတယ်ဆိုလို့ ... တစ်ညတာကားမောင်းခရရင်သူ့ကို ကျွန်တော်ကခွဲပေးရမှာမို့ပါ”

ပါးစပ်ထဲမှ ရောက်တတ်ရာရာစကားများသည် သူ့စိတ်ကူးများသာဖြစ်သည်။

ငွေရမှာကိုမျှော်မှန်းပြီးဘယ်အရက်ဆိုင်မှာပါချစ်ရှိတတ်သည်ကို မိန်းမကြီးက စနေကို ပြောပြသည်။

www.burmeseclassic.com

စနေကမှတ်သားထားကာ ပါချစ်ကိုစိတ်ထဲမှကန့်
ဆဲဆဲဆိုပြီး ပြန်ထွက်လာသည်။
ပါချစ်ကိုမတွေ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

❀ စာတ်လမ်းစဉ် (၁၂) ❀

အရက်ဆိုင်က ဘူတာရုံလမ်းဘက်မှာ။
မိုးကလေးတစ်စုံနှစ်စုံရွာသည်။
မိုးသဲထဲတွင်ပင်အရက်ဆိုင်သို့ ရောက်သည်။
“ခင်ဗျား နေ ... ကျွန်တော်သွားစုံစမ်းမယ်”
ကိုကျော်အောင်ကပြောပြီးအရပ်ဝတ်ယားသော
သူသည်ကားပေါ်တွင် စနေကိုလက်ရိပ်ပြခဲ့၏။
စနေကမလိုက်ပါ။
အနည်းငယ်ကြာသည့်တိုင်အောင်ပေါ်မလာသဖြင့်
အတူပါလာသောနယ်ထိန်းအား

“ကျွန်တော်လိုက်သွားဦးမယ်ဗျာ”
 “ဖြစ်ပါမလား ... ဆရာကခင်ဗျားကိုမလိုက်ဖို့ပြောခဲ့တာ”
 “ဖြစ်ပါတယ်၊ ကျွန်နီဆိုတာ ဘယ်လိုကောင်မျိုးဆိုတာ
 ကျွန်တော်မြင်ချင်သိချင်တယ်”

အရက်ဆိုင်ထဲမှ အော်သံဟစ်သံဆူညံသံတွေပေါ်
 နေသည်။

ရန်ဖြစ်ကြသောအသံတွေမဟုတ်ပါ။

အားပေးနေသောအသံတွေ။

အကြောင်းသိချင်တာကြောင့် စနေကခပ်မြန်မြန်
 လျှောက်သည်။

ဆိုင်ထဲသို့ဝင်သည်။

အရက်ဆိုင်ထဲတွင် လူတစ်စုသည်စားပွဲတစ်ခု၌စုရုံး
 အော်ဟစ်နေ၏။

“ကျွန်ကွ ... ကျွန်နီ ... လျှော့မပေးနဲ့”

“ယောက်ျားပဲတောင့်ထားကွ”

“ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးဟေ့ ... အရက်သမား ... အရက်
 သမား”

“အရက်သောက်ပြီးအားရှိတာကွ ... တခြားလူတွေလိုရေ
 သောက်ပြီးအားရှိတာ မဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်ကွ ... နဖူးကြိုးပြတ်အောင်ရုန်းပြလိုက်စမ်း”

အသံမျိုးစုံ၏အလယ်တွင်စားပွဲတစ်လုံးရှိသည်။ စား
 ပွဲ၏တစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် လူနှစ်ယောက်ထိုင်နေ၏။ တစ်
 ယောက်ကမည်းပြောင်နေသော အသားကမီးသွေးရောင်ထနေ
 သောထောင်ထောင်မောင်းမောင်းလူတစ်ယောက်။

သူတစ်ကိုယ်လုံးတွင်အပေါ်ပိုင်းကမည်းသဲနေသော
 ဗိုက်စုစုကိုယ်လုံးနှင့်အောက်ဘက်တွင် ဖိဟိုဒီတို ခေါ်ကာကီ
 ဘောင်းဘီကိုဝတ်ထား၏။

နောက်တစ်ယောက်က ကိုကျော်အောင်။

သူတို့နှစ်ယောက်လက်လှဲနေကြသည်။ လက်လှဲရာ
 လက်ချောင်းများ၏တစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် ဖယောင်းတိုင်မီးတစ်
 တိုင်စီထွန်းထားသည်။

ရှုံးသည့်လက်ကဖယောင်းတိုင်မီးပေါ်ကျပြီး အပူခံ

ကြေးပါပဲ။

လူနှစ်ယောက်၏လက်နှစ်ဘက်သည်တစ်ယောက်

လက်ကိုတစ်ယောက်အုပ်ကိုင်ထားကြသောလက်တွေဖြစ်ပြီး ယင်းလက်နှစ်ဘက်အနက်တစ်ဘက်ကမီးတိုင်ရှိရာသို့ရှုံးနိုင်ကျသွားလိုက်တစတစပြန်ထောင်လာလိုက်ရှိကာ အခြားတစ်ဘက်သို့လက်တစ်ဘက်ကပြန်နိုင်သွားသည်။

အားစိုက်မှုကြောင့်ပြန်တည့်မတ်လာ၏။
လက်ရုန်းလှနေကြသော လူနှစ်ယောက်၏အားစိုက်မှုကယင်းလက်များတွင်ရှိကြ၏။
မျက်နှာနှစ်ချက်ခြားနား၏။
ကျွန်၏မည်းသဲအရုပ်ဆိုးသောမျက်နှာကြီးမှာ ပြူးပြူးပြီပြီရှိသလိုနားထင်ကြောနဖူးကြောကြီးများထောင်ထနေသည်။

ကိုကျော်အောင်မျက်နှာကမသိမသာတင်းနေလျက် မျက်လုံးတွေက တည်ငြိမ်စွာပင်သူတို့၏ဆုပ်ကိုင်ထားသောလက်တွေပေါ်ရောက်နေသည်။

ကိုကျော်အောင်သည်လက်ကောက်ဝတ်တွင်စိတ်အင်အားရော ကိုယ်ခန္ဓာစွမ်းအားပါ ပို့လွှတ်ပြီးတောင့်ထားရာမှ ကျွန်၏လက်ကိုဖိချနေသည်။

“ကိုကျော်အောင်တဲ့ဟေ့ ... အားစိုက်ထည့် ... ထောင်ချင်းဘသားအစွမ်းပြလိုက်စမ်း”

ရုတ်တရက်စနေက အသံပေးကာတခြားလူတွေထက်ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်အားပေးလိုက်သည်။
တကယ်တော့အသံနှင့်ပရိယာယ်ဆင်လိုက်ခြင်းဖြစ်တော့သည်။

ထိရောက်ပါသည်။
ထူးခြားသောအသံကြောင့် ကျွန်မာစိတ်အာရုံပြောင်းကာ စနေဘက်သို့ရောက်၍ စနေကိုကြည့်လိုက်မိ၏။
အဲဒါတပန်းရုံးခြင်းပဲ။

အာရုံပြောင်းတော့ လက်တွင်အားလျော့သွားသည်
အဲဒီမှာကိုကျော်အောင်ကထိုလက်ကိုတအားဖိချချိန်နှင့်ဆုံသွားရာ ကျွန်လက်မှာဖယောင်းတိုင်မီးပေါ်ထိုးကျသွား၏။

“အား ... ဟား”

ပူလောင်မှုဒဏ်ကြောင့် ကျွန်ကအော်လိုက်၏။
အော်ဟစ်အားပေးသံသည်တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

www.burmeseclassic.com

“ကျွန်နီ ... ဘာဖြစ်တာလဲ ... မင်းကလက်လှဲပိဇ္ဇာ လက်
လှဲဗိုလ်ဆို ... ခုတော့မင်းကိုနိုင်တဲ့လူပေါ်သွားပလား”
တစ်ယောက်၏မေးသံ။

ကျွန်နီကသူမီးလောင်သွားသောလက်ဖခိုးမှအုတ်ရာကို

ငုံကြည့်၍

“ဟိုခွေးမသားလေးအော်ပြောသံကြောင့် ငါ့စိတ်တစ်မျိုးဖြစ်
သွားလို့ကွ ... အမြဲတန်းဘယ်မိုးရွာနိုင်မလဲကွာ ... နေသာ
တဲ့အချိန်လည်းရှိမှာပေါ့”

စနေထွန်းမှာ သူ့ကိုဆဲလိုက်တာကြောင့် မခံချည့်

မခံသာဖြစ်သွား၏။

ဒါသူ့အပိုင်းမဟုတ်။

ကိုကျော်အောင်မလိုက်ပါနဲ့ဟုပြောထားလက်ရိပ်ပြ

ထားလျှက်နှင့် မိမိကလိုက်လာပြီးသည်မှာပြဿနာဖြစ်လျှင် သူ
အပြစ်ဖြစ်ပေတော့မည်။

ပြီးတော့ဘာကြောင့်ကျွန်နီနှင့်လက်လှဲကြသည်ကို

သိချင်၏။

“ကဲ ... ကိုကျွန်နီ ... ခင်ဗျားပြောပေတော့ ... သူဘယ်မှာ

နေတယ်ဆိုတာပြောပါ”

ကိုကျော်အောင်ကအေးအေးသက်သာပြောသည်။
ကျွန်နီကထသည်။ သူ့ကိုယ်ကြီးမှာကျွန်နီနှင့်တူသည်။ ကျွန်နီမခေါ်ပဲကျွ
မည်းခေါ်ကပိုမှန်ပါလိမ့်မည်။

“ကျုပ်ကတီအတိုင်းပြောမယ် ... ဒီကောင်လှိုင်သာယာက
မီးခွက်ဈေးရပ်ကွက်ထဲမှာနေတယ် ... ”

ပြောပြီး ပါချစ်ကိုတွေ့နိုင်သောလမ်းအမည်ကိုပြော
သည်။

လမ်းသို့ရောက်သောအခါ ကိုကျော်အောင်က

“ပါချစ်ဆိုတဲ့ကောင်ရှောင်နေတာပဲ”

“အဲဒီကိုသွားမလား”

“ဟာ ... ကိုစနေထွန်းသွားမှာပေါ့ ... ခင်ဗျားဘာလို့လိုက်
လာရတာလဲ”

“ခင်ဗျားနည်းနည်းကြာတော့စိတ်မချလို့ပါ ... ဟိုလူကျွန်နီ
ကခင်ဗျားကိုရဲမှန်းသိသွားလား”

“မသိဘူး ... ပါချစ်ကိုအလုပ်ကိစ္စတစ်ခုပြီးသွားလို့ငွေပေး
စရာရှိတယ်ပြောတယ် ... ဒီတော့ သူကပါချစ်မရှိဘူးပြော

www.burmeseclassic.com

တယ်၊ပါချစ်ဘယ်မှာမေးတော့သူကသူ့လက်ရုံးကိုဆောင်
ပြတယ်၊လက်လှဲချင်တယ်တဲ့သူ့ကိုလက်လှဲနိုင်ရင်ပါချစ်နေရာ
ပြောမယ်လို့ပြောတာနဲ့ ကျွန်တော်ကလည်း လက်လှဲ
ဝါသနာပါတော့ ဝင်လှဲတာဗျ”

“ကျွန်တော်ကသူ့အာရုံပြောင်းပေးလိုက်အောင်လုပ်ပေးလိုက်
တာ ... ဒါကြောင့်ခင်ဗျားနိုင်တာ”

“သိတယ် ... အတော်သန်တဲ့ကောင်ဗျာ ... တကယ်ခိုင်း
ကျွဲကြီးပဲ”

ပြောရင်းကားဆီရောက်လာကြသည်။

ဘာဘာညာညာဆက်မပြောကြတော့ပါ။

ဘုရင့်နောင်ကိုဖြတ်၊မြစ်ဖြတ်တံတားကြီးကိုကျော်
လှိုင်သာယာထဲရောက်။

မီးခွက်ရပ်ကွက်ထဲရောက်ချိန်တွင်မိုးကသံသံမမရွာ
ချတော့သည်။

“လှိုင်သာယာမိုးကောင်းတယ်နော်”

ပတ်ဗဲလစ်ကာကားကို မောင်းနေသော ကား
မောင်းသမားကပြောသည်။

“နာဂစ်တုန်းက အတော်ခံလိုက်ရတာ”

တစ်ယောက်ကဆိုတော့ ကျန်တစ်ယောက်ထမိတ်

ကုန်သံနှင့်

“နာဂစ်အကြောင်းပြောမနေစမ်းပါနဲ့တော့ကွဲ့”

အတော်မုန်းတယ်”

စနေကမနေနိုင်ပဲ

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ပထမပြောသူက

“သူ့နှမပေါ့၊နာဂစ်မုန်တိုင်းကြောင့်သစ်ပင်တွေလဲ၊ခါတ်တိုင်
တွေလဲ၊မီးကြီးတွေပြတ်ပြီး မီးမလာနိုင်လို့မှောင်ကျနေတဲ့
ညမှာ အဲဒီအမှောင်ကိုအားကိုးပြီး သူ့ကောင်နဲ့ချိန်းတွေ့ပြီး
တော့လိုက်ပြေးကြရော”

“ဟုတ်လား ... ဒါဆိုသူတို့နှစ်ယောက်ကမွေးတဲ့ကလေးကို
မိန်းကလေးဆိုနာဂစ်လို့နာမည်ပေးရမယ် ... နာဂစ်ကိုတို့
မြန်မှာလို့ ‘ပန်း’ လို့ခေါ်တယ်လို့တချို့ကပြောကြတယ် ...
ဪ ... ဒါကြောင့်နာဂစ်ကြောင့်ကိုစိန်မြင့်နာကစ်တာ
ကိုး”

www.burmeseclassic.com

ကိုကျော်အောင်ကပြောတော့ အားလုံးဝိုင်းရယ်ကြ
၏။
အမိုးလုံသော်လည်းဘေးနှစ်ဘက်မှမိုးရေပက်မှု
ကြောင့် ကျောပိုင်းတွေမိုးရည်ရွဲကြသည်။
ဒရိုင်ဘာကားမောင်းခန်းနှင့်နောက်ပိုင်းလူစီးခန်းကို
ခြားထားသောမှန်မရှိပါ။
ရှေ့နှင့်နောက်တိုးယိုပေါက်ဖြစ်နေသောကြောင့်ရှေ့
နောက်စကားပြောလို့ရကြခြင်းဖြစ်သည်။
မိုးရေစသွားသည်။ လှိုင်သာယာတွင်လျှပ်စစ်မီးက
သိပ်တော့လင်းလင်းပြပြမရှိ။
ဒါပေမဲ့ အိမ်တွေမှာတော့ မီးလင်းနေကြသည်။
လမ်းတစ်လမ်းထိပ်တွင် ကားကိုရပ်လိုက်၏။
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှိ၏။ ဆိုင်ထဲတွင်လူ
အသင့်အတင့်ရှိနေသည်။
“မိုးအေးတုန်းလက်ဖက်ရည်ပူပူလေးသောက်ရရင်သိပ်ကောင်း
မှာပဲ ... ဘယ်သူတွေအလိုက်သိကြမလဲ မသိဘူး”
နယ်ထိန်းတပ်ကြပ်ကဆိုတော့ ကိုကျော်အောင်က

နယ်ထိန်းအား

“အောင်မာ ... အားလုံးအတူတူနဲ့အနုနုချည်းပဲ ... သောက်
ချင်ရင်ကိုယ့်ဟာကိုယ်ဝယ်သောက်ကြ ... ဒါပေမယ့်အလုပ်
ကိစ္စပြီးမှသောက်ကြရမယ် ... လက်ဖက်ရည်ထက်အလုပ်
တာဝန်ကအရေးကြီးတယ်ကွ ... တစ်ခုခုမှားလို့လွဲချော်လို့
ကတော့သံသရာရှည်သွားမယ်”
“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာရယ်”
“ကဲ ... ဒါဖြင့် မင်းပဲလမ်းကိုသွားမေးချည်”
“ကျွန်တော်တော့ ထီပေါက်တာပဲ”
ရယ်ရယ်မောမောပြောပြီးနယ်ထိန်းဆင်းသွားသည်။
ခဏလေးအကြာပြန်လာသည်။ သူပြောသောလမ်းကို ထိုလမ်းမှ
ရှေ့သို့ဆက်တိုက်မောင်းသည်။
သုံးလေးလမ်းကျော်လျှင်လမ်းဘေးထိုးရပ်သည်။
ကောင်းကင်ထက်တွင်မိုးသားတို့ ပန်းနုရောင်သန်းနေသည်။ ထိုမိုး
သားတို့ကို ကိုကျော်အောင်ကမော်ကြည့်ပြီး
“မိုးများဆက်ရွာမလားမသိဘူး ... ကိုင်းကိုစနေထွန်းရေ
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က အပြောဆိုရင်ဒီလမ်းအမှန်ပဲ”

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော်တို့ကိုကူညီမယ်ဆိုရင်ခင်ဗျားသွားစုံစမ်းပေးပါ။
ပါချစ်ကိုတွေ့ရင်ပါချစ်မသိအောင်ဖုန်းနဲ့အကြောင်းကြားပေးပါ။
ကျွန်တော်တို့တစ်ခါတည်းတရားခံကိုဝင်ဖမ်းမယ် ... ”

စနေကဘာမှပြန်မပြောပဲ ကားပေါ်မှဆင်းသည်။

သူ့ခြေထောက်တွေကဗွက်တွေကိုနင်းမိသည်။

ကားကိုကျော်ခိုင်းပြီး ရူးဖိနပ်နှင့်ဗွက်တွေထဲတစ်စွပ်

စွပ်ကျော်ဖြတ်လာသည်။

လျှပ်စီးလက်လိုက်သည်။

လူသွားလမ်းတလျှောက်သွားနိုင်သောသစ်သားတံ

တားရှည်ကလေးတွေ့ရ၏။

ထိုတံတားရှည်ပေါ်တက်လျှောက်လာ၏။

အားလုံးမည်းမှောင်မနေပါ။

မိုးထက်မှမိုးသားတို့၏တုန်ပြန်အလင်းရောင်နေအိမ်

တွေမှလျှံထွက်နေသောလျှပ်စစ်မီးရောင်တို့ကြောင့် မသဲမကွဲမြင်နေ
ရသည်။

လျှပ်စီးတစ်ခါလက်လိုက်သည်။

လက်ျာဘက်တွင်လမ်းမြောင်းကလေးရှိ၏။

မြေသားတို့သည် မြေစာဖြစ်ကြောင်းတံတားပေါ်မှ
ထိုလမ်းကလေးကိုနင်းမိသည်နှင့် သိလိုက်၏။

ကိုကျော်အောင်ပြောကြားချက်အရလမ်းကိုသွား
သိပြီ။

လူတစ်ယောက်ကထီးဆောင်းပြီးမှောင်ထဲတွင်
လျှောက်လာတာကိုမြင်ရသည်။

စနေကထိုလူအားတွေ့ဆုံပြီးကိုမြင့်ဆွေအိမ်ကိုစုံစမ်း
သည်။ ထီးနှင့်လူကယခင်အိမ်တန်းများအဆုံးညာဘက်တွင်ရှိသော
အစွန်ဆုံးကျသောအိမ်သည်ကိုမြင့်ဆွေဆိုသူ၏အိမ်ဖြစ်ကြောင်းနှင့်
ထိုအိမ်ရှေ့တွင် ကုက္ကိုပင်ကြီးတစ်ပင်သည်တစ်ချိန်ကတိုက်ခတ်
သွားသောနာဂစ်မုန်တိုင်းဒဏ်ကြောင့် ကျိုးကျခဲ့သောကုက္ကိုပင်ကြီး
ဖြစ်ကြောင်းဆိုသည်။

ဒါကအမှတ်အသားအဖြစ်ပြောလိုက်တာပဲ။

အိမ်တစ်အိမ်၏အိမ်မှ ရုပ်မြင်သံကြား သတင်းပြော
ကြားချက်အကြိုတီးလုံးသံကြားရသည်။

အင်း ... ရှစ်နာရီလုံးပြီပဲ။

သူကလက်နှိပ်ခါတ်မီးတစ်လက်ကို ယခုအချိန်ရအောင်

သိပ်ကောင်းမှာပဲဟု မတောင့်တစဖူးတောင့်တမိသည်။

မသဲမကွဲမြင်နေရတာကိုလက်နှိပ်ခါတ်မီးသာရှိလျှင်
လမ်းကိုသွက်သွက်လျှောက်နိုင်သည်။

သူစမ်းတဝါးဝါးနှင့်လျှောက်လာ၏။

အိမ်တန်းတွေဆုံးသွား၏။

လျှပ်စီးလက်လိုက်ပြန်သည်။

အပင်တစ်ပင်၏ထိပ်နှင့်အရင်းတွင်အကိုင်းများမရှိပဲ
ကျိုးနေသောသစ်ပင်တစ်ပင်ကို လက်ခနဲအလင်းရောင်နှင့်မြင်လိုက်
ရ၏။

ဒါကုက္ကိုပင်။

ထိုအပင်ကြီး၏မလှမ်းမကမ်းတွင်မီးရောင်ရှိနေသော
အိမ်တစ်လုံးသည် အူအားကိုမြင့်ဆွေ၏အိမ်ဒီအိမ်ပါပဲဟုဖော်ပြနေ
သည်။

လျှပ်စစ်မီးသည်ပြင်ပသို့အနည်းငယ်ထိုးထွက်နေပြီး
စနေလျှောက်ခဲ့သောအိမ်များ၏အစွန်တွင်ယင်းအိမ်ရှိသည်။

ရှိခဲ့သောအိမ်များနှင့်အနည်းငယ်အလှမ်းကွာသည်။

ခြံဝင်းမရှိပဲလမ်းဘေးတွင်ဆောက်ထားခဲ့သော ဖုင်

ထောင်အိမ်ပဲဖြစ်သည်။

စနေသည်လမ်းဆီမှထိုအိမ်ဆီသို့ မြေလှမ်းတွေကို
ဖဲ့ဆင်းလိုက်သည်။

အိမ်ဆီမှ စကားပြောသံတွေကြားရသည်။

အနီးကပ်လာတော့ ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းသံများ
ပင်ဖြစ်သည်။

လျှပ်စီးတစ်ခါလက်သွားပြန်သည်။

ဝင်ပေါက်ထွက်ပေါက်တံခါးနှင့်ပိတ်ထားသောပြတင်း
တံခါးများကိုပါ မြင်လိုက်ရသည်။

စနေရင်ခနဲသွားသည်။ ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းသံများနှင့်

စကားသံအချို့ကြားရသောကြောင့်ဖြစ်၏။

“မင်းကိုယောက်ဖရယ်လို့ ယုံကြည်လို့ခိုင်းလိုက်တာပဲကွ ...

ခုတော့ဘာတစ်ခုမှ ဖြစ်မလာတာအဆိုးဆုံးပဲ”

ကျွန်တော်ကြိုးစားပါတယ်ကိုထက်ရယ် ... ဒါပေမယ့် ဒီ

စနေထွန်းဆိုတဲ့ကောင်ကလျင်တယ်ဗျ ... ပြီးတော့ခင်ဗျား

ညီမကလည်း ကိုယ့်နေရာကိုယ်မနေပဲ မိန်းကလေးတန်မဲ့

ဝင်ရှုပ်တယ်”

www.burmeseclassic.com

“အေးလေ ... သူဟာမင်းမိန်းမပဲမဟုတ်လားမင်းကတစ်
ချက်တီးလိုက်ရင်ပြီးသွားတာပဲ”

“ကျွန်တော်သူနဲ့ကွဲနေပေမယ့် စိတ်ထဲကတော့ချစ်နေတုန်း
ပဲဗျာ ... ဒါကြောင့်”

“တော်တော့ ... ငါ့ရှေ့မှာမင်းဒါတွေလာပြောမနေနဲ့ နား
ခါးတယ်”

“အဟီးဟီး”

“ဟေ့ကောင်အရက်ကြောင်ကြောင်ပြီးရယ်မနေနဲ့၊ အလုပ်
မဖြစ်တဲ့အတွက် မင်းကိုတစ်နေရာပို့ပေးရမယ်”

သူတို့ပြောတာတွေက မသံမကွဲဖြစ်သော်လည်း
နားပါးသည့်စနေကတော့ ဘယ်သူတွေဆိုတာကိုသိလိုက်သည်။

အိမ်တံခါးဆီသို့ပြေးသွား၏။

ဖိနပ်ချွတ်သည် နှစ်ပေနီးပါးရှိ၏။ အုတ်လှေကား
သုံးလေးထစ်ပဲရှိ၏။

သူကအသံမကြားအောင်တုတ်၍ ဖိနပ်ချွတ်ကပျဉ်
တံခါးဝနားကပ်သွား၏။

မီးရောင်ထိုးနေသည်။

စေ့ကားသောတံခါးရွက်ကြားမှ မီးရောင်အားဖြင့်

သူကအတွင်းသို့ ချောင်းကြည့်၏။

ထင်သည့်အတိုင်းပဲ။

❀ စာတ်လမ်းစဉ် (၁၃) ❀

လူနှစ်ယောက်မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်နေ၏။
 တစ်ယောက်က စွပ်ကျယ်ချိုင်းပြတ်နှင့်ဖိတိုဒီတို
 စကားောင်းဘီတိုဝတ်ထားသောပါချစ်။
 သူ့ရှေ့မှလူက စပိုရှုပ်အင်္ကျီနှင့်ရိုက်ဒါဝတ်ထားသော
 ထက်မိုးဦး။

“ခင်ဗျား ဘာလုပ်မလို့လဲ”

ပါချစ်၏တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်မေးလိုက်သံ။

“မင်းကို တမလွန်ပို့ရမယ် ... မင်းကအလုပ်ကိုအောင်မြင်

အောင်မလုပ်ခဲ့ဘူး ... မင်းလူတွေလည်းခုလောက်ဆိုရဲ
လက်ထဲရောက်နေပြီ ... မင်းအသက်ရှင်နေရင်လည်း ငှါ
အတွက်မလုံခြုံဘူး”

“ကိုထက် ... ခင်ဗျားမဟုတ်တာတွေမလုပ်နဲ့နော် ... ကျုပ်
ငြိမ်ခံမနေဘူး”

စနေသည် သူ့လက်ကိုင်ဖုန်းကိုထုတ်သည်။ ခေါ်
သည်။

တစ်ဘက်မှအသံ ပြန်မလာ။

ဟာ ... ပြသနာပဲ။

တစ်ဘက်ဖုန်းကဘက်ထရီပဲကုန်သလား။ သူ့ဆီက
ပဲဘက်ထရီပဲ ကုန်ပြီလား။

ထိုအတွင်းအထဲမှ ဝုန်းဝုန်းခိုင်းခိုင်းအသံတွေပေါ်
လာသည်။ အကြောင်းသိချင်သော စနေကတံခါးကိုတွန်းဖွင့်လိုက်
သည်။

ဝပ်ခြောက်ဆယ်အားမီးလုံးရောင်အောက်တွင်လူ
နှစ်ယောက်သည်တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်သတ်ပုတ်နေကြ
သည်။

တစ်ယောက်ကခါးဖြင့်လိုက်ထိုးတာကိုတစ်ယောက်
ကရှောင်သည်။

လက်သီးနှင့်ပြန်ထိုးသည်။

ခါးဖြင့်ထိုးသူကထက်မိုးဦး။

လက်ချည်းသက်သက်ပြန်လည်ခုခံသူက ပါချစ်။

စနေသည် သူတို့နှစ်ယောက်ပွဲတွင်ဝင်မပါလိုသဖြင့်
တံခါးရွက်နှစ်ရွက်ကိုကိုင်၍ တံခါးဝမှာပဲမတ်ဘတ်ရပ်ကြည့်နေ၏။

လတ်တလောအားဖြင့် ကိုကျော်အောင်တို့ကိုမေ့
သွားခဲ့ချေပြီ။

ပါချစ်သည်အခန်းတစ်နေရာတွင်ပြေးသွားသည်။

ယုံနေရာတွင်အဝတ်လျှော်သစ်သားဘုတ်လုံးတစ်လုံးကိုထောင်
ထားသည်။

ပါချစ်ကယင်းတုတ်ကိုဆွဲယူသည်။ တုတ်ကိုရှေ့ဆန့်
ထုတ်ကာ ပါးစပ်မှဒေါသကြောင့်ဖြစ်ပေါ်လာသော ဗလုံးဗထွေး
အသံကြီးနှင့်

“လာလေ ... လာပါ ... ကျုပ်ကိုအမူးကောင်ဆိုပြီးသယ်
မယ်မကြီနဲ့ ... ကျုပ်မှာလည်းလက်နဲ့ခြေနဲ့ပဲပြန်ဝုန်းပစ်

မယ် ... ဘာမှတ်လဲ”

သည်တော့ထဲကဲမိုးဦးက ဓါးမြောင်ကိုင်ကာ ငြိမ်သက်ပြီးကြောင်ကကြွက်ကိုချောင်းသလို အရိပ်အခြေကြည့်ချောင်းသည်။

“မင်းကတုတ် ... ငါကခါး ... မင်းသေမှာပေါ့ ပါချစ်ရာ”

“လာစမ်းပါ ... လာစမ်းပါ ... ကျုပ်တုတ်ကလည်းခင်ဗျားကိုထိရင်သေမင်းခေါ်သွားမယ်မှတ်”

စနေကိုသတ်မမူမိကြပဲကလေးတွေစကားနိုင်လှသလိုပြောနေကြရာမှ ပါချစ်ကတုတ်နှင့်ထက်မိုးဦးကို ပြေးဝင်ရိုက်သည်။

ထက်မိုးဦးသည် တုတ်ချက်ကိုနောက်ဆုတ်ခုန်ရှောင်သည်။

သူ့ဖိနပ်တွင်သည်တစ်ချိန်မှာတော့ စပရိန်တပ်မထားခဲ့ပါ။

အခုနံအဆုတ်ကြောင့် တုတ်ချက်လွတ်သွားသည်။ ပါချစ်ကပါးနပ်သည်။ သူ့တုတ်ချက်ကို တအားကုန်ရိုက်သည်မဟုတ်။

လွဲသွားသောတုတ်ကိုပြန်ထိန်းပြီး လက်ပြန်ဆော်ထည့်လိုက်သည်။

ထက်မိုးဦးကလည်းအေးဆေးသည်။ သတ်ပုတ်နေတာကိုလေ့ကျင့်ခန်းယူသလိုပဲ သဘောထားသည်။

သူ့ကိုယ်ကြီးကို ဆတ်ခနဲတက်လိုက်သည်။ ကိုယ်နှင့်အတူသူ့ခါးကပါ ပါချစ်နှင့်ကပ်သွား၏။

“အား”

ပါချစ်ဆီမှအသံသည်အံ့အားသင့်မှုနှင့်နာကျင်သံပင်ဖြစ်တော့သည်။

၎င်း၏လက်တွင်ကိုင်ထားသောတုတ်ကြီးကိုကိုင်ကာသွေးတွေစွန်းပေနေသောခါးကိုကိုင်လျက်တွေတွေကြီးကြည့်နေသော ထက်မိုးဦးကိုအံ့ကြိတ်ပြသည်။

မာန်ကိုတင်းသည်။

တုတ်ကိုမြှောက်သည်။

နံဘေးတစ်ဘက်ကိုလက်ဖြင့်ကြပ်ကြပ်ပိတ်သည်။

ရှေ့သို့ခြေတစ်လှမ်းလှမ်းသည်။

ထက်မိုးဦးကိုရိုက်ရန်ကော။

မလွယ်ပါ။

စိတ်နောက်ကိုယ်မလိုက်နိုင်တော့ပဲ ပျော့ခွေလဲကျ သွားတော့သည်။

ထက်မိုးဦးကခါးကိုကိုင်ကာ ပါချစ်၏အသက်ကို အဆုံးသတ်ပေးရန်အနားကပ်သွားသည်။

“မင်းငါ့ကို အန်တုလည်း မင်းပဲခံရမှပဲ ပါချစ်ထက်မိုးဦး ဆိုတဲ့ကောင်ဟာ ဒါမျိုးတွေဖြုတ်ခဲ့တာများပြီလေ ... ကိုင်း နောက်ဘဝကိုမင်းမျက်နှာမူပေတော့”

ပြောပြီးသည်အဆုံးခါးမြှောင်ကိုမြှောက်လိုက်သည်။

ပါချစ်ကကြောက်လန့်စွာဒဏ်ရာကိုဖိထားသောလက်နှင့်မဟုတ်ပဲ တခြားလွတ်နေသောလက်တစ်ဘက်နှင့်ကာ၏။

“သိပ်လည်းမလုပ်လိုက်ပါနဲ့အုံးလေ ... လူတစ်ယောက်ကို မသေမချင်းသတ်တယ်ဆိုတာတော်တော်အပြစ်ကြီးတယ် ထက်မိုးဦးရဲ့”

စနေထွန်း၏ပြောစကားက ထက်မိုးဦးအားခါး

မြှောက်လျက်တန်းလန်းမှ တန့်သွားစေသည်။

ခါးမြှောက်လျက်တန်းလန်းနှင့် စနေဘက်ချာခနဲ

လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“စနေထွန်း”

“ဟုတ်ပါတယ်ငါပါ ... ပါချစ်ကိုမင်းခါးနဲ့ထိုးခဲ့တာ ငါ့မျက် မြင်ကိုယ်တွေ့ပဲ ထက်မိုးဦး”

“မင်းကွာ”

စကားတောင်အဆုံးမသတ်။

လက်ထဲရှိမိုးခါးနှင့်စနေကိုပြေးထိုးသွားသည်။

စနေကလည်းရဲရဲဝန်ဝန်ရင်ဆိုင်သည်။ သူ့ဘယ်ခြေ

ကိုဘယ်ရှေ့တက်သည်။ ခါးကိုင်ထားသောလက်ကောက်ဝတ်ကို ဘယ်လက်နှင့်တားဆီးသည်။ ညာလက်သီးကနေသား၏ ပါးချိတ် ကိုဖျတ်ခနဲပိုက်ထိုးလိုက်၏။

ပွပ်ခနဲအသံ။

ငတိနောက်ကိုယိုင်ဆင်းသွားသည်။

စနေကဆက်မတိုးပဲ ခြေကိုအသာပြန်နောက်ဆုတ် ပေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်လတ်သီးကို ရွှေလက်သီး၊ ငွေလက်သီး၊စိန်လက်သီး မအောက်မေ့လိုက်နဲ့၊ထိရင်ကွဲတဲ့မိုးကြိုးလက်သီး”

“တောက်”

တောက်ခေါက်သံပေးသည်။ စနေကိုအသေသတ်ဖို့ ခါးနှင့်ဝေယမ်းလိုက်ထိုးသည်။ စနေကထိုခါးချက်တွေမှလွတ် အောင်ခုန်ရှောင်ရင်း အလစ်တွင်ဆတ်ခနဲခုန်တက်သည်။

ဘယ်လက်သီးနှင့်ဖြတ်လက်သီးပေးသည်။

တစ်ဘက်လူ၏နှာခေါင်းကိုထိသွားသည်။

“အဲဒါဒဏ်ရာဟောင်းကိုပြန်ဆွပေးလိုက်တာပဲ ထက်မိုးဦး မင်းရည်းစားဟောင်းသင်းပျံ့က အဲဒီဒဏ်ရာကိုကုပေးလိမ့် မယ်”

ပြောစဉ်မှာပင် ပါချစ်၏ကျနေသောတုတ်ကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ တုတ်မှာ ငြုတ်ကျည်ဖွေပုံစံရှည်ရှည်လုံးလုံး ဖြစ်ပြီးအတက်ဘက်ကြီးအောက်ဘက်သွယ်သည်။

ရိုက်အားရှိ၏။

သည်စဉ်ခိုက် ထက်မိုးဦး၏ဝေထိုးသောဝိုက်ခါးက သူ့ဘယ်နံ့စောင်းထဲဝင်လာသည်။ လှစ်ခနဲဝင်အလာစနေကလည်း လှစ်ခနဲညာခြေတက်တက်ပေးသည်။

ညာလက်မှာရှိသောတုတ်နှင့်ဝင်လာသောခါးကို

လက်ကိုဆတ်ခနဲအပေါ်စည်းဖြင့်ဆော်ထည့်ဝစ်လိုက်သည်။

“အမယ်လေးဗျာ”

လက်တွင်မခံမရပ်နိုင်သော ဝေဒနာတစ်တွတ်ထိုးခံ စားလိုက်မိလေဟန်ဖြင့် ထက်မိုးဦးကအော်လိုက်စဉ်နောက်ထစ် ထပ်ဆင့်လိုက်သောတုတ်ချက်ကမျက်နှာဆီသို့ ဝင်သွား၏။

“အား”

နှုတ်မှအော်သံပေးသည်။ မျက်နှာကိုလက်နှစ်ဘက် ဖြင့်အုပ်လိုက်သည်။

သွေးရူးသွေးတန်း၊ ဂမူးရူးထိုးနှင့်အဝင်အထွက်တံခါး ပေါက်သို့ထွက်ပြေးစော့သည်။

စနေထွန်းကမလိုက်တော့ဘဲ ညည်းညူနေသော ပါချစ်နားသို့ဒူးနှစ်ဘက်စုံထောက်၍ထိုင်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကိုဆေးရုံပို့ပေးမယ်”

စနေကညင်သာစွာပြောလိုက်သည်။

“ဘယ် ... ဘယ်သူလဲ”

ဝေဒနာကြားမှညည်းညူသံပေးနေသူ ပါချစ်ကစနေ ထွန်းကိုဖျစ်ညစ်မေးသည်။

“ငါ စနေထွန်း”
 “စနေထွန်း ... ဟုတ်လား”
 “ဟုတ်တယ် ... မင်းငါ့ကိုဖမ်းပြီးသတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တဲ့လူ”
 “ငါ့ ... ငါ့ကိုမသတ် ... မသတ်ပါနဲ့ကွာ”
 “မသတ်ပါဘူး ... မင်း ... မင်းကို ... ဆေး ... ဆေးရုံပို့ပေးမယ်”

စနေက ပါချစ်ကိုနောက်ပြောင်စကားပြောသည်။
 ဒဏ်ရာကိုကြည့်သည်။ ဝဲဘက်နံဘေးတွင် ခါးချက်ဝင်သွားပြီး အသွေးတွေရွဲနေသည်။

သည်စဉ်မှာ အပြင်မှ ခြေသံတွေကြားရသည်။ ရဲအုပ်ကျော်အောင်တို့လူစုဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ထင်သည့်အတိုင်းသူတို့ပဲ။

သူတို့သာမက မျက်နှာတွင်သွေးအလူးလူးနှင့် ထက်မိုးဦးအပြင်ရပ်ကွက်ဆိုင်ရာလူကြီးတွေပါပါလာသည်။

“ကိုစနေထွန်း ခင်ဗျားဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဆရာကျော်အောင် ... ဖြစ်တာကဒီကပါချစ်ပါ”

“ကိုထက်မိုးဦးက ထွက်ပြေးလာတယ် ... ခင်ဗျားဆီက ဘာမှအကြောင်းမပြန်လို့စိုးရိမ်ပြီး လိုက်လာတာလမ်းမှာ ဒဏ်ရာနဲ့ကိုထက်မိုးဦးကိုတွေ့တယ်။ ကျွန်တော်တို့က ပါချစ်ထင်ပြီးဖမ်းလိုက်တာ ကိုထက်မိုးဦးဖြစ်နေတယ်ဗျ”

“ကျွန်တော့်လက်ကိုင်ဖုန်းကဘက်ထရီကုန်သွားလို့ဆက်မရဘူးဖြစ်သွားတယ်ဆရာကျော်အောင် ... ထက်မိုးဦးက ကျွန်တော့်ရှေ့မှာပဲ ပါချစ်ကိုခါးနဲ့ထိုးသွားတယ်။ ကျွန်တော် မျက်မြင်သက်သေပဲ။ အခုပါချစ်ကိုဆေးရုံပို့ရမယ်”

အကြာကြီးစကားများနေကြလို့မဖြစ်ပါ။

သူတို့ကားနှင့်ပဲရပ်ကွက်လူကြီးတွေကိုသက်သေထားကာ အကျိုးအကြောင်းပြောကာနီးစပ်ရာ ဆေးရုံဖြစ်သောနာမည်ကြီးဆေးရုံကြီးတစ်ခုသို့ပို့လိုက်ကြ၏။

ထက်မိုးဦးကိုဖမ်းသည်။

ပထမတော့ သည်လူကငြင်းနေသေး၏။ ပါးနပ်သောကိုကျော်အောင်တို့ရဲ့အဖွဲ့၏ ဟိုမေးသည်မေးလှည့်ပတ်မေးခွန်းတွေကိုမခံနိုင်တော့ဘဲ နိုင်ငံခြားစိန်တုဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်းနှင့်ဆက်သွယ်ပြီးစိန်တုတွေမှောင်ခိုသွင်းခဲ့ပုံကို ပြောပြ၏။

ထိုအထဲတွင် သူနှင့်ဦးမင်းနွယ်ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ကြောင်းနှင့်စနေထွန်းကိုစိန်တုခေါင်းဆောင်ဖြစ်စေရန်လွှဲချဖို့ ပါချစ်ကိုငွေကြေးပေး၍ယောက်ဖကိုသွေးဆောင်ခိုင်းစေခဲ့ကြောင်းပါဖြင့်ဆိုသည်။

အဲဒီညမှာပဲ ရဲများကဦးမင်းနွယ်ကိုသွားရောက်ဖမ်းဆီးလိုက်ကြသည်။

တကယ်ဖမ်းခံရသောကြောင့် ဦးမင်းနွယ်မှာ မျက်နှာငယ်ကလေးနှင့် ရဲစခန်းကိုပါသွားသည်။

အမှုလုံးကြူပြီးယူကြီးမရဖြစ်ခဲ့ကြရတာက ဒေါ်လှစိန်နှင့် သင်းယုံနွယ်ပါ။

မာန်မာနဟူသည်အတက်အကျရှိစမြို့။

စည်းစိမ်ဥစ္စာဟူသည်အတက်အကျရှိစမြို့။

စနေကဖေဖေတို့ဆီပြန်သည်။ ညဉ့်နက်မှပြန်လာသောသားကိုဦးစွာအရက်နဲ့ခံသည်။ အရက်သောက်မလာကြောင်း သိရတော့မှ ဖေဖေစိတ်သက်သာရာရသည်။

အိမ်ထောင်ရေးမပြေလည်သောစီးပွားရေးမပြေလည်သောယောက်ျားတိုင်းသည်အရက်သောက်ကြစမြို့ ဟု ဖေဖေယူဆ

သည်။ ထိုနည်းအတူ စနေကို အဲဒီလိုဖြစ်သွားမှာစိုးသည်။

“ဖေဖေရာ ... သားသတိရှိပါတယ် ... တချို့ယောက်ျားတွေစိတ်မခိုင်လို့ရူးတိုင်းသားမရူးပါဘူး ... သားဘီယာပဲသောက်တယ်ဒါတောင်အပေါင်းအသင်းတွေမှပါ

စနေကရယ်ကာပြောသည်။ ပြီးတော့မှအဖြစ်အပျက်တွေကိုပြောပြ၏။

ဖေဖေရာ မေမေပါနားထောင်သည်။

မေမေကရင်တမံဖြစ်ရသည်။

“ဒါဆိုဦးမင်းနွယ်ရော ထက်မိုးဦးပါကြောင်သူတော်ကြက်သူခိုးကြီးပေါ့”

“ဒါပေါ့ဖေဖေရာ ... လောဘကြီးပြီးဝိသမလောဘကိုထိပ်တန်းတင်ပြီး မဟုတ်မတရားရှာတာကိုး”

“ဖေဖေကတော့ သားအတွက်ဂုဏ်ယူတယ်ကိုယ့်နိုင်ငံရဲ့ စီးပွားရေးဟာ သမ္မာအာဇီဝစီးပွားရေးပဲဖြစ်ရမယ်ဝိသမလောဘတက်ပြီး ကိုယ့်နိုင်ငံရဲ့ဂုဏ်ကိုယ့်ပြည်သူရဲ့ဂုဏ်ကိုယ့်နိုင်ငံရဲ့စီးပွားရေးကို ထိခိုက်အောင်လုပ်ရင်တော့ ဒီလိုပဲပြီဗျာနဲ့မှမှာပဲ”

“ဒါကတော့ ဟုတ်ပါရဲ့ ... ရှင့်အယူအဆနဲ့ရှင့်ကိုး ... သားကလေးရဲ့ဂုဏ်တက်တာဟုတ်ပေမယ့် သူ့အိမ်ထောင်ရေးကိုကော မစဉ်းစားတော့ဘူးလား ... သားကလေးတက်လမ်းရှိပါစေဆိုပြီး မျက်စိမှိတ်လုပ်လိုက်တဲ့ အလုပ်ဟာသားလေးကိုစိတ်ညစ်စရာဖြစ်နေပြီ ... သင်းပျံ့နွယ်နဲ့ဒီလိုပဲဆက်သွားတော့မှာလား ... သင်းပျံ့နွယ်ဟာ မျိုးရိုးမသန့်တော့ဘူး ... သူ့အဖေကထောင်ကျ၊သူ့ကထောင်ကျရဲ့သမီး ... အင်း ... တရားရစရာပဲ ... လူကိုလူမထင်ပဲမာနကြီးဝင့်ကြွားလာတဲ့သူတွေထိပ်ခေါက်ခံရမှ နာမှန်းသိမယ်”

“သားကတော့ သင်းပျံ့နွယ်ကိုစိတ်မဝင်းစားတော့ဘူး မေမေ၊ လင်ဆုံးမတာကို မနာခံဘဲထင်ရာလုပ်တဲ့လင်မနိုင်မင်းသမီးကိုသားဆက်မပေါင်းနိုင်တော့ဘူး ... သူကလည်း သားကိုမပေါင်းချင်ဘူးပြောခဲ့တော့ မနက်ဖြန်ကစပြီး သတင်းစာထဲထည့်အပြတ်ကွာရှင်းလိုက်မယ်”

“ကောင်းတယ်၊ မင်းသဘောပဲ၊ ရှေ့နေနဲ့တော့တိုင်ပင်လိုက်ဦးပေါ့”

ဦးဘသိုက်ထွန်းက ကျေနပ်စွာပြောမိ၏။

အိမ်ထောင်ရေးတွင် သားကလေးဆန္ဒရှိရာပိုမိုတော့ရယ်လို့။

“ခုချိန်ဆို မလှစိန်ရောသင်းပျံ့နွယ်ပါ ခြေမကိုင်မိလက်မကိုင်မိဖြစ်နေကြမှာပဲ”

“မာန်မာနဟာ အပူမီးဆိုတာသူတို့သိပြီပေါ့ မျိုးမျိုးရာ”

“ကဲ ... သားအိပ်တော့”

စနေသည် သူ့ကိုယ်လက်မျက်နှာပါးစပ်တွေကို သန့်ရှင်းအချိန်ကိုကြည့်တော့ နှစ်နာရီကီးတော့မည်။

ထုံးစံအတိုင်းဘုရားကို ပြုသည်။ မိဘတွေကိုဝတ်ပြုသည်။

ပြီးတော့သူ့လူပျိုတုန်းက အိပ်ခဲ့သောအတွင်းခန်းက အိပ်ရာပေါ်လှဲချသည်။

မေမေသည်သူ့အိမ်ထောင်ကျခဲ့သည်တိုင်အောင် ထိုခုတင်ထိုအိပ်ရာကိုသားကလေးရှိသည့်ပမာ ရှင်းစမြဲ။

သူ့ကိုယ်ကိုလူပျိုလိပ်ပြန်လည်အောက်မေ့လိုက်သည်။ တကယ်လည်းလူပျိုပါပဲ။ သင်းပျံ့နွယ်နဲ့သူ့သားခဲသည့်တိုင် သင်းပျံ့အလိုကျတစ်ခန်းစီအိပ်ခဲ့ကြတော့ လူပျိုရှည်မပျက်သေးပါ။

www.burmeseclassic.com

JRJ

စောညို

အာရှထဲမှာက ထက်အာကာဇော်ဆိုသည့် မိန်းကလေး၏ပုံလွှာပဲပေါ်နေသည်။ ထက်အာကာဇော်သည်သူ့အပေါ်ချစ်နေသည်ဟုထင်သည်။

သူ့မလည်းအိမ်ထောင်ပျက်၊သူ့လည်းအိမ်ထောင်ပျက်၊ခေတ်စကားနှင့်ဆိုပုလင်းတူဗူးဆိုလို့ခေါ်မလား။

တကယ်တော့ ပိန်မသာလိန်မသာပါပဲလေ။

ဆိုကြဦးမယ်ကွယ်
စောညို

၂၃.၅.၂၀၀၈